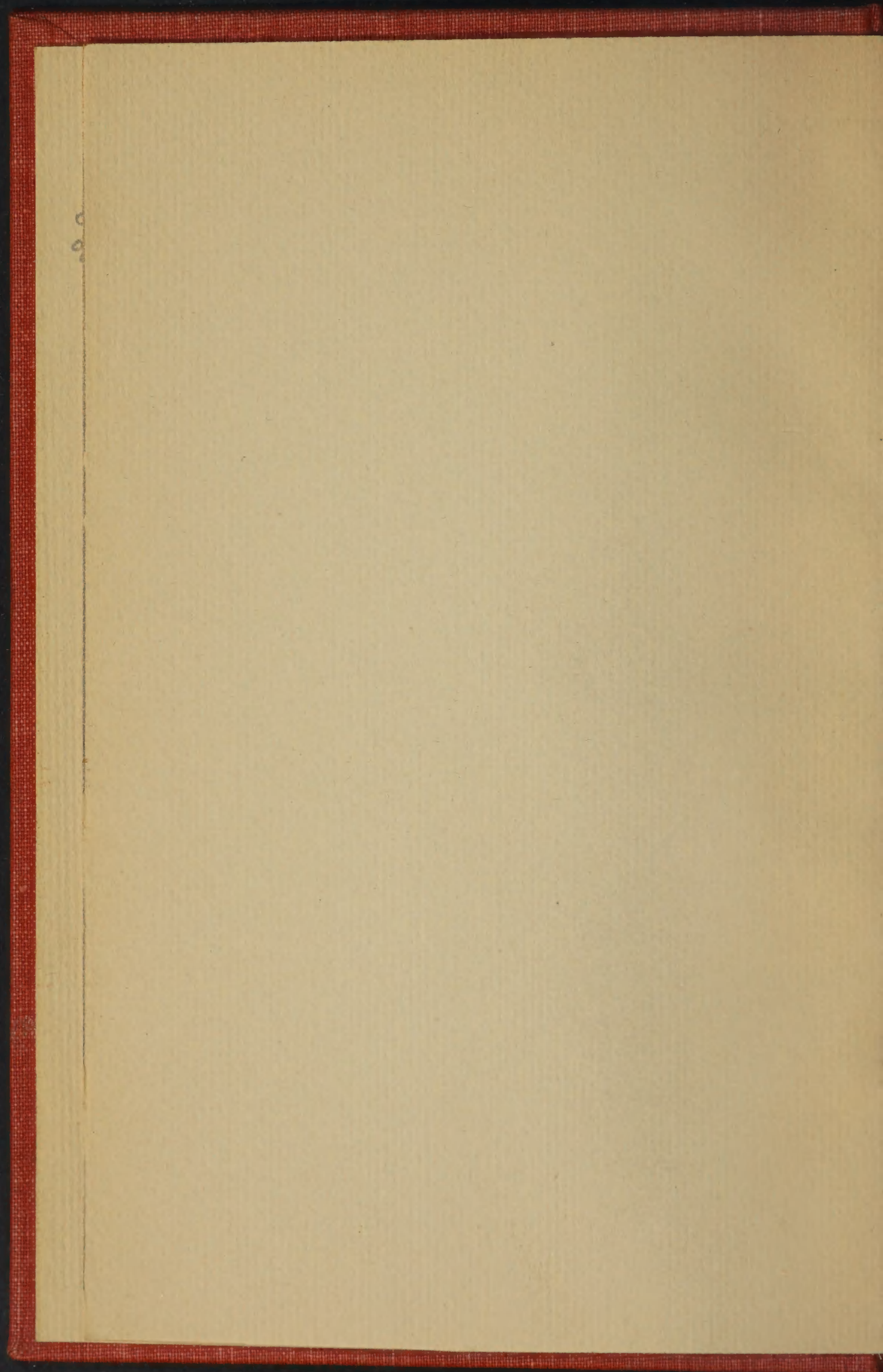
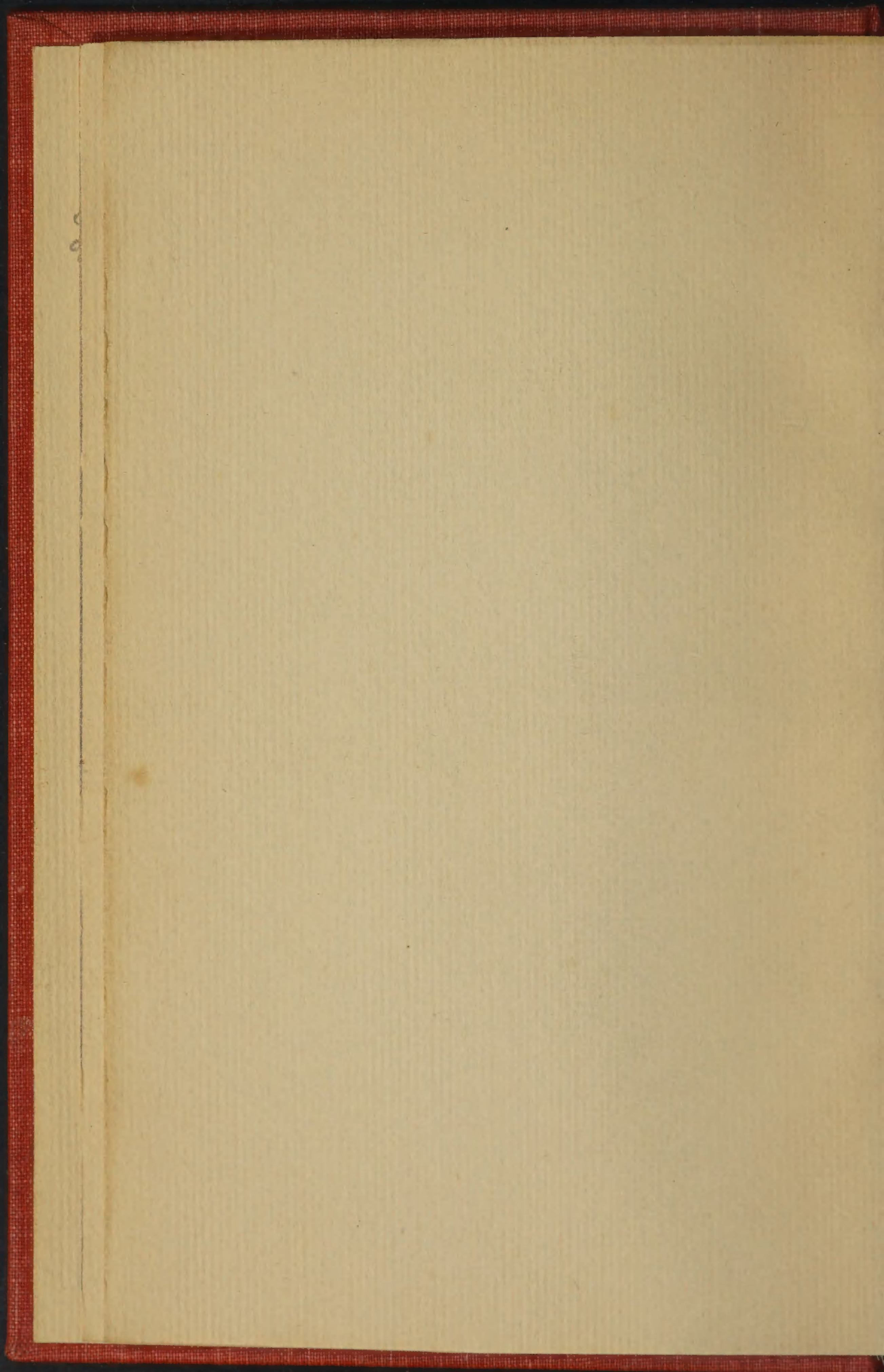
PSALMS
OF
DAVID
—
LONDON
1770

Bible. O.T. Psalms. Greek.

PSALMORUM ALIQUOT
DAVIDIS
METAPHRASIS GRÆCA
JOANNIS SERRANI,
ET
Precationes ejuſdem Græcolatinæ.

Appendicis loco acceſsêre

HENRICI STEPHANI, atque Græcorum quorundam LYRICORUM, Poëmata ſacra.

EDIDIT

FRANCISCUS OKELY, A.B.
Collegii quondam Divi Joannis Cantab. Alumnus.

Nullum eſt ſcriptum elegantius in Mundo PSALTERIO DAVIDIS.
MELANCHTHON.

LONDINI,
Excudebant *G. Bowyer* et *J. Nichols*, ſumptibus Editoris:
Proſtant venales apud ROBINSON et ROBERTS, in vico vulgò dicto, Pater-Noſter-Row: et apud E. et C. DILLY, in the Poultry; atque J. LACY et ROB. SMITH, Northamptoniæ.
MDCCLXX.

LECTORI
ERUDITO ET BENEVOLO,
Salutem.

SERRANUS noſter ſatis pro ſe loquetur. Veruntamen, ne Illi difficilior ad Te, ejus fortè ignarum, aditus ſit; Hominem de Republicâ Chriſtianâ optimè meritum literis commendatitiis proſequi neceſſe habeo:

" SERRANUM quòd ſpectat, *Gallus* utique
" is *Vivarienſis* fuit, Vir ſanè pius et doctus,
" quantùm ex operibus ejus, partim Theo-
" logicis, partim etiam Philologicis, conji-
" cere licet. Græcæ porrò linguæ peri-
" tiam non vulgarem in eo fuiſſe oſtendit
" tum nova illa et accurata *Platonis* editio
" haud ita multis abhinc annis ab eo ador-
" nata, tum et *Pſalmorum* aliquot *Davidico-*
" *rum* illa, quam dixi, Tranſlatio. Ex
" illo enim ſpecimine, ut *ex pede Herculem*,
" facilè dignoſcas et intelligas, quantus is
" Vir fuerit, et quàm egregius poëta Græcus,
" ſive puritatem [integritatem] ſermonis,
" ſive carminis nitorem et elegantiam ſpec-
" tes; ut ſi totum profectò tranſtuliſſet
" *Pſalterium*, vix aliorum aut ingenio aut
" induſtriæ locum reliquiſſet; adeò cæte-
" ros omnes, meâ quidem ſententiâ, in hoc
" genere Metaphraſeos excelluit ac ſupe-

"ravit: nisi fortè popularem ejus excipias, "*H. Stephanum*, qui et carmina ejus vul-"gavit, ac typis impressit. Is enim inter "omnes literarum principes ac heroas, qui "superiori seculo Hellenismi studio, Græ-"cæque linguæ cognitione claruerunt, ut "in omni Græcâ literaturâ meritò primas "obtinuit, ita et in poësi Græcâ, et in pri-"mis *Homericâ*, verè φερώνυμος, *coronam* adeò "aliis omnibus laureamque præripuit."

JACOBUS DUPORTUS, in Præf. ad Metaphrasin suam Psalmorum Græcis versibus contextam, et 1674 in 12mo editam.

Inter scriptores Græcos, Lyrici, qui omni ferè numero poëmata sacra fecerunt, rarissimi apparent: Ideòque testimonium hujusmodi, idque a summo Viro editum, eò me majore lætitiâ affecit.

De curis laboribusque *meis* in hâc adeò laudatâ METAPHRASI, per has et peregrinas gentes nusquam non conquirendâ, positis; neque in alterâ * ejus (repertæ tandem) editione adornandâ unquam imminutis; Te longo sermone morari, supervacuum duco.

Pueris CHRISTI sanguine pretiosissimo redemptis, ILLIQUE adeò impensè caris, consultum volo. *Puerilem institutionem*

* Quantùm nobis liquet, hic Liber semel duntaxat, atque anno 1575, ex *Henrici Stephani* officinâ prodiit.

mundi

mundi renovationem esse, verè dici poteſt. Si igitur ſtudia mea pueris, tam ad Domini diſciplinam ac monita, quàm ad bonas literas ac humanitatem informandis, incitamenti et adjumenti nonnihil conferre poſſint; ea mihi tum demum cordi erunt. Faxit Deus, Servator noſter, ut huic uſui inſerviant! Benevolo certè in Te animo ſum, Lector candide: Quare ſi quicquid, aut in autore meo interpretando, et in carminum generibus deſignandis; aut in quâvis aliâ ſatis ardui ac lubrici muneris mei parte, hallucinatus fuero; id Te Benevolentiæ, quâ nemini alii obtrudendam provinciam ſuſcepi, benevolè condonaturum confido.

Ut denique verbis Cl. Mattaire, in eodem argumento, pro meis utar:

> Vale, Lector; et ſi hujuſmodi opuſcula, De rebus sacris et utilibus, a recentioribus ſcripta Tibi probari ſenſero; operam dabo, ut non in hoc ſolo hanc a Te ineam gratiam; ac alia Ingenii et pietatis monumenta rarissima, omni laude, certè meâ, longè ſuperiora, typis elegantiſſimis curem deinceps committenda.

Commodi Tui, non minùs quàm Gratiæ, ſtudioſiſſimus

Dabam Northamptoniæ,
Menſe Februario,
1770.

EDITOR.

* ἙΡΡΙΚΟΣ ΣΤΕ´ΦΑΝΟΣ

Τοῖς Χριστιανοῖς τῶν Χριστιανῶν παίδων διδασκάλοις
Χαίρειν.

ΠΟΛΛΑ`Σ μὲν καὶ ἄλλας κατὰ τὴν τῶν παίδων διδασκαλίαν τε καὶ παίδευσιν νοσοῦσιν οἱ καθ' ἡμᾶς χρόνοι νόσους· μίαν δὲ πασῶν χαλεπωτάτην καὶ βαρυτάτην ταύτην, ὅτι τὸ προυργιαίτατον τῆς διδασκαλίας μέρος, καὶ ἀφ' οὗ ἀρχὴν ποιεῖσθαι ἐχρῆν, τῶν παιδευόντων οἱ μὲν οὐδ' ἐν λόγῳ, οὐδ' ἐν ἀριθμῷ τίθενται, οἱ δὲ ἐν προσκαταβλήματος ἢ παραρτήματος μοίρᾳ ἄγοντες φαίνονται. τῶν γὰρ Χριστιανισμοῦ διδαγμάτων ἄλλοι μὲν τοῖς παισὶ μεταδιδόασιν οὐδὲ γρῦ, ἄλλοι δὲ ἐν τῇ τῶν ἀνθρωπίνων διδασκαλίᾳ οὐδεμίαν ἀκριβείας ὑπερβολὴν ἀπολείποντες, τὰ θεῖα ὡς ἐν παρόδῳ μόνον καὶ ἐκ παρέργου, καὶ ὥσπερεὶ ἀφοσιούμενοι διδάσκουσιν αὐτούς. περὶ ὧν εὖ ἂν ἔχοι τὸ τοῦ Ἀγάθωνος,

Τὸ μὲν πάρεργον, ἔργον ὡς ποιούμεθα,
Τὸ δ' ἔργον, ὡς πάρεργον ἐκπονούμεθα.

Οὗτοι δὲ ἤτοι τῆς τοῦ Δαβίδος συμβουλῆς ἀνήκοοι εἰσὶν, ἢ συμβούλῳ γε χρῆσθαι αὐτῷ ἀπαξιοῦσι. βοᾷ γὰρ οὗτος καὶ μάλα γεγωνὸς, "Ἐν τίνι κατορθώσει νεώτερος τὴν ὁδὸν "αὐτοῦ; ἐν τῷ φυλάξασθαι τοὺς λόγους σου." Εὔδηλον δὲ ὅτι διὰ τούτων τὴν τῶν θείων λογίων καὶ θεσπισμάτων ἔρευναν τοῖς νέοις οὐχ ἧττον (εἰ μὴ καὶ μᾶλλον) ἢ τελείοις ἀνδράσιν ἀναγκαίαν ἀποφαίνεται, ἵνα ταῦτα ἐκείνοις οἱονεὶ προοδοποιῇ. Οὐ χεῖρον δὲ μεμνῆσθαι ἡμᾶς ὧν ὁ Πρόδικος περὶ Ἡρακλέους διηγεῖται, ὅτι ἐπεὶ ἐκ παίδων εἰς ἥβην ὡρμᾶτο (ἐν ᾗ οἱ νέοι αὐτοκράτορες γιγνόμενοι, δηλοῦσιν εἴτε

* Epistola hæc cum carmine Iambicho Catechesi *Stephanianæ* præfixa est. Sed cùm *Ille*, "SERRANI *Metaphrasin eâdem formâ excuderit, ut ei adjici possit*;" atque eadem utriusque sit ratio; Metaphrasin nostram, nunc seorsum editam, communi et accommodatissimo proœmio carere nollem.

Ex Interpretatione Tuss. Bercheti Lingonensis.

HENRICUS STEPHANUS

Chriſtianis Chriſtianorum Puerorum Præceptoribus

Salutem.

ALIIS quidem atque aliis in puerorum doctrinâ et inſtitutione laborant noſtra hæc tempora vitiis; ſed uno omnium pernicioſiſſimo et graviſſimo, hoc videlicet, quòd potiſſimam illam doctrinæ partem, et a quâ initium facere oportebat, ex iis qui pueros inſtituunt hi quidem nullo in loco nec numero ponunt; illi verò in acceſſionis aut corollarii loco habere videntur. Nam Chriſtianiſmi documenta alii quidem pueris impertiunt ne gry quidem: Alii autem in rerum humanarum doctrinâ nullam accurationis exſuperantiam relinquentes, res divinas tanquam in tranſitu ſolùm ac obiter, et quaſi perfunctoriâ operâ utentes, eos docent. De quibus rectè dici poteſt illud Agathonis,

Acceſſorium quidem, tanquam opus facimus:
Opus verò, tanquam acceſſorium, conficimus.

Iſti autem, aut Davidis conſilii ignari ſunt, aut conſiliario ſaltem uti eo dedignantur. Clamat enim ille, et valde clarè vociferans, "Quâ ratione adoleſcens diriget viam ſuam? Cuſtodiendo ſermones tuos." Perſpicuum eſt igitur ex his, divinorum oraculorum et vaticiniorum indagationem juvenibus non minus (ſi non etiam magis) quàm adultis viris neceſſariam eſſe demonſtrari, ut hæc illis quaſi viam patefaciant. Non abs re autem fuerit, meminiſſe nos eorum quæ Prodicus de Hercule narrat, eum ſcilicet quum ex pueris ad pubertatem veniſſet (in quâ adoleſcentes jam ſui arbitrii effecti declarant, utrum viam per virtutem in-

τὴν δι' ἀρετῆς ὁδὸν τρέψονται ἐπὶ τὸν βίον, εἴτε τὴν διὰ κακίας) ἐξελθόντα εἰς ἡσυχίαν καθῆσθαι, ἀπορῦντα ὁποτέραν τῶν ὁδῶν τράπηται. εἰ ἦν τὸ τὸν Ἡρακλέα ἐκλέξασθαι τότε τὴν δι' ἀρετῆς ὁδὸν, οἱ ἔξωθεν συγγραφεῖς θείᾳ μοίρᾳ προσλογίζονται, τῦτο δηλονότι αἰνιττόμενοι, ὅτι τὴν διὰ κακίας τρέπεσθαι πεφύκασι μᾶλλον οἱ ἄνθρωποι· πῶς ἐ δεῖ τὲς Χριστιανὲς τῶν διδασκάλων ὑπὸ τῆς αἰσχύνης καταδύεσθαι, τὴν ὀρθὴν ὁδὸν ἄλλῃ πῃ ἢ ἐν τοῖς τῦ Θεῦ λογίοις ὑπὸ τῶν παίδων ζητεῖσθαι βελομένες; πᾶν γὰρ τἐναντίον, ἀνωφελὴς, καὶ ὀλίγε δέω εἰπεῖν, ὀλεθρία πᾶσα εὕρεσίς ἐστι, μὴ εὑρεθέντος πρότερον τῦ θείε βελήματος. πῦ δὲ τῦτο εὑρεῖν ἐστὶν; ἆρα παρὰ Πλάτωνι, ἢ Ἀριστοτέλει, ἤ τινι ἄλλῳ τῶν πάνυ φιλοσόφων; ἥκιστά γε, ἀλλὰ παρὰ τοῖς θεοπέμπτοις καὶ θεοπνεύστοις συγγραφεῦσιν, ὧν τὰ συγγράμματα κατ' ἐξοχὴν, ὥσπερ καὶ ἄξιόν ἐστι, βιβλία καλεῖται. πᾶσα γὰρ ἁπαξαπλῶς ἡ περὶ τὰ θεῖα σοφία, τῆς τῦ Χριστῦ γνώσεως ἀπηρτημένη, ματαιοφροσύνη τὶς ἐστί· πᾶσά τε ἀρετὴ τοῖς τὸν Θεὸν διὰ τῦ Χριστῦ ἐ γινώσκεσι προσῦσα, ἀψύχῳ τινὶ σώματι ἔοικε. Εἰ δ' ἔτως ἔχει ταῦτα, ἐκ ἄρα ἐστὶν ὅπως οὐκ ἂν πλείςε ἄξια τοῖς σπεδαίοις τῶν παιδευτῶν εἴη ὅσα τῶν συγγραμμάτων τῇ μὲν γλώττῃ ἑλληνίζει, τῷ δὲ νῷ χριστιανίζει. τοιέτοις γὰρ οἱ παῖδες ἐγγυμναζόμενοι ἀλλοτρίαν μὲν ἐκμανθάνεσι γλῶτταν, ὅμως δὲ ἀλλότριον ἐδὲν τῆς ἑαυτῶν χριστιανικῆς θρησκείας ταῖς μαλακαῖς ἐναπομάττονται ψυχαῖς. ἄμφω δὲ ταῦτα τὸ παρὸν βιβλίον, βραχὺ μὲν ὂν, ἐν βραχεῖ δὲ πολλὰ περιέχον, τοῖς ἑλληνοχριστιανίζειν ἐπιθυμῦσιν οἶμαι πορίσειν. ἀλλὰ περὶ μὲν τῆς ἐν αὐτῷ ἑρμηνείας, λέγω δὲ τῆς ἐν ἐκλογῇ ὀνομάτων καὶ συνθέσει κειμένης, ἄλλος εἰπάτω (ἐ γάρ εἰμι οἷος περιαυτολογεῖν) τῇ δὲ ἐν αὐτῷ διακριβεμένῃ

greſſuri ſint ad vitam, an per vitium) egreſſum in ſolitudinem, ſediſſe, dubitantem in utram viam ſe converteret. Si igitur, quòd Hercules elegerit tunc viam per virtutem, externi ſcriptores divinæ providentiæ attribuunt, hoc nimirum innuentes, viam per vitium inire ſolere potius homines: nonne oportet Chriſtianos præceptores præ pudore latitare, qui rectam viam alibi uſpiam, quàm in Dei oraculis a pueris quæri volunt? Prorſus enim contrà, inutilis, parum abeſt quin dicam, exitialis omnis inventio eſt, non inventâ priùs divinâ voluntate. Ubi verò eam invenire eſt? Num apud Platonem, aut Ariſtotelem, aut quempiam alium ſummorum illorum Philoſophorum? Non certè, ſed apud illos divinitus miſſos et a Deo inſpiratos ſcriptores, quorum ſcripta per excellentiam, ut et æquum eſt, Biblia vocantur. Omnis enim, ut ſemel dicam, quæ circa res divinas verſatur, ſapientia a Chriſti cognitione ſeparata, vana quædam prudentia eſt: omniſque virtus, quæ in iis, qui Deum per Chriſtum non norunt, ineſt, inanimo cuidam corpori ſimilis videtur. Si verò hæc ita ſe habent, fieri utique non poteſt, quin maximi fieri debeant a bonis præceptoribus, quæcunque ſcripta linguâ quidem Græcè ſonant, ſententiâ verò Chriſtum ſpirant. In talibus enim pueri exercitati, alienam quidem diſcunt linguam, veruntamen alienum nihil a ſuâ Chriſtianâ religione in mollibus animis imprimunt. Ambo verò hæc præſentem librum, brevem quidem illum, ſed brevitate multa ſuâ continentem, iis qui Græcè Chriſtum nôſſe et ſapere cupiunt, ſuppeditaturum ſpero. Verùm de eâ, quæ in eo eſt, interpretatione, eâ inquam, quæ in verborum electione et compoſitione ſita eſt, alius dicat: (non enim ſum talis, ut de me ipſo loqui velim) accuratè verò traditam in eo inſtitutionem, ipſa, quæ per excellentiam,

μένῃ παιδείᾳ αὐτὰ τὰ κατ᾽ ἐξοχὴν, ὡς εἴρηται, καλούμενα βιβλία (ἐξ ὧν ἐκείνη, ὡς εἰκὸς, συνηρανίσθη) ἀποχρώντως μαρτυρήσει.

Ἄγετε τοίνυν ὑμεῖς, ὅσοις τῆς ἀκιβδήλου παιδεύσεως μέλει, τοῦτο τὸ βιβλιάριον ἢ τοιοῦτό τι τοῖς παισὶ προσφέρετε, καὶ ἐν αὐτῷ διημερεύειν τε καὶ διανυκτερεύειν αὐτοὺς κελεύετε· οὐδ᾽ ἐᾶτε τηλικούτους μηδὲ κατ᾽ ὄναρ, τὸ δὴ λεγόμενον, εἰς τὰ τῶν ἔξωθεν συγγραφέων διδάγματα παρακύπτειν, ἀλλὰ φθάνετε διδάσκοντες αὐτοὺς τί τὸ μέγιστον παρὰ Χριστιανοῖς ἀγαθὸν, πρὶν τὸν φιλοσόφων περὶ τούτου διαπληκτισμὸν ἐπίστασθαι· ἵνα μὴ λάθωσι ἀντὶ Χριστιανῶν καλῶν κἀγαθῶν φιλόσοφοι καλοὶ κἀγαθοὶ ὄντες. Ἔῤῥωσθε.

ἙΡΡΙΚΟΣ ΣΤΕ´ΦΑΝΟΣ παντὶ τῷ περὶ τὸν Χριστιανισμὸν νοσοῦντι ὑγιαίνειν.

ὨΤΑ`Ν ἄκουσον, κ᾽ ἐν φρεσὶν βάλου λόγον.
Πάλαι μὲν ὅσσοι τύγχανον Πλατωνικοὶ,
Ἢ καὶ ὅτου οὖν τῶν σοφῶν ἐπώνυμοι,
Ἔσπευδον αὐτοῦ μανθάνειν τὰ δόγματα·
Κ᾽οὐδεὶς μαθητὴς τὸν καθηγητὴν ἑὸν
Ἀπαρακαλύπτως ἐξερεῖν ᾐσχύνετο·
Σὺ δὲ Πλάτωνος οὐ πέλεις φερώνυμος,
Ὃς θνητὸς ἀνὴρ θνητά τε φρονῶν ἔφυ,
Πρὸς φῶς ἀληθὲς ἠλαωμένος φρένας·
Ἐπώνυμος δὲ κρείττονος διδασκάλου,
Χριστοῦ, ὃς ἡμᾶς οὐκ ἐπαίδευσεν τέχναις
Κῦδος φερούσαις καὶ κλέος βροτοῖς παρα,
(Οὗπερ σοφὸς πᾶς ἐστοχάζετο πρότου)
Μᾶλλον δ᾽ ἀγωγαῖς καὶ τέχναις φερεσβίοις,
Φάους θ᾽ ὁδηγοῖς κἀτραποῦ σωτηρίας,
Ἧς τόσσος ἀνδρῶν ἑσμὸς ἥμαρτεν σοφῶν.
Εἶτ᾽ οὐ μέλει σοι τοῦδε τῶν διδαγμάτων;
Αἰδώς τε τοῦτον σοὶ καλεῖν διδάσκαλον;
Ὦ τᾶν φόβηθι μὴ ὃν αἰσχύνῃ τανῦν,
Τρέμοντα οὗτος καὶ σ᾽ ἐπαισχυνθῇ ποτέ.

cellentiam, ut dictum eſt, vocantur, Biblia (ex quibus illa, ut decuit, collecta eſt) abundè ſuo teſtimonio comprobabunt.

Agite igitur vos, quibuſcunque de purâ inſtitutione curæ eſt, hunc libellum aut ejuſmodi quempiam pueris offerte, et in eo totos dies tranſigere ac pernoctare ipſos jubete; nec ſinite eos, dum teneræ ſunt ætatis, nec per ſomnium quidem, quod dici ſolet, in externorum ſcriptorum documenta tranſverſis oculis inſpicere: ſed priùs docete ipſos, quodnam ſit SUMMUM apud Chriſtianos BONUM, quàm Philoſophorum de eo digladiationem exponatis; ut ne pro bonis Chriſtianis boni Philoſophi præter mentem et conſilium fiant. Valete.

HENRICUS STEPHANUS cuivis circa Chriſtianiſmum male habenti Sanitatem (precatur).

HEUS tu audi, et in mente verſa ſermonem (hunc.)
Olim quidem quicunque erant Platonici,
Aut etiam a quocunque philoſophorum denominati,
Properabant ipſius diſcere dogmata : [decreta]
Et nullus diſcipulus præceptorem ſuum
Apertè dicere verebatur.
Tu verò a Platone nomen non habes,
Qui mortalis vir, mortalia etiam ſapiebat,
Circa lumen verum cæcatus mente :
Denominatus (es) autem a præſtantiore magiſtro
Chriſto, qui nos non inſtituit artibus
Decus adferentibus et gloriam apud mortales,
(Ad quam Philoſophus omnis ſpectabat antea.)
Sed potius inſtitutionibus et artibus vitam-ferentibus,
Luciſque ducibus, et ſemitæ ſalutis,
A quâ tantum ſapientum virorum examen aberravit.
Et non curæ eſt tibi de hujus documentis?
Pudorque hunc tibi vocare magiſtrum?
O bone vir, quæſo, metue, ne cujus te pudet nunc,
Trementis hunc etiam tui pudeat olim.

Orna-

Ornatiſſimo Clariſſimóque viro, D. HIERONYMO MANUELI, illuſtriſſ. Reipub. Bernenſis Quæſtori, eximiis virtutibus præſtanti, Domino mihi plurimùm obſervando.

SINGULARIS illius tuæ humanitatis memoria, Hieronyme Manuel, vir ornatiſſime, qua me complexus es, ex quo miſeræ patriæ incendia me in illuſtriſſ. Reipub. veſtræ ſinum perfugiúmque adduxerunt, haud unquam animo excidet meo. Et quoniam rerum mearum rationes nunc minimè patiuntur, ut debitis officiis meum erga te animum teſter: me profectò totum et nexu et mancupi, aut ſiquod aliud eſt potentius juris vinculum, tibi obligo atque obſtringo. Erit fortaſſe tempus quum anguſtias noſtras Deus amplificabit: interea, quod modò poſſum, pignoris cauſa tibi offero, Hieronyme Manuel, parvum quidem munuſculum, ſi illud ex me perpendis: hujuſmodi tamen ut minimè dubitem quin primorum illius autorum reſpectus gratiam favorémque ipſi ſit apud te conciliaturus. Davidis igitur aliquot Pſalmos verſibus Græcis repræſentatos ad te mitto, meæ erga te obſervantiæ teſtimonium. Qui quidem ſi eruditis negligenter et impolitè ſcripti videbuntur, confido tamen illos veniam mihi tributuros, ſi ſcriptiunculæ iſtius meæ rationes intellexerint. Equidem ut me certa quadam datáque opera poeticæ, nobiliſſimæ alioqui arti (quicquid imperiti obtrectent) applicarem, haud unquam paſſæ ſunt aliorum ſtudiorum, quibus me totum tradebam, rationes. Itaque et poëtæ nomen et hederam poetis relinquo: poëtices tantùm ſtudium præ me fero. Non tamen, ut Socrates ultimo vitæ ſuæ articulo verſus ſcripſit, quum id nunquam ullo anteactæ vitæ ſuæ tempore factitâſſet: ita me nunc primùm hac in re verſari aio. Rapuit me ſemper naturæ quidam ad eam artem impetus, effecítque ut aliquot horas ex aliis ſtudiis ſucciſivas huic impenſiùs collocarem. Mirificè

rificè verò inter cæteros poëtas placuit mihi erudita felicitas Georgii Buchanani, viri profectò non tantùm cum noſtræ ætatis, ſed et cum totius eruditæ antiquitatis ſummis poëtis æquandi. Tantæ támque auguſtæ dotes in illo, et in caſto quidem pióque argumento, mihi videntur elucere. Ergo, ut conſcriptarum à me iſtarum paginarum rationem tibi breviter, gravioribus negotiis nimirum occupato, reddam: non languidum profectò otium, quaſi ab aliis rebus vacarem, ſed expreſſa opportunáque neceſſitas iſta peperit. Quum enim ſuperioribus annis ad acerbiſſimæ calamitatis primordia deleniendus eſſet animus: non aliunde meliora peti poterant remedia, quàm ex ſacrorum librorum lectione, Pſalmorum maximè: quos animis noſtris veluti medicandis atque curandis, Spiritus ſanctus deſtinatò compoſuiſſe, nobiſque ad illum uſum videtur tribuiſſe. Animorum enim noſtrorum ut hîc mira quædam multipléxque anatome perſpicitur, ita et copioſiſſimum omnium remediorum veluti pharmacopœum explicatur. Dum Pſalmos igitur ego ſtudioſiùs lego, accidit ut et Buchanani paraphraſin aliquando adhiberem: et Buchanani etiam auſpiciis et quaſi veſtigiis inhærens, eos quoque Pſalmos qui exulcerato animo meo videbantur accommodatiores, conarer Græco idiomate interpretari. Adjunxi quoque ſingulis Pſalmis precationes breves, quæ Pſalmi argumentum repræſentarent: ut mihi illius lectionis fructus certiùs conſtaret. Habes ſcriptiunculæ iſtius incunabula, ornatiſſime vir: quæ fortaſſe melius à me fuiſſet ſuppreſſa, ut potius culpa carerem, quàm culpam deprecarer. Malui tamen, vel nominis etiam mei diſpendio, extare aliquod monumentum graviſſimorum illorum noſtrorum temporum, et ſpei etiam quam de rebus noſtris inſtaurandis concepimus. Quo conſilio Pſalmum decimum octavum inter luctuoſos volui apponi. Hos ergo Pſalmos infeſto illo tempore fere natos, ad te mitto, Hieronyme Manuel, qui mihi tam opportunè in meis difficultatibus ſuccurriſti. Amas et colis literas: id eſt verum

tuæ

tuæ patriæ omniúmque Rerumpub. firmamentum. Illius igitur animi tui conſcientia me reficit atque recreat, mihíque in animum inducit, futurum ut hoc qualecunque animi erga te mei pignus æquo animo accipias, méque tuo favore pergas complecti: atque adeò per te intelligat Illuſtriſſ. Senatus (apud quem tua integritas, fides, gravitas, prudens et felix in rebus gerendis dexteritas, magnæque aliæ virtutes collatis in patriam tuam meritis perſpectæ atque cognitæ, maximam tibi autoritatem pepererunt) intelligat, inquam, quanta religione atque fide me illius obſequiis dedam: animúſque eſt ut me illi in poſterum, quantùm gratus erit acceptúſque meus labor, dedicem conſecrémque. Lauſannæ, Kal. Aug. MDCLXXV.

T. D. ſtudioſiſſimus,

JOANNES SERRANUS.

DEO

DEO OPT. MAX.

MARS quamvis toto deſæviat impius orbe,
Intentétque feras dirus ubique faces :
Hæc tamen ipſe Deo, ereptus crudelibus armis,
Vota ſacro, ſperans jam meliora fore.
Non obſcura ſequor veſtigia : fauſtior auſpex
Vatis Idumæi vox mea vota beet.
Illius excepit tandem certamina felix
Exitus, et certa ſpes recreabat ope :
Hæc noſtri fuerit præſens medicina doloris,
Pugnáque felici ſic eat auſpicio.

ETIAM VENI, DOMINE JESU.

ΕΡΡΙΚΟΥ ΤΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΥ, εἰς τοὺς ὑπὸ Ἰωάννου τοῦ Σερρανοῦ μεταφρασθέντας Ψαλμούς.

Genus Elegiacum.

ΣΕΡΡΑΝΟΣ μεγάλοις βεβολημένος ἄλγεσι θυμὸν,
Παρφασίην τάδ᾽ ἔπη ἄλγεσιν εὗρεν ἑοῖς.
Ἄλγεσι καὶ στοναχαῖς τούτου χάριν ἔξελε ὑμεῖς,
Ἐκ πικρίης τούτων καρπὸς ὅδ᾽ ὔμμι γλυκύς.

EJUSD. HENR. STEPH. De iiſdem Pſalmis.

TRISTIBUS en Janus perculſus pectora curis,
Carmina ſolamen repperit iſta ſibi.
Triſtitiæ huic grates agito, lecture libellum,
Hunc dulcem fructum quòd det amara tibi.

ΕΙ'Σ ΤΟΥ'Σ ΑΥ'ΤΟΥ'Σ, ὡς ἀπὸ τοῦ Σεῤῥανοῦ.

Genus idem.

ἮΝ ὅτε θελξινόων μουσῶν μελίγηρυς ἀοιδὴ,
    Μῦθοί τ' ἀρχαίων τέρπον ἐμ' ὑμνοπόλων.
Ἀλλ' ἀταλοφροσύνῃ σκοτίη νὺξ φαίνετο λαμπρὸν
    Ἢ μήνης ἢ καὶ ἠελίοιο φάος.
Νῦν δ' ὅτε παμφαίνων φωστὴρ, κόσμου τε σαωτὴρ
    Ἁγνὸν ἀληθείης φῆνεν ἔμοιγε σέλας,
Λήροις χαίρειν φὰς, Δαβὶδ ὕμνους ἠδὲ θέμιστας
    Οὐρανίους μέλπω, θεῖα μετερχόμενος.
Ἀλλὰ, Παλαιστίνη, νεμέσα μὴ, κ' ἀλλοφύλους ᾗ
    Γλώσσῃ κλῃΐζειν ὑμετέρας χάριτας.

Φραγκίσκου τοῦ Πόρτου.

IN EOSDEM, tanquam a Serrano.

ERAT aliquando *cùm* mentem-demulcentium Mufarum mellifluus cantus,
    Fabulæque veterum delectarent me Poetarum.
Sed puerilitati tenebricofa nox apparuit fplendidè,
    Sive Lunæ, five etiam Solis lux.
Nunc autem cùm collucens luminare, mundique Salvator
    Puram veritatis oftenderit mihi lucem,
Nugis vale-dicens, Davidis Hymnos et Leges
    Cœleftes cano, divina profecutus.
Verùm, Palæftina, ne ægrè-feras, etiam alienigenas fuâ
    Linguâ celebrare veftras gratias.

Francifci Porti.

DE IISDEM.

TAM bene fi nôfti pfalmos, Serrane, Davidis
    Lugubres Graiis reddere carminibus,
Quid facias, quæfo, reliquos fi reddere tentes
    Ejufdem pfalmos, qui mage læta fonant?
Ergo macte animo precor, Hebræíque prophetæ
    Grajugenûm numeros fac opus omne fonet.
Carmine fic facro poteris delere profanum:
    Sic exibit opus gratius Iliade.

I. Ant. Sarac. M.

ΕΙ'Σ

PAUL. AD EPH. V.

Λαλοῦντες ἑαυτοῖς ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις, καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς· ᾄδοντες καὶ ψάλλοντες ἐν τῇ καρδίᾳ ὑμῶν τῷ Κυρίῳ.

Loquentes inter vos mutuò per pſalmos & hymnos, & cantiones ſpirituales: canentes & pſallentes in corde veſtro Domino.

ΨΑΛΜΟ'Σ ς'. σχετλιαστικός.

Genus carminis Elegiacum. Dicolon distrophon.

Hex. – ⏕ | – ⏕ | – ⏕ | – ⏕ | – ⏑⏑ | – ⏓

Pent. – ⏕ | – ⏕ | – || – ⏑⏑ | – ⏑⏑ | ⏓ ||

ΩΝΑΞ μὴ στυγερὸν κατέλεγχέ με, μηδὲ βιάζευ,
Ἐσσυμένας ὀργᾶς κάρτα καθαπτόμενος.
Ἀλλὰ, πάτερ, πρόφρων ὀλοφύραο. τἀμὰ γὰρ ἔῤῥει·
Ὀστᾶ τάκετ'· ἐμὰν νῶσον ἄλαλκε, πάτερ.
Ἀργαλέαις ὀδύναισι κατεκλάσθη φίλον ἦτορ.
Φεῦ! τί κακῶν τελέθοι τέκμαρ ἀπειρεσίων;
Ἱλάκοις ὥρσε, παλίσσυτος, ἀδ' ἐλεήμων,
Λίσσομ', ἐμὰν ψυχὰν ἄρνυσ' ἀλυομέναν.
Οὐ γὰρ ἐπ' εὐρώεντι δόμῳ δυσληθέος ᾄδεω,
Οὐδεμία περὶ σεῦ μναμοσύνα τελέθοι.
Τίς σε μελαμβαθέεος' ἐπὶ κεύθμοσι κλαΐξειεν;
Τίς σε θανὼν γλυκερᾶς κρέμασιν εὐφροσύνας;
Ὤμοι ἐγὼ στυγνοῖσιν ἐπὶ στενάχοις ἐμόγησα,
Τοὐμὸν παννύχιός τ' ἀμφιπρόφυρα λέχος.
Καὶ δυσαρεστεῦσαι πάμπαν φθινύθεσκον ὀπωπαὶ,
Τῶ δὴ ἀντιπάλως ἐψιόωντας ὁρᾶν.
Ἔῤῥετε γῶν ὅσσοιπερ ἐμοὶ κακὰ μηχανάασθε,
Ἔῤῥετ'· ἐμεῦ θρήνευς ἄφθιτος εἰσάϊεν,

Ἄφθιτος

PSALMUS VI. Lamentabilis.

DOMINE, ne graviter animadvertas *in* me, neque opprimas,
Me concitato furore atrociter corripiens.
Atqui, Pater, benevolus miferefce *mei:* Mea enim ægrè-fe-habent.
Offa tabefcunt: meum morbum depelle, Pater.
Gravibus doloribus confractum-eft carum cor.
Eheu! quis infortuniis erit exitus infinitis?
Placeris, Benigniffime, retrocedens, atque mifericors,
Obfecro meam animam excipias ad-defperationem-ufque-redactam.
Nequaquam enim apud tenebrofam domum obliviofi Orci,
Ulla de te mentio fiet.
Quifnam te in nigris-ex-profunditate latebris concelebraret?
Quifnam te mortuus fuavis modulaminibus lætitiæ?
Hei mihi! odiofis fufpiriis feffus-fum,
Meumque pernox *lacrymis* perfudi cubile.
Atque indignantes planè contabefcebant oculi,
Adverfarios quippe *me* rifui-habentes videndo.
Faceffite igitur quicunque mihi mala comminifcimini,
Faceffite: meum planctum ÆTERNUS exaudiit;

Ἄφθιτος ἀντεσαΐεν ἐμᾶς ἱκεταρίδος ὄσσας,
Καὶ πρόφρων εὐχὰς ἄφθιτος εὐμενιεῖ.
Ἀντίπαλοι χάζοιντο, κατηφείαισι δαμέντες,
Προτροπάδην πάντες φύζαν ἐπ᾽ αἰνόμορον.

ΚΥ'ΡΙΕ παντοδιώκτε, τὸ μὲν σῆς δικαίας χειρὸς ἡμεῖς αἰσθανόμεθα ταῖς ἡμῶν ἁμαρτίαις δικαίως ὀργιζομένης· ἀλλ᾽ ὦ Κύριε, μὴ ὡς δικαστὴς καὶ ἐχθρὸς ἡμᾶς κόλαζε, ἀλλ᾽ ὡς πατὴρ ἐλεήμων τιμώρει ἐν τῇ ἀγαθωσύνῃ σου. οὗτος μὲν δικαιότατός ἐστι τῶν ἡμετέρων ἁμαρτιῶν μισθός. ὅρα δὲ, Πάτερ, μὴ ἄδικον τοῦ τῇ σῇ ἀληθείᾳ ἐπηρεάζειν οἱ ἀντίδικοι ἡμῶν προφασίζωνται πρόφασιν. τὰς γοῦν ἡμετέρας θλίψεις ἔπω σκευώρει, ὥσθ᾽ ἡμῖν ἐκείνας εἰς σωτηρίαν καὶ παραμυθίαν ἐκβήσειν· μέχρι ἂν δακρύων ἀπομαχθέντων, τὸ τοῦ ἀθανάτου βίου χαρᾶς ἀπολαύωμεν. Διὰ Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν υἱόν σου. Ἀμήν.

ΨΑΛΜΟ'Σ ιά. σχετλιαστικῶς εὐκτικός.

Genus Alcaicum. Tricolon tetraſtrophon.

Alc.	⏓ –	⏑ – | –	– ⏑ ⏑	– ⏑ ⏓
Iamb.	⏓ –	⏑ –	⏓ –	⏑ – | ⏓
Alc. Dactyl.	– ⏑ ⏑	– ⏑ ⏑	– ⏑	– ⏓

ἘΠΕῚ καθίζων ἀθανάτῳ κέαρ
Ἐφησυχάζω, τίπτε κελεύετε,

ÆTERNUS viciſſim-exaudiit meam ſupplicem vocem,
Atque promptus ÆTERNUS benevolas preces *meas* reddet.
Adverſarii recedant dedecore-et-pudore affecti,
Concitato-curſu omnes fugam in miſerandam.

OMNIPOTENS Deus, juſtam quidem manum tuam ſentimus noſtris peccatis juſtè infenſam: at ne, Domine, nos ut judex & hoſtis plecte, ſed ut pater miſericors caſtiga in tua bonitate. Hæc quidem juſtiſſima eſt peccatorum noſtrorum merces: ſed vide, Domine, ne injuſtam tuæ veritati inſultandi occaſionem inde capiant adverſarii noſtri. Noſtras igitur afflictiones ita moderare, ut illæ cedant nobis in ſalutem & conſolationem: donec lacrymis abſterſis, fruamur plenè æternæ vitæ gaudio. Per Jeſum Chriſtum Filium tuum. Amen.

PSALMUS XI. Luctuosè ſupplex.

QUANDOQUIDEM recumbens *in* IMMORTALEM corde,
Conquieſco; quare jubetis,

Ῥώγων ποτὶ σκληρῶν κάρηνα,
Ὄρνεον ὡς τρομερὸν, φυγεῖν με;
Πέλαζε νευρῇ ὠκύμορον βέλος,
Δένδιλλε τόξῳ σχέτλιος, εὐσεβοῦς
Βάλλειν κάρηνον, καὶ λαθραίοις
Ὀρθονόους παγίδεσσι μάρψαι.
Σὺ δὲ κραταιῷ, παμβασιλεῦ, σθένει
Κίκυν χαλέπτεις δυσσεβέων, κακὰς
Βουλευμάτων ῥίζας ἐναίρων.
Ὠθλὸς ἀτὰρ τί κακὸν τέλεσσε;
Ὕψου θοώκοις ἑζόμενος, μέγας
Πάμπαν δίκαιός τ' οὐρανίοις θεὸς,
Ἀνδρῶν ἁπάντων φῦλα πάντα
Δέρκεται ὀξυπόροις ὀπωπαῖς.
Χ'ω τὸν δίκαιον τόν τ' ἄδικον νοεῖ·
Καὶ δὴ κακοῦ ῥεκτῆρι κοτεῖ, βίας
Φίλῳ διαιτητὴς ἁπάντων
Ἀθάνατος νεμεσᾷ διαμπάξ.
Εἰς τοῦσδε θεῖον, πῦρ μαλερὸν, φλόγας,
Θύελλαν, ἄτας καὶ θανάτους Θεὸς
Λάβρως ἐπομβρήσει, καθῆκον
Πρήξεσι τῶνδε γέρας κακῇσι,
Καὶ δὴ δικαίους κηρόθι πάντοτε
Πάμπαν δίκαιος δὴ τελέθων φιλεῖ,
Δίκαιον ἀθρῶν αἷς ὀπωπαῖς,
Κεδνὰ παρισάμενος δικαίῳ.

Fiſſurarum præruptarum ad vertices,
Avem ceu tremulam, fugere me?
Adaptabat nervo cito-interficientem ſagittam,
Collineabat arcu impius, pii
Ad-transfigendum caput, et clandeſtinis
Rectos-corde laqueis captandos.
Tu verò prævalido, Rex-ſumme, robore
Vim contundis improborum, pravas
Machinationum radices revellendo.
Bonus autem ille quid mali deſignavit?
Altè *in* ſolio ſedens, magnus
Omnibuſque-numeris juſtus cœleſti *quippe* Deus,
Virorum cunctorum gentes omnes
Speculatur perſpicacibus oculis.
Et hic juſtum ac injuſtum perpendit:
Atque-adeò nequitiæ Patratori iraſcitur, injuriæ
Fautorem Arbiter omnium
Immortalis indignatur penitus.
In iſtos ſulphur, ignem flagrantem, flammas,
Procellam, noxas, et fata Deus
Impetuosè depluet, condignum
Facinoribus iſtorum præmium nefariis.
Quin imò juſtos, ex-animo ſemper,
Planè juſtus quippe *cùm ipſe* ſit, diligit,
Juſtum colluſtrans ſuis oculis,
Diligenter adſtans juſto.

ΚΥ'ΡΙΕ παντοκράτορ, ἐπειδήπερ ἐς τὸ ἡμᾶς πανωλέθρους διαφθείρειν, πάντα τοπαράπαν μηχανῶνται οἱ ἀσεβεῖς· δὸς τῆς εὐκαίρου σῆς βοηθείας ἐπὶ τοίαις στενοχωρίαις ἡμᾶς αἰσθάνεσθαι. τὴν σοφίαν σου τοῖς ἐκείνων σοφίσμασιν ἀντιπαράταττε· τὴν δύναμιν, τῇ βίᾳ. δικαιοσύνην ἐπίδειξον πρὸς τὸ τούσδε τιμωρεῖν, ὧν πλημμελείας ὀξυδερκεῖ σου προνοίᾳ ἀθρεῖς, τοῦ ἀξίᾳ ἐκείνους τοτέλος ἀπολίσειν ἀπωλείᾳ. ἡμᾶς δὲ, βέλτιστε Πάτερ, ὥσπερ τοὺς ὄντας σου ἔγνως, στερεῷ τῷδε τοῦ ἀγαθωσύνης σου θεμελίῳ οὕτως ἐπιβεβαίου, ὥστ' ἐν τόσοις ταραχῶν κύμασιν ἀβάπτιστοι ἐμμένωμεν· καὶ τάδε διαπερήναντες, αἰώνιον ἐπιβατεύσωμεν κληρονομίαν, ἥνπερ ἡμῖν παρεσκευάσω, ἐν μονογενεῖ υἱῷ σου Ἰησοῦ Χριστῷ, Κυρίῳ ἡμῶν. Ἀμήν.

ΨΑΛΜΟ'Σ ιβ'. σχετλιαστικός.

Genus Hexametrum heroicum cum penthemimeri Dactylica. Dicolon distrophon.

Hex. - ⏑⏑ | - ⏑⏑ | - ⏑⏑ | - ⏑⏑ | - ⏑⏑ | - ⏑

Pent. - ⏑⏑ | - ⏑⏑ | ⏑ |

Εἴ δ' ἄγε νῦν ἐπίκουρος ἀοσσητήρ τε γένοιο.
Πάμπαν ὄλωλε θέμις,
Ἔῤῥει τ' εἰλικρινὲς καὶ ἀπέπτατο ἐξ ἀνθρώπων.
Φεῦ, κενεόν τε φίλῳ
Βάζει μῦθον ἑταῖρος ἑταίρῳ, ἠπεροπεύων
Αἱμυλίοισι λόγοις,

Ῥῖγος

OMNIPOTENS Deus, quandoquidem in nostram perniciem omnia omnibus modis moliuntur impii: da ut opportunum auxilium tuum in tantis anguſtiis experiamur. opponas ſapientiam tuam illorum dolis: potentiam, violentiæ: juſtitiam tuam exeras ad eos puniendos, quorum ſcelera perſpicaci tua providentia notas, ut ipſos merito tandem aliquando plectas exitio. Nos verò, Pater optime, quos tuos agnoſcis, ſolido illo bonitatis tuæ fundamento ita ſtabilias, ut & inter tantos fluctus immerſabiles perduremus, & illis ſuperatis, tandem adeamus cœleſtem illam hæreditatem, quam nobis præparaſti, in unigenito filio tuo Jeſu Chriſto, Domino noſtro. Amen.

PSALMUS XII. Lamentabilis.

AGEDUM, nunc fautor atque adjutor eſto.
Penitus periit fas,
Receſſitque ſinceritas, atque aufugit ab hominibus.
Heu! vanum etiam *cum* amico
Loquitur ſermonem ſocius ſocio, decipiens *eum*
Blandis verbis,

Aſperitatem

Ῥῖγος ἐπικρύπτων κραδίῃ καὶ ἀνάρσιον ἔχθος.
    Ἀθάνατος δὲ κακῶν
Χεῖλε' ἀποθραύσοι, τοίπερ φάσαν ἠπεροπευταί,
    Τίς δὲ θεὸς τελέθει;
Εἶπον ὑπερφιάλως ὑψαύχενες· ἐκκόψωμεν
    Ἄμμες ἅπαντα λόγοις.
Ἡμετέρων στομάτων κράτος ἄσχετον ἤρατο νίκην·
    Τίς πρόμος ἄμμι πέλοι;
Αὐτὰρ ὁ παντοκράτωρ ἠμείβετο λυγρὸν ἐνισπῶν,
    Θλιβομένων μὲν ἐγὼ
Εἵνεκ' ἀναστείην κε δικασπόλος, ἠδ' ἐπαρήξω
    Πήματι μῆχαρ ἄγων.
Ὥστε γαληναῖον βίοτον τοὺς ῥᾶστα βιῶναι,
    Καττὲ σκέπας διάγειν.
Ἀθανάτου τελέθουσι λόγοι νημερτέες αἰεί,
    Ἄργυρον οἷα, σοφαὶ
Ὃν φλόγες ἐξεκάθηραν· ἀτὰρ σύ, φέριστε, σάωσον
    Ἄμμε πάτερ, βδελυρῶν τ'
Ἀνθρώπων ὥριστε φύλαξ ῥύου. ἀσεβέες γὰρ
    Ἔνθα καὶ ἔνθα δράμον
Ἐσθλοῖς οὖλα φέροντες, ἀνάρσιοι ὁππότε πρῶτον
    Ἄνδρες ἔχουσι θρόνον.

ΚΥ'ΡΙΕ παντοδύναμε, ἐπεὶ ἐν τόσαις ἀνθρώπων ἀσεβῶν δυσκρατείαις, αἱ ψυχαὶ ἡμῶν πολλὰ θορυβοῦνται· δὸς ἡμῖν ἐν τῇ τοῦ σοῦ λόγου στερρότητι ἰσχυρῶς ἐπεμμένειν. ὅσῳ δὲ μείζων εἴη ἀνθρώπων κακία, τόσῳ βεβαιότερον συλλογιζώμεθα πληροφορηθήσεσθαι

Aſperitatem abſcondens corde, et implacabilem
ſimultatem.
Immortalis autem improborum
Labia conteret, qui prædicârint Impoſtores,
Quis ſanè Deus eſt?
Dixerunt ſuperbè ſuperbum *quid:* exſcindamus
Nos omnia orationibus.
Noſtri oris vis neutiquam-cohibenda reportavit
victoriam.
Quis Rector nobis eſſet?
Cæterùm omnipotens reſpondebat grave prolocutus,
Preſſorum-*Tyrannide* profectò ego
Gratiâ inſurgam Judex, atque *iis* auxiliabor
Huic malo remedium inveniens.
Ita ut tranquillam vitam hi facillimè vivant,
Et ſub tutela degant.
Immortalis ſunt verba veriſſima ſemper,
Quaſi argentum, diſcriminantes
Quod flammæ repurgârunt. Atqui tu, Clementiſſime, ſerva
Nos, Pater; protervíſque
Hominibus, fidiſſime Cuſtos, eripe. Impii enim
Paſſim cucurrerunt
Bonis exitialia intendentes, iniqui ubi primùm
Homines tenent thronum.

DOMINE Deus omnipotens, quoniam inter iſtas profligatorum hominum intemperies, animi noſtri anxiis ſolicitudinibus involvuntur: da ut in verbi tui firmitate conſtanter inhæreamus: & quo major eſt hominum iniquitas, tanto certiùs ſtatuamus conſtaturam

tibi

ροφορηθήσεσθαι τὴν ἀλήθειάν σου, ἥνπερ ἡμῖν ἐν λόγῳ σου ἱερῷ ἐφανέρωσας. ὥσθ' ἡμᾶς ἐπὶ τῇ τῶν ἐπαγγελιῶν σου φρουρᾷ ἑδραίους ἐφιστάναι. κἂν οἱ παρ' ἀνθρώποις ἀξιώματος διὰ σοῦ τυχόντες, τούτῳ κατά τε σοῦ καὶ κατὰ τῶν σοῦ πλημμελῶς καταχρῶνται· ὅμως γε ἐλπίζωμεν σε κἀκείνων δικαστὴν, ἡμῖν δὲ ὑπερασπιστὴν γενήσεσθαι, ἡμᾶς τε σώσοντα ἐπὶ τοῖσδε τοῦ κόσμου γήρᾳ καταπίπτοντος ἐρειπίοις· μέχρις ἂν παντελῶς μετά σου συλληχθησώμεθα. Διὰ μονογενοῦς υἱοῦ σου. Ἀμήν.

ΨΑΛΜΟ'Σ ιγ'. σχετλιαστικός.

Genus Iambicum Dimetrum catalecticum, ceu Anacreonticum. Monocolon.

⏑ – ⏑⏑ – | ⏑ – | ⏑ – | ⏑ –

ΜΕ'ΣΦ' ἂν λάθοιο, σῶτερ,
Ἐμοῦ; βέβουλας αἰεὶ
Λήθῃ διδοὺς με λείπειν;
Μέσφ' ἂν ῥέθος τε κρύπτοις
Ἐμοὶ τεὸν, νόῳ τε
Νωμῶμι πολλὰ πλαγκτῷ;
Γοργός τε μέσφ' ἂν ἐχθρὸς
Ὑψαυχέοι κρατήσας;
Ἄθρει, φέριστε, κἀμοὶ
Πρόφρων ἀρωγὸς ἔλθοις·

Φώτιζε

tibi tuam veritatem, quam ſacro tuo verbo nobis patefeciſti: ut ſub promiſſionum tuarum præſidio firmi perſtemus. Dum verò ii quibus auctoritatem inter homines tribuiſti, ea improbè adverſus te tuóſque abutuntur: nihilominus tamen credamus te illorum ſeveriſſimum judicem, noſtrum verò vindicem affuturum: téque adeò inter ruinas mundi ultimo ſenio collabentis nos conſervaturum: donec omnino nos tecum colligas. Per unigenitum Filium tuum. Amen.

PSALMUS XIII. Lamentabilis.

QUOUSQUE immemor-eris, ſervator,
Mei? Viſne ſemper
Oblivioni traditum me deſerere?
Quouſque faciem etiam abſcondes
Mihi tuam, menteque
Agitabo multa errabundâ?
Torvus quouſque etiam inimicus
Cervicem-efferet, *me* prehenſo? [vel, viſuperior?]
Diſpice, Clementiſſime, et *ad* me
Benevolus auxiliator accedas:

Illumina

Φώτιζε τὰς ὀπωπὰς,
Ὅπως ἐγὼ μὴ ὑπνῶ
Ἀείδιον τὸν ὕπνον·
Μηδ' ἐχθρὸς γαυριῷ μου *,
Νίκησα τοῦτον, εἰπών·
Ὅπως τ' ἐμοῦ πεσόντος
Μὴ δυσμενεῖς χαρῶσιν.
Ἔγωγε σοῖς ἐρείδω
Ἐσθλοῖς, ἀγάλλεται κῆρ
Τοὐμὸν τεοῖς ἐπ' ἐσθλοῖς.
Σοὶ καὶ πρόφρων ἀείδω,
Τῷ δὴ καλῶν δοτῆρι.

ΚΥ'ΡΙΕ παντοδύνατε, οἴδαμεν διὰ τοῦ λόγου σου, ὅτι ἡμῶν ὑπερκηδῶς ἐπιμελῇ. πόσον ὅμως στενοχωρούμεθα, πόσῳ δεινῶν βάρει ἐπτοήθημεν, ὡς ἐν τῇδε τῶν μεριμνῶν ζάλῃ μετεώρους ἡμῖν ταλαντεύεσθαι διαλογισμοὺς, ὥσπερ ἂν εἰ ἡμᾶς ἀπολί- ποις. σὺ δ' ὅμως θεός τε καὶ πατὴρ τυγχάνεις ὢν ἡμέτερος. τὴν ἡμῶν δυσαρέστειαν χρησίμοις θεράπευε φαρμάκοις, μὴ οἱ ἀσεβεῖς ἀτιμώρητοι γαυριῶσι. καὶ ἡμῶν ἐς τὸ τῆς ἀληθείας σου ὄνειδος καταθριαμβεύωσι. σοὶ μόνῳ πιστεύομεν· μὴ ἡμᾶς ἐπαισχυνέτω ἡ ἡμετέρα ἐλπίς. ἀλλὰ καὶ, καθὼς ἐπηγγείλω, ταῖς θλίψεσιν ἡμῶν καλὴν ἔκβασιν δίδου, ὡς τοῦτο σῆς ἐς ἡμᾶς ἀγαθότητος τὸ ἐνέχυρον λαβόντες, εἰλικρινέσι καρδίαις τοὔνομά σου ὑμνῶμεν· μέχρι ἂν ὁλοκλήρου τευξώμεθα ἐν οὐρανῷ ἐλευθερώσεως. διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ Κυρίου ἡμῶν. Ἀμήν.

* Aliter, Μηδ' ἐχθρὸς αὐχέοι μου.
Aut, Μὴ γαυριῷ μου ἐχθρός.

Ut corrigatur syllaba longa in secunda pede.

Illumina oculos *meos*,
Ita ut ego non dormiam
Perennem illum ſoporem :
Neque inimicus inſultet mihi,
Vici hunc, dictitans :
Utque *de* me proſtrato
Malevoli non lætentur.
Ego tuis innitor
Bonis, geſtit cor
Hocce meum tua propter bona [*divina.*]
Tibi quoque alacer cano,
Illi quippe commodorum largitori.

OMNIPOTENS Deus, novimus quidem ex verbo tuo te noſtri ſingularem curam gerere : in eas tamen anguſtias redacti ſumus, tantis malorum ponderibus conſternamur, ut inter iſtos ſolicitudinum æſtus animis noſtris vagæ cogitationes obverſentur, quaſi noſtri curam abjeceris. Tu tamen Deus & Pater noſter es. adhibe remedia illi impatientiæ noſtræ; muni conſtantia animos noſtros : ne impune inſultent impii, & de nobis in tuæ veritatis opprobrium triumphent. Tibi uni confidimus : ne nos confundat ſpes noſtra : ſed, quemadmodum pollicitus es, tribue felicem exitum afflictionibus noſtris, ut tanto hoc tuæ erga nos bonitatis pignore, integris cordibus nomen tuum celebremus : donec plenam liberationem in cœlo conſequamur. Per Jeſum Chriſtum Dominum noſtrum. Amen.

ΨΑΛΜΟ'Σ ιϛ'. εὐκτικός.

Genus Iambicum trimetrum, seu senarium acatalecticum. Monocolon.

1.	2.	3.	4.	5.	6.
⏑ – –	⏑ –	⏑ – –	⏑ –	⏑ – –	⏑ – ⏑
		Ra-	-rius.		
⏑ ⏑ ⏑	⏑ ⏑ ⏑	⏑ ⏑ ⏑	⏑ ⏑ ⏑	⏑ ⏑ ⏑	⏑ ⏑ ⏑
⏑ ⏑ –		⏑ ⏑ –		⏑ ⏑ –	
– ⏑ ⏑		– ⏑ ⏑		– ⏑ ⏑	
Metrum 1.		Metrum 2.		Metrum 3.	

'ΕΜΕ', κράτιστε, σῶε σοὶ πεποιθότα,
Ῥύου με. καὶ γὰρ ἐλλογισσάμην ἐγὼ
Σὲ, παμφέριστε, κύριον πέλειν ἐμόν.
Ἄνευ ἐγὼ σέθεν εὐπραγεῖν μὲν ἀσθενῶ·
Καλοῖς δ' ἔγωγε κἀγαθοῖς, τοὶ μὲν χθόνα
Ναίουσι, χαίρω πάμπαν ἠδ' ἐφήδομαι.
Βδέλυγμα δή μοι δυσσεβῶν ἑσμὸς πέλοι,
Νήθουσιν οἵπερ λυγρὸν εἰδώλων πάθος,
Θεούς τε ξείνους παγκένῳ φρούδων νόῳ.
Οὐ δὴ ἔγωγε θυμάτων τούτων θίγω,
Οὐ καὶ στόμα τοὐμὸν τῶνδ' ἐνίσποι τοὔνομα.
Ἐμὸν μέρος δὲ τυγχάνει τὸ πᾶν Θεὸς,
Πέλει τε κύλιξ. σὺ δὲ πάλου κρατεῖς ἐμοῦ,
Ὥρισε· τῷ καί μοι καλοὶ πέσον τόποι,

Κλήρου

PSALMUS XVI. Supplex.

ME, Potentiſſime, ſerva tibi fidentem,
Eripe me. Etenim mecum-reputavi ego
Te, Omnium-Præſtantiſſime, Dominum eſſe meum.
Abſque te ego rebus-proſperis-uti quidem nequeo.
Probis autem ego et bonis, qui ſanè terram
Incolunt, gaudeo prorſus atque *me* oblecto.
Execrationi verò mihi improborum examen erit,
Qui nectunt exitioſam idolorum affectionem,
Deoſque extraneos futiliſſimâ affectantium mente.
Nequaquam ego ſacrificia horum libabo,
Neque os meum iſtorum enunciabit nomen.
Demenſum enim meum eſt totum Deus,
Eſtque calix. Tu verò ſortem ſuſtines meam,
Benigniſſime: idcirco quoque mihi amœnæ obtigerunt regiones,

Κλήρου δ' ἄωτος ὀλβίῳ κἀμοὶ μόλεν.
Ἐγώ, πάτερ, σοῦ μνήσομαι διαμπερές,
Τοῦ παγκρατίστως δόντος εὔβουλον νόον.
Πλὴν κἀπὶ νύκτα μοι τεοὶ φρένας λόγοι
Δῶκαν· σὲ λεύσσω συμπαρόντα πάντοτε·
Κἀμοὶ παρέστης δεξιῆθεν, μὴ πέσω.
Κῆρ γοῦν χαρεῖται τοὐμόν, ἠδὲ γλῶσσά μου,
Μενεῖ θ' ἔκηλόν μοι δέμας. οὐ γάρ τοι, πάτερ,
Στυγνοῦ παρ' ᾅδου λιμπανεῖς ψυχὴν ἐμήν·
Οὐδ' αὖ ἐῴης σὺ φθαρῆναι τὸν φιλεῖς,
Ἕλωρ μὲν ἶφι καὶ βορὰν θανάτου πέλειν,
Δείξαις κελεύθους μοι βίου, δείξαις χαρᾶς
Ἄγαλμα, δώρων ἄφθονον πηγὴν τεῶν·
Τὸ μὲν τεοῖσι δῶκας ἄσβεστον γάνος.

ΚΥΡΙΕ παντοκράτορ, ἐπεὶ ὅδε ὁ βίος τόσοις κινδύνων δικτύοις ἀνειλιγμένος τε καὶ πεπεδημένος ἐστί, καὶ δὴ καὶ ἀμφίβολος ὑπάρχει ἐκείνου ἔκβασις, δὸς ἡμᾶς ὑπὸ σοῦ μανθάνειν ὁδὸν τοῦ καλῶς τόνδε διαπεραίνειν. τήν σου εὐλογίαν βάθρον τῷδε ὑποθώμεθα· ἀποταξάμενοι ψευδῶν τῶν ἀμφὶ τοὺς ἀνθρώπους δογμάτων, καὶ βεβήλων ὁμίλων, σέβωμέν σε κατὰ τὸ σῆς ἀληθείας πρόσταγμα· ἐν τῷ σῆς ἐκκλησίας κόλπῳ ἡμᾶς κατέχωμεν, ἐν ᾗ μόνῃ ἀληθὴς ἐνυπάρχει σωτηρία· βραβευέτω ἐν ἡμῖν τὸ ἅγιον πνεῦμα τὰς ἡμετέρας ψυχάς, εἰς παλιγγενεσίαν μεταμορφούμενον, ὅπως ὁ φόβος σου ἐπ' ὀφθαλμοῖς ἡμῶν ἀεὶ γίγνοιτο, ξύμπαντος τοῦ ἡμετέρου βίου καθηγεμών. καὶ δὴ καὶ οὕτως ἐλπίζωμεν ἡμᾶς, θνητοῦ τοῦδε τοῦ σώματος ἀπαλλαγέντας, ἀιδίου τεύξεσθαι εὐδαιμονίας. ἀλλὰ καὶ σωμάτων ἡμετέρων τῶν ἐν τάφῳ μονονουχὶ κενωθέντων

Hæreditatis ſanè flos beato etiam mihi evenit.
Ego, Pater, tui recordabor in-perpetuum,
Qui validiſſimè dederis *mihi* prudentem mentem.
Quinetiam noctu mihi tua verba ſapientiam
Impertivêre. Te conſpicor unà-mecum ſemper;
Atque mihi adſtas ad-dextram, ne labeſiam.
Ideoque cor exultabit meum, atque lingua mea,
Manebitque quietum meum corpus. Neutiquam enim, Pater,
Horribiles apud Inferos derelinques animam meam:
Nec quidem patieris tu corrumpi quem diligis,
Ut præda ſcilicet vermibus et eſca morti fiam.
Oſtendes mihi vitæ vias, oſtendes gaudii
Oblectamentum, donorum copioſum fontem tuorum.
Tuis enimverò largiris perpetuam lætitiam.

DA, omnipotens Deus, quandoquidem hæc vita tot & tam periculoſis ſalebris implexa & involuta eſt, incertus etiam eſt ipſius exitus: da, inquam, ut illius traducendæ rationes commodas à te diſcamus: illique adeò fundamentum ſubſternamus tuam benedictionem: ut, repudiatis falſis hominum commentis, profaniſque commerciis, colamus te ex veritatis tuæ præſcripto: contineamus nos in ſinu Eccleſiæ tuæ, in qua vera eſt ſalus: patiamur nos regi tuo Spiritu ſancto, qui animos noſtros ad puram vitæ novitatem informet: ut nominis tui timor ob oculos noſtros perpetuò obverſetur, ſitque dux univerſæ vitæ noſtræ: itáque conſtituamus futurum ut corporis iſtius carcere ſoluti, introducamur in ſempiternam felicitatem: quinetiam ut corporibus noſtris, quæ in ſepulcro quaſi exinanita

θέντων καὶ τὰ τῆς ἁμαρτίας ὀψώνια παρεχόντων, κατὰ δὴ κύριον ἐγερθέντων καιρὸν, ψυχῇ ἅμα τοῦ σώματος παντελῆ ἀειδίου βίου κλῆρον ἔχωμεν· ὅνπερ δὴ ὁ υἱός σου κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς, νικήσας θάνατον, καὶ συντρίψας τοῦ τάφου δεσμὰ, ὑπὲρ καὶ ἡμῶν θανὼν, ἐνεβάτευσεν ἀνθ' ἡμῶν. ὡς καὶ ταύτῃ ἡμέρᾳ ἡμεῖς παῖδές σου, οὓς ἐν μονογενεῖ υἱοθέτησας, κἀκεῖνον κληρονομήσωμεν. διὰ μονογενοῦς υἱοῦ σου. Ἀμήν.

****

ΨΑΛΜΟ'Σ ιή. θριαμβευτικός.

Genus Heroicum. Vid. Idyllia, & Psalmum XII.

ΩΝΑΞ παμφέρτιστε, σὲ τιμήσω περὶ κῆρι,
Παμβασιλεῦ, τύνη γὰρ φίλον κράτος ἠδέ τε τεῖχος,
Ἀκρόπολίς τε πέληθα, φύλαξ, φάος, ἀσπὶς, ἔρεισμα.
Ἄγκυρ', ἀλεξικάκου σύ τε λιμένος ἠδ' ἐπιωγή.
Καὶ γὰρ ἐπεὶ κύρσας εὐχῶν ἱκετηρίδος ὅσσης,
Γενῶμαι, τάχ' ἔγωγ' ἐχθρῶν φύγω αἰπὺν ὄλεθρον.
Ἤδη μ' αἰνόμορον πολυάϊκος πολέμοιο
Τῇ καὶ τῇ κρυόεσσα περισείεσκεν ἐρωή,
Κἠμὲ τάχ' ἀμφεκάλυψαν ἐπήτριμα κύματα φωτῶν
Δυσμενέων, ῥόθιός τε βροχὴ ὀλοόφρονος αἴσης.

Αὐτὰρ

peccati pœnas luunt, ſtato tempore à te exſuſcitatis, plenæ felicitatis poſſeſſionem animo & corpore adeamus: quam quidem unigenitus Filius tuus, Dominus noſter, devicta morte, ruptiſque ſepulcri repagulis, pro nobis etiam mortuus, noſtro nomine adiit: ut nos filii tui, quos in illo adoptâſti, eam quoque noſtro tempore cernamus. Per illum Filium tuum, Dominum noſtrum. Amen.

PSALMUS XVIII. Triumphalis.

DOMINE omnium-præſtantiſſime, te honore-
 proſequar ex animo,
Summe-Rex, tu quidem *mihi* amicum robur,
 quinimò murus,
Arxque es, cuſtos, ſalus, ſcutum, fulcimen,
Anchora, malumque-depellentis tu portûs es ſtatio-
 ſecura.
Enimverò ſimulatque *me*-recepto ad precationum
 ſupplicem vocem,
Genua-amplectens-*te*-orem, ſtatim ego hoſtium
 effugi ingentem ſtragem.
Dudum me miſerum impetuoſi belli
Undique horribilis circumculcabat impetus,
Atque me tantùm-non obruerunt conferti fluctûs
 virorum
Inimicorum, et rapidus nimbus maligni fati.

Αὐτὰρ ἐγὼ δεινῆς ζεύγλῃ δεδμημένος ἄτης,
Αὐτίκα μὲν ποτίηλα λιτῆς ἀμέγαρτον ἰωὴν,
Εὐχόμενος κεδνῇσι πρὸς ἀθάνατον πραπίδεσσιν.
Αὐτὰρ ὁ κατθώκοις ἐριφεγγέος οὐλύμποιο
Ἑζόμενος προσάκουσε πατὴρ, ὡς ὑψόθ' ἵκανεν
Ἦχος, ἐμαῖς τ' εὐχαῖς ἀριήκοον οὖας ἔθηκε.
Καὶ τότε δὴ κάρκαιρε καὶ ἐσσυμένως ἐλελίχθη
Γαῖ', ὀρέων τε θέμεθλα κορυσσόμενα στυφελίχθη
Κρατὸς ἀπ' ἀθανάτου. τὸν γὰρ μάλα θυμὸς ἵκανε.
Καὶ δὴ καὶ καπνοῖο ῥόον μέγαν ὀρφναίοιο
Σμερδαλέως πνείοντες ἀπαὶ ῥῖνες προὔχευαν,
Πορφυρέαις δίνῃσι κυλίχθη θεσπιδαὲς πῦρ
Λάβρα, καταΐγδην, μαλεροὺς σπινθῆρας ἴαλλον.
Ὀκλάζει δ' οὔλυμπος ἑὸν κάρα, ὄφρ' ἐπὶ γαῖαν
Ἀθάνατος κατάβησιν· ἔην δ' ὑπὸ ποσσὶν ὀμίχλη.
Χ' ὡ μὲν ἐπεμβεβαὼς νώτοις στρουθοῖο πυρώδους,
Ἔνθα καὶ ἔνθα πετῶτο ἀγαλλόμενος ἀνέμοισι.
Ἀμφὶ δὲ ἑ προὔχευε νεφῶν στίφος, ἠδὲ πυκάσσας
Ἀθρόα πορφυρέον λαῖφος νεφελῶν ἐρεβεννῶν,

Ἠέριος

Dein ego gravis jugo oppreſſus noxæ,
Continuò ſanè emiſi ſupplicationis altum clamorem,
Precatus venerabundis ad IMMORTALEM præcordiis.
Dein ille in ſolio præfulgidi Olympi
Sedens exaudiit Pater; ſimulac in-altum pervenerat
Clamor, meiſque precibus attentam aurem præſtitit.
Et protinus ſonitum-edidit, atque vaſto-impete agitata-eſt
Tellus, montiumque fundamina convulſa nutârunt
Per potentiam IMMORTALIS; Ille enim valde excanduit.
Quinetiam fumi flumen ingens tenebricoſi
Horrendum-in-modum efflantes nares *ejus* effuderunt,
Purpureis vorticibus contortus-eſt divinitus-ardens ignis
Confertim, cum-impetu, devorantes ſcintillas ejaculans.
Inclinat autem Olympus ſuum caput, intereadum in terram
IMMORTALIS deſcenderet. Erat autem ſubter pedibus *ejus* caligo.
Atque ille quidem inſcendens *in* dorſum Struthocameli ignei,
Huc et illuc volabat exultans ventis.
Circùm verò ſe profudit nubium agmen, et conſtipatâ
Confertim purpureâ veſte *ex* nebulis furvis,

 Aërius

Ἠέριος πάμπαν πωλέσκετο· καδδὲ προσώπȣ
Κλινομένης ἀκτῖνος, ἀπάστραπτεν πολὺς αἰθήρ.
Ἔνθεν ἐπεῤῥώοντο χαλαζοκόπȣ πλάκες ὁρμῆς,
Λαίλαπ' ἐπεμβρίθȣσαι ἀμαιμακέτοις ὑετοῖσιν·
Ἔνθά τε πάμφλεκτοι λάβραι φλόγες ἀΐσσοντο,
Αἰθομένȣ πρηστῆρος ἐρισμαράγȣ κελαδεινȣ̃.
Ἔνθά τε καὶ βρόντησε τέρας μένος ἀθανάτοιο,
Βρονταίης κλαγγῆσιν ἐπέκτυπε μακρὸς ὄλυμπος·
Ἀμφῆκες γὰρ πυρὸς μένος ἄγριον εἰλυσφάθη,
Ὀξυπέροις δίνῃσι κυκώμενον· ἀμφὶ δὲ κῦμα
Πορφυρέον κελάρυζ'· ὑδάτων κρουνοὶ δ' ἐπέταθεν,
Καὶ χθονὸς ἀμφήρεισα θεμείλια. τοῖον ἔνισπεν
Καὶ τοῖον κοτέοντι καθήπτετο θούριος ὁρμή.
Ἀντιπάλοις δ' ἤστραπτε πυριπνείοντας ὀϊστοὺς,
Δηΐσεν, τοῖσδεσσι κακὸν μόρον ἀντιφυτεύσας.
Κἀμοὶ χεῖρα τίταινε βιοσσόον, ἠδέ με πρόφρων
Σῶσεν ἀποφθίμενον κρυεροῖς ὑδάτων τενάγεσσι,
Δυσμενέων κίκυν τοδιαμπερὲς ἐξεναρίξας,

Ὁππότε

Aërius planè obverſabatur : Nec non ex vultûs
ſui
Deflectentibus radiis fulgurabat immenſus æther.
Inde irruebant grandinoſi-proſternentis impetûs
cruſtæ,
Turbinem ingenerantes *cum* ingentibus pluviis :
Atque ibi omnia-comburentes rapidæ flammæ
proſiliebant,
Flagrantis turbinis-igniti, valde-ſtridentis, re-
ſonantis.
Dein etiam intonuit prodigiosè robur IMMOR-
TALIS,
Fulmineis mugitibus reboavit vaſtus Olympus.
Anceps etiam fulgetrum atrox circumvolutum-
eſt,
Rapidiſſimis vorticibus impulſum : utrimque
ſimul unda
Purpurea cum-ſtrepitu-fluebat : aquarum autem
ſcatebræ patefactæ-ſunt,
Atque terræ undique-ſtabilita fundamenta : ſic
increpuit
Et ſic iraſcentem-*ſecum* corripiebat infenſa *ejus*
incurſio.
In adverſarios enim fulgurabat ignivomis ſpiculis,
Infensè, iſtis malam portionem viciſſim-ad-
menſus.
Mihi verò manum porrexit ſalutiferam, atque me
benevolus
Conſervavit pereuntem horrendis aquarum la-
cunis,
Inimicorum robore in-æternum ſpoliato ;

Quoniam

Ὁππότε τεκτήναντο δολοῤῥαφίαις μοι ὄλεθρον,
Κἀκ θανάτȣ προφόωσδε κατήγαγε κηδόμενόν με·
Καὶ δὴ καί με κακȣ̃ ἀδαήμονα χεῖρά τε νοῦν τε
Πρόφρων ἐγκατέβλεψε, πρόφρων δέ τε θῆκεν ἄ-
ποινα.
Οὐ γὰρ δή μ' ἀσέβεια βαθύσκιος, ἠλιθοβάμμων,
Οὐκ ὀρθῆς πάμπαν πόδας ἐξαπάτησε κελȣ́θȣ.
Καὶ γάρ μοι κατόπιν νόμος ἔνδικος ἀθανάτοιο;
Ἐνδυκέως τε νόῳ βαλόμην ἐρικυδέα θεσμά.
Ἤνδανε ϐ νημερτὲς, ἰδ' ἀψευδὴς ἀφέλεια,
Νȣ̃ς τ' εὔφρων ἀλεείνε κακȣ̃ τρίβον ἠερόεσσαν.
Τȣ̃ δ' ἄρα μοι βιότοιο ἀσινέος ἔργον ὁρμὴν
Δῶκε πατὴρ, ϗ δῶκε βίȣ ἀσκηθὲς ὄνειαρ.
Σὲ χρηςὸν δὴ χρηςὸς ἀνὴρ, ἀγαθός τ' ἀγαθόν σε,
Ὅς κέ σε λατρεύῃ ἅγιον κεδναῖς πραπίδεσσι,
Πάμπαν ἐποπτεύῃ. αὐτὰρ σοφὸς ἠπεροπευτῶν
Τὰς τέχνας τέχνῃσι, δόλῳ δόλον ἠπεροπεύοις,
Καὶ λαὸν σώοις χθαμαλὸν δυσκηδέος ἄτης.
Καὶ σὺ ὑπερφιάλων μεγάλας συφέλιζες ὀπωπάς·
Καὶ ϗ ἀνώϊσέν μ' ἐξ ὀχλοκρατȣ̃ς λαοῖο
Νήπευςον σθεναρῶς κήδευς ὑπερεξανάτειλας,
Ἠδὲ κλέος λάμπρυνας ἐμὴν αἴγλησιν ὁμίχλην.

Quoniam fabricâſſent vafritie mihi perniciem,
Et a morte in-lucem deduxit me curatum:
Quinetiam me mali expertem manuque, menteque
Benignus reſpexit, benignuſque etiam attribuit
mihi redemptionis-præmia.
Neutiquam enim me impietas tenebris-involuta,
iter-erroris-tenens,
E rectâ omnino *(quoad)* pedes ſeduxit viâ,
Etenim mihi ante-oculos *fuit* Lex juſta IMMORTALIS,
Seduloque animum-adverti *ad ejus* illuſtria inſtituta.
Arriſit etiam *mihi* veritas, atque mentiri-neſcia
ſimplicitas,
Menſque integra declinavit mali callem lutoſum.
Proinde mihi vitæ innocuæ proſperum curſum
Dedit Pater, dedit etiam vitæ incolumem uſum.
Te benignum quippe benignus homo, integerque
integrum,
Et quicunque te coluerit ſanctum venerabundo
pectore,
Certiſſimè comperiet. Atqui ſapiens Deceptor
Artes artibus, fraude fraudem falles,
Et populum conſervabis humilem *ab* infeſto caſu.
Necnon tu arrogantium elata deprimebas ſupercilia:
Atque equidem me inſperatum ex populari
turbâ
Ignobilem curâ validè ad-dignitatem-evexiſti,
Ac gloriæ illuſtrâſti ſplendoribus meam obſcuritatem.

Si

Ἂν δ' ἡγῇ, ἀνδρῶν κρατερὸν ξίφος ἐξεναρίζω
Οὐλομένων, πηδῶ πτολίων παγχαλκέα τείχη.
Τύνη δὴ, κάρτιστε, βίου πόρες ἄφθιτον αἴγλην·
Ὅ,ττι κε σοῖς στομάτεσσιν ἔπος πέσεν, ὅ,ττι κε χρυσοῦ
Κάλλιον, ὃν βασάνοισι σοφαὶ φλόγες ἐξεκάθηραν.
Κεῖνος δ' ἀσπὶς ἐρυμνὴ * ἑῷ εὐπειθέϊ λαῷ.
Τίς δ' ἄλλος Θεὸς ἀθάνατος, τίς δ' ἄλλος ὕπερθεν,
Παντοκράτωρ, γαίας καὶ αἰθέρος ἄντυγα νωμᾷ;
Κεῖνος μὰν ἀλκὴν ὑπ' ἐμοῖς μελέεσσι πυκάζει,
Κεῖνος ἐμαῖς πρήξεσι τρίβον πόρεν εὐάντητον,
Κεῖνος ἐμοὺς ἐλάφοισιν ἔδω πόδας ἔμμεν ὁμοίους
Ὠκυπόροις, καὶ κεῖνος ἐμὰς ἄτας ἐπαλαλκεῖ·
Καὶ παλάμας ἐδίδαξε νέμειν πολεμήϊα ἔργα
Ἄπλετα, χαλκοδέτου τόξου δυσπειθέα κίκυν
Ἀγκλίνειν, καὶ χερσὶν εὐγνάμπτοις κατακλάξαι.
Κεῖνος ἑῆς παλάμης πόρεν ἀσπίδα, καί με σαωτὴρ
Ἄρνυται, ἠδ' ἐσθλὸν μεγαδώτης ὄλβον ὀπάζει·
Ἐν γὰρ λόχοις ὁδὸν ἐξερέεινε, πόδας τε κελεύθου
Ὀρθῆς ἐμβιβάα. εἰ δ' ἡγήσαιο, διώκω
Δυσμενέων ἀνδρῶν φυγάδα τρίβον, εἰσόκε πάντες

* Ἐρεμνὴ, in codice meo.

Πρόρριζον

Si præeas, virorum fortem catervam interficiam
Exitiosorum, transiliamque urbium totos-æneos
muros.
Quinimo tu, Præstantissime, vitæ præbes mihi
immortalem fulgorem:
Quodcunque tuo ore verbum exciderit, id scilicet
auro
Purius *est*, quod *sub* exploratione discriminantes
flammæ repurgârunt.
Ille verò clypeus *est* tutus suo fideli populo.
Et quisnam alius DEUS immortalis, quisnam sanè
alius supernè,
Omnipotens, terrarum et cælorum orbem tem-
perat?
Ille profectò vigorem meis membris adauget,
Ille meis facinoribus viam largitur expositam.
Ille meos pedes cervis dat esse similes
Velocibus, atque ille meas noxas depellit;
Etiam manus edocet *meas* administrare bellicas res
Immensas, æneis-vinclis-ligati arcûs rigidum im-
petum
Curvare, et manibus expeditis confringere.
Ille suis palmis præstat *mihi* clypeum, et me
Salvator excipit, atque largam munificus-dis-
pensator copiam suppeditat.
Vel inter insidias viam *mihi* explorat, pedesque
meos viam
Rectam inscendere-facit. Si tu præiveris per-
sequar
Malevolorum hominum fugacia vestigia, donec
cuncti

Stirpitus

Πρόῤῥιζον πίπ]οντες, ὁδὰξ λάζοιντο ἄρȣραν,
Ἠδὲ νεοῦν τὸν ἄρηα παλίσσυτον ȣ᾽χὶ δύναιντο.
Κάρτος ἐμοῖς μελέεσσι βιοσσόον ἐγγυαλίζεις,
Εὐμελίην νεύροισιν ἰδ᾽ ἠνορέην ἐνέχυας,
Ἔργα ἢ καί με δίδαξας αρηϊφάτȣ πολέμοιο·
Ὅς κέ μοι ἀντίπαλος σεύοι, χαμάδην ἐπάλαισας,
Προτροπάδην τε δίωξας ἐμῶν κακὸν ȣ᾽λαμὸν ἐχθρῶν.
Λισσομένȣς ȣ᾽τις τ᾽ ὀλοφύρατο, ȣ᾽δ᾽ ἐλέησεν.
Ἀθάνατον λιτάνευσαν, ὁ δ᾽ ἀθάνατός τ᾽ ἐλάφριζεν
Τῶν εὐχὰς, καὶ τοῖσιν ἀναίνετο εὐμενὲς ȣ᾽σας.
Τȣ̀ς δ᾽ ἐγὼ, ὡς νεφέλην βορέȣ μένος ἔνθα καὶ ἔνθα
Καρφαλέην σκιδνᾷ, κυκάω, τοῖς δεσσιν ἐνισῶν
Σμερδαλέως, τῶν λάξ τε πατῶ δέμας αὐτοραϊςὸν,
Ἠύτ᾽ ἀγυιάων κοινὸς θόλος ἐκπατέηται.
Οἰςροπλαγȣ̃ς ἢ λεώ με φυγεῖν πόρε νηλέα λύσσαν,
Δῶκέ θ᾽ ὑπερφιάλων κρατερῶς βασιλεύεμεν ἐθνῶν,
Ἀγνώτων φιλοίων τε λεὼς παρὰ γούνατα πίπ]ειν
Λισσομένους, ποτὶ θρύλλον ἐρισμαράγȣ πολέμοιο,
Τείνοντας παλάμας, δειδέσι τ᾽ εὐχωλῆσι
Ψευδοσεβεῖς. ȣ᾽ δῆθεν ἑοῖς θριγκοῖσι πίθοντο.

Stirpitus proſtrati, mordicus prehendant terram,
Neque inſtaurare aciem inclinatam ullo-modo valeant.
Vigorem meis artubus ſalutiferum præbes,
Aptam-intentionem nervis et virtutem infundis.
Quinimò opera me docuiſti fortis belli:
Quicunque luctator-oppoſitus me provocaverit, humi-ſtratum ſupplantâſti *eum*,
Et verſis-ubique-tergis-fugatum disjeciſti meorum perditum globum hoſtium.
Ac ſupplicantes nemo deploravit, neque miſertus-eſt.
Immortalem ſupplices-oravêre, attamen Immortalis elevavit
Illorum vota, atque eis denegavit benevolam aurem.
Hos autem ego, tanquam nebulam Boreæ impetus huc et illuc
Pulveream [*aridam*] diſſipat, impello, illis inſtans
Atrociter, horumque ſub-pedibus *meis* attero corpus de-ſe-profligatum,
Ceu triviorum commune lutum attritum-eſt.
Oeſtro-percitæ etiam plebis me vitare conceſſiſti crudelem rabiem,
Dediſti quoque ſuperbis fortiter imperare gentibus,
Atque ignotarum urbium populos ad genua *mihi* accidere,
Supplicantes, ad rumorem valde-tonantis belli,
Manibus porrectis, et ſpecioſis precibus
Simulantes-obſequium: nequicquam ſcilicet ſuis mœnibus fiſi-ſunt.

Ἀθανάτῳ γὰρ κράτευς κλέος ἄφθιτον, ἀθανάτῳ δὲ
Πᾶν σθένος, ὅς με σάοι, ὅς καί με μόρου ἐπαρήξοι
Ἄσμενος, ὅς κέ με ῥῖγος ἀνάρσιον εὐρέϊ χαλκῷ
Οὐλομένων ἀνδρῶν ἐκπερθέμεν, ἠδέ κε λαοὺς
Πείθεσθαί τ' ἐθέλοντας, ἰδ' ἀσκηθῆ μαλεροῖο
Δῶκεν ἀλυσκάζειν πολέμου κρυόεσσαν ἀκωκήν·
Ὅς με φύλαξ φρουρεῖ λαοῦ ἐπιμαινομένοιο,
Ἠδὲ νοοπλάγκτων κακομήχανα μήτεα λύει.
Αὐτὰρ ἐγὼ δήμους διὰ γείτονας, αἰέτε πάμπαν
Πάντοτε κῦδος ἄγω τεὸν, ἄφθιτε· ὅς κε φυλάσσεις
Σὸν βασιλῆα, πόρες πρόφρων βασιλήϊον ὄλβον.
Αἰεὶ μὰν δοίης τοῖς ἐσσομένοις μέγ' ὄνειαρ.

ΚΥΡΙΕ παντοκράτορ, κἂν ἡ ἐκκλησία σου πολλαῖς μάχαις ἐνδιαφέρηται, διὰ σοῦ ὅμως τοῦ λόγου πιστευόμεν ἐκείνην, ἐπὶ ταῖσδε ταῖς δυσχερείαις ἀσάλευτον περιγενησομένην, καὶ δὴ καὶ Κυρίῳ νικήσουσαν καιρῷ· τοῦθ' ἡμῖν γὰρ παρὰ σοῦ ἀκριβῶς ὡμολόγηται. Χριστὸς γὰρ υἱός σου Κύριος ἡμῶν, νικήσας θάνατον, κόσμον, ἁμαρτίαν, διάβολον, εἰς οὐρανὸν ἀνέβη, ὡς μὲν ἡμᾶς ἐκείνου νίκῃ νικήσειν. δὸς τοιγαροῦν βέλτιστε πάτερ, ἐπὶ τόσοις θορύβοις ἡμᾶς ἐπιβεβαιοῦν τὰς ἡμετέρας ψυχὰς διὰ τῆς τῶν ἐπαγγελιῶν σου πληροφορίας. εἴγε ἡ ἐκκλησία σου

δεινοῖς

IMMORTALI verò *fit* imperii, honor perpetuus; IMMORTALI etiam
Omne robur, qui me ſervabit, qui me fato vindicabit
Libens; et qui mihi aſperitatem implacabilem lato ferro
Pernicioſorum hominum abolendam, atque populos
Etiam obſecuturos volentes, necnon incolumi *mihi* devaſtantis,
Conceſſit evitandum belli terrificum rumorem:
Qui me cuſtos præſidio-tenet *a* plebe inſaniente,
Et mente-errantium ſceleratas rationes conturbat:
Verùm ego per populos vicinos in-perpetuum uſque
Semper gloriam concelebrabo tuam, ÆTERNE; qui cuſtodias
Tuum regem, *ei* concilies benevolus regiam felicitatem.
Semper enimverò conferes *in* poſteros *ejus* amplum emolumentum.

OMNIPOTENS ſempiterne Deus, etiamſi Eccleſia tua variis certaminibus conflictetur, ex verbo tamen tuo credimus illam inter iſtas difficultates potentia tua conſtanter perduraturam, imò & victricem ſuo tempore futuram. Certa hac de re nobis dediſti teſtimonia. Victor morte, mundo, peccato, diabolo ſuperatis; in cœlum aſcendit Chriſtus Filius tuus Dominus noſter, ut illius victoria haud dubiè vinceremus. Da igitur, Pater optime, ut inter tot tantáſque pugnas animos noſtros muniamus certa promiſſionum tuarum perſuaſione: etiamſi Eccleſia tua

 periculoſ…

δεινοῖς ἀνθρώπων πολιορκουμένη ὅπλοις, φαίνεται νικηθεῖσα, καὶ δὴ καὶ πανώλεθρος· τοῦθ' ὅμως διϊσχυριζώμεθα, ἀείδιον μέλλειν τῆς ἀληθείας σου πίστιν καὶ δύναμιν. οὐδὲ φοβώμεθ' ἀνθρώπων ἢ βουλὰς ἢ ὅπλα, ἀλλ' ὁ φόβος τοῦ ὀνόματός σου ὑπάρχοι τῆς ἡμετέρας θαῤῥαλεότητος βάθρον. δὸς ἡμῶν ἀδελφοῖς τοῖς ὑπὸ δεινοτέρων μαχῶν ἐπασκουμένοις πίστιν, θάῤῥος, ξύνεσιν, καὶ πραγμάτων εὐπραγίαν. ἡ δ' ἡμετέρα πίστις παρὰ τήνδε τῶν χαλεπῶν ζάλην νίκη ἡμῖν ὑπάρχοι· τῶν κακῶν τῆς ἡμετέρας σαρκὸς ἐπιθυμιῶν κρατῶμεν, ὥστέ σ' ἐν ἡμῖν διὰ πνεύματος ἁγίου βασιλεύειν· τὰς δ' ἡμῶν ψυχὰς ἐν ὑπομονῇ κτᾶσθαι, μέχρι ἂν τῶν ἡμετέρων τε ἐχθρῶν λειψάνων νικηθέντων, καὶ ἡμῶν εἰς αἰώνιον ἀνάπαυσιν συλλεχθέντων, σὺ Θεὸς ᾖς πάντα ἐν πᾶσι. διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν. Ἀμήν.

ΨΑΛΜΟΣ κβ'. χελλιαστικός.

Genus Heroicum, ut in ſuperiore.

ὮΜΟΙ τίπτε λίπες με Θεός μου, τίπτε Θεός μου,
Αἰνοπαθῆ με λίπες, στρωφώμενον ἔνθα καὶ ἔνθα
Ὅσσαν ἀμαιμακέτου πένθευς; καὶ πᾶν μὲν ἐπ' ἦμαρ
Ἐγχεύας μῦθον ταλαπείριον, ἠδ' ἐπὶ νύκτα
Γανστυγερᾶς φωνῆς στυγερὰν ὁδὸν ἐξιχνεύω,
Οὐ δέ πη ἐξήκουσας ἐμοῦ θρόον ἀχνυμένοιο.
Τύνη δὴ τύνη τελέθεις Θεὸς, οὐ πέρι πάμπαν

periculosis mundi armis circumsessa, victa videatur, imò ultima penè internecione deleta : statuamus tamen sempiternam fore tuæ veritatis fidem atque efficaciam : nec vereamur hominum aut consilia aut arma, sed timor nominis tui sit fundamentum nostræ constantiæ. Da fratribus nostris, qui acrioribus etiam certaminibus exercentur, fidem, constantiam, prudentiam, felicem rerum suarum exitum : denique fides nostra inter varias calamitatum tempestates sit nostra victoria : discamus vincere pravas cupiditates carnis nostræ, ut tu regnes in nobis per Spiritum sanctum tuum : possideamus interea animos nostros in patientia, donec devictis omnibus hostium nostrorum reliquiis, nobísque electis tuis in æternam requiem collectis, tu sis Deus omnia in omnibus. In unigenito Filio tuo. Amen.

PSALMUS XXII. Lamentabilis.

HEI mihi! cur dereliquisti me, Deus mi, cur Deus mi,
Gravia-patientem me dereliquisti, jacientem huc et illuc
Verba immensi luctûs? Imò verò in singulum diem
Infundens voces queribundas, et per noctem,
Mœstissimè ejulandi mœstam viam insisto;
Neutiquam tamen exaudîsti clamorem mei dolentis.
Atqui tu, tu es Deus, quem prorsus

Ἰσακίδαι αἰνεῦσι διηνεκὲς ἔννομον ᾠδήν·
Μοῦνος δ' ἐλπὶς ἔηθα πάλαι προγόνοισιν ἐρεμνῇ,
Τέκμαρ τῶν εὐχαῖσι τελεσφόρον ἐγγυαλίξας·
Οὐκ ἄρα μαψιδίως σε, πάτερ, κεῖνοι λιτάνευσαν,
Χριμφθέντες δεινῇσι παλαισμοσύναις ὀδυνάων·
Τοῖσδε βάσιν καὶ τοῖσδε κλέος σύγε δῶκας ἀγώνων.
Αὐτὰρ ἐγὼ σκώληξ, οὐδ' ἄνθρωπος καλεοίμην,
Δύσποτμος πάντεσσι γέλως καὶ φλαῦρον ἄθυρμα
Ὄχλου ἐπεσσυμένου· ἐμὲ δ' ἐψιόων δακέθυμα,
Ἠδ' ὀνοτὸν συφέλιζον ἐὸν κάρα, κερτομέοντες·
Ἀθανάτῳ (φάσκουσιν) ὃ πείθετο, ἀθάνατος πᾶν
Τῷ σθένος· ἀθάνατος τὸν σώοι, καὶ τὸν ἐρύκοι
Τῶν ἀτέων, εἰ δὴ τόσον οἱ κεχαρισμένος ἐστί.
Παμβασιλεῦ, σύ δ' ἐμῆς με πρόφρων ἐνὶ γαστέρι μητρὸς
Ἐνδυκέως κατιδὼν προφόως δ' ἄγες, ἠδ' ἐπὶ μαστοῖς
Νήπιον αἰωροῦντα τεοῖς ἐκδέξαο κόλποις·
Ἐκ γενετῆς σὺ Θεὸς, σὺ Θεός μοι πάμπαν ἐτύχθης·
Μή με ἄπωθεν ἔῃς κρυερῷ ἐνὶ πήματος οὐδῷ.
Λοίσθιος ἄτη μὲν κρέματαί μοι, ἄπεστι δ' ἀρωγός.
Ταῦροι δ' οὐλοκέρῳ με, κακῶς χαροποί τε λέοντες
Λαβροβόροις στομάτεσσι μ' ἔδειν περιστοιχίζουσιν,

Ἄγρης

Isacidæ laudant assiduè legitimo cantu:
Solus etiam spes eras quondam majoribus fida,
Signum horum precibus auspicatissimum edidisti.
Non ideò frustra te, Pater, illi obsecrârunt-supplices,
Delapsi *in* gravem luctam angustiarum.
Istis exitum, atque istis gloriam tu præstitisti certaminum.
Atqui ego vermis, neque homo, vocer,
Infelix cunctis risus, et vile ludibrium
Plebis incitatæ: me enim irridebant mordaciter,
Atque vituperans quassabant suum caput, convicìantes:
IMMORTALI (dictitant) iste fisus-est, IMMORTALIS totum
Isti robur: IMMORTALIS eum servet, et eum eruat
Angustiis *suis*, siquidem *apud* illum tantoperè sit gratiosus.
Summe-Rex, enimverò tu benevolus, me in utero meæ matris
Accuratè inspecto, in-lucem etiam edidisti; atque ad ubera matris
Infantem pendentem tuo excepisti sinu:
Usque a partu tu Deus, tu Deus mihi omnino extitisti:
Ne longiùs a me sis diro in passionis limine:
Ultimum enim discrimen impendit mihi, deest etiam auxiliator.
Tauri quoque admodum-cornuti me, et malè læti leones
Hiantibus faucibus ad-devorandum me circumcingunt,

Prædæ

Ἄρης ἐμμεμαῶτες ἐρισμαράγοις ὀλολυγαῖς.
Ἔρρει δ᾽, ἠΰθ᾽ ὕδωρ, κέαρ οὐλόμενον, καὶ ἄκικυς
Ἐλλιπόλιν· μελέων δυσκηδέα δεσμὰ λέλυντο.
Τήκετο κῆρ, ὡς καὶ μαλερῷ πυρὶ τήκετο κηρός·
Ὄστρακον ὡς ξηρὸν, τοὐμὸν, δέμας ἔλλιπεν ἰσχὺς
Ἀζόμενον· στομάτεσσι κενή τ᾽ ἐπενήνοθε γλῶσσα.
Ἠΰτ᾽ ἐγὼ θανάτοιο πύλαις ἔπι ψυχρὸς ἐκείμην,
Καί με κύνες λαβρόδοντες ἐπασσυτέραις ὀλολυ-
γαῖς
Ἔνθα καὶ ἔνθα βάλοντο κυκώμενοι, ἠδὲ κυδοιμὸς
Οὐλοφρόνων ἀνδρῶν κακά μ᾽ ἄσπετα μηχανάαται.
Πεῖράν μοι χέρας ἠδὲ πόδας, λογίσαντο καὶ ὀστᾶ,
Ὠμὸν καὶ βρίσσαντες, ἐμὸν κακὸν ἐγγελόωσιν,
Ἄσπλαγχνοι, σκληροῖσι καθαπτόμενοι ἐπέεσσι.
Θοιμάτιον δ᾽ ἐδάσαντο, πάλον καὶ κλῆρον ἐμὴν ἐς
Ἐσθῆθ᾽, ὡς λαφύροισιν ὑπερφιάλως γαυριῶντες.
Τύνη δὴ τύνη, Θεὸς ἄφθιτε, οὔ μου ἄπωθεν
Ἧς, πάτερ, ἐλπὶς ἐμὴ τάχ᾽ ἐπισπεύσσειας ἀρωγός·
Κἤμε σὺ σῶε, πάτερ, ξίφεος βριαροῦ τε λέοντος,
Καὶ κυνὸς ὠμήστου εὖνιν ψυχὴν ἐπαλάλκει,
Ὅππως μὴ θηρῶν δεινοῖς παρθῶ κεράεσσι.

Ἠδ᾽

Prædæ ſtudio-incitati valde-tonantibus rugitibus.
Diffluit ſanè, velut aqua, cor *mœrore*-confectum, et impotens
Defeci-animo, artuum curis-graviter-affecti nexus ſolvuntur.
Colliqueſcit cor, quemadmodum etiam ardente igne colliqueſcit cera:
Teſtam quaſi aridam, meum corpus deſeruit vigor.
Exſiccatum: faucibusque rigida adhæſit lingua.
Ego tanquam ad mortis januam frigidus jacebam,
Et me canes rabidi repetitis latratibus
Hinc et inde impetunt infeſtantes, atque turba
Perditorum virorum mala *in* me innumera machinantur.
Transfixêre mihi manus atque pedes, necnon numeravêre oſſa,
Humeris etiam verberibus-gravatis, meum infortunium irrident,
Immiſericordes, trucibus inceſſentes *me* dictis.
Veſtimenta porro *inter-ſe* partiti-ſunt, jeceruntque ſortem meam in
Veſtem, tanquam ſpoliis immodicè elati.
Tu verò, tu, Deus Æterne, nequaquam a me procul
Eſto, Pater; ſpes mea feſtinatò accurras auxiliator:
Atque me tu ſervato, Pater, *a* gladio, validoque leone,
Et cane carnivoro unicam *hancce* animam eripito,
Ita-ut non belluarum diris occumbam cornibus.

Ἦδ' ἱκέτην με, πάτερ, πρόφρων κλύε κηδόμενόν
περ·
Καὶ τότε δὴ, κάρτιστε, τεὸν κλέος αἰὲν ἀείσω,
Μέλψω ἐμῶν θιάσοισιν ἐπ' ἀγρομένοισιν ἀδελφῶν,
Ἐγκεράσας γλυκὺν οἶμον ἐριστεφάνοιο θριάμβου,
Νικητῆς θανάτοιο· ἐρῶ δ' ἄρα, Εἶδ' ἄγετ' ὦνδρες
Εὐσεβέως ξυνετῇσι Θεὸν πραπίδεσσι σέβοντες
Ἰσσακίδαι, θείου ἱερὸν θάλος Ἰακώβου,
Ἀθάνατον μέλποιτε διαμπερές· ὅς γε πενιχροῦ
Οὐ γελάα χατέοντος ἀγαλλήτων ὀδυνάων,
Οὐδ' ἀπέστρεψε πρόσωπον· ἀτὰρ καὶ μοῦ προσάκουσε
Ἵλαος, καὶ δῶκε βίου γέρας εὐαίωνος.
Μνήσομ' ἔγωγε σέθεν, πάτερ ἄφθιτε, ἀενάοισι
Κλῄζων σ' ὕμνοις πολυανθρώπῳ παρ' ὁμίλῳ
Εὐσεβέων ἀνδρῶν, καὶ πρόφρων ἱερὰ ῥέξω.
Ἐσθλῶν δ' ἱρὸς ὅμιλος ἐπ' εἰλαπίναις ἱερῇσι
Γηθόσυνοι ξυνετὸν κέαρ ἀρτυνέουσιν ἐδωδῇ·
Εὐμόλποις ξύμπαντες ἐφυμνήσουσί τ' ἀοιδαῖς
Ἀθάνατον, τὸν δή σφι γέρας βιότοιο διδόντα.
Τοῖς δ' ἄρα θαυμασίοισιν ἐπ' ἔργμασιν ἀθρόος
αἶα
Ἐξ ἀοῦς δνοφερόνδε τέθηπέ τε, ἦλθέ τε γαῖα
Ἀθάνατον τιμῶσα διαμπερὲς, ἀθανάτῳ δὴ

Ἱερὰ

Atque ſupplicem me, Pater, benevolus audito
curis-gravatum.
Et tunc ſanè, Præſtantiſſime, tuam gloriam ſemper
concelebrabo,
Cantabo meorum in cœtibus celebribus fratrum,
Immiſto dulci carmine laurigeri triumphi,
Victor mortis: quinimo dicam, Agitedum,
O-viri
Piè prudentibus Deum pectoribus colentes
Iſacidæ, divi ſacrum germen Jacobi,
IMMORTALEM cantu-celebretis in-perpetuum; qui
pauperis
Non irridet inopis extremas anguſtias,
Neque *ab illo* avertit vultum: quin-potius me
exaudiit
Propitius, conceſſitque vitæ præmium beatæ.
Recordabor ego tui, Pater immortalis, perpetuis
Concelebrans te hymnis frequentiſſimo coram
cœtu
Piorum hominum, atque alacer ſacra faciam.
Bonorum autem cœtus inter epula ſacra
Lætabundi prudens *eorum* cor reficient cibo:
Et bene-modulatis omnes concinent cantibus
IMMORTALEM, quippe qui ipſis præmium vitæ
dederit.
Proinde etiam ſuper admiranda *ejus* opera univerſa
tellus
Ab oriente uſque ad occaſum tum ſtupuit; tum
venit terra
IMMORTALEM venerans in-perpetuum, IMMOR-
TALEM ſcilicet

Religiosè

Ἱερὰ λατρεύουσα· πολυσπερέων τ᾽ ἀνθρώπων
Φῦλα θεῷ κεδνῶς ἐπιπρηνέα γουνάζοιντο.
Ἀθανάτῳ πάντων γὰρ πρέπει βασιλήϊος ἀρχή·
Ἀφνειοὶ δ᾽ ἔλθοιεν, ὁμοῦ τ᾽ ἀκαχήμενοι ἦτορ,
Ἀγχίμολοί κε μόρου πρὸς τόνδ᾽ ἄφαρ ὀρνύσσαιντο,
Τῷ τε κορεσθέντες μενοεικέα γουνυπετοῖεν·
Καὶ μὰν τοῦδε σάωσε φερέσβιος· ἠδ᾽ ἄρα κεῖνον
Λατρεύσει παίδων ἱερὸς γόνος, ἄσπετά τ᾽ ἔθνη
Εἰς λαὸν προμόλοιεν, ἰδ᾽ ἐσσομένοις κείνοιο
Ἐξερέοιεν ἄγαλμα δικαιοσύνης μεγαδώρου.

ΚΥ'ΡΙΕ παντοδύναμε, πάτερ ἐλεημοσυνῶν, χαρίζου ἡμῖν τὸ τῆς τ᾽ ἀπολυτρώσεως καὶ σωτηρίας τῆς ἡμετέρας μυστήριον πληροφόρῳ πίστει καταλαμβάνειν. Ἁμαρτίας δήπουθεν ἐχθρὸς τυγχάνεις ὤν, δίκαιος Θεός. ἀπέραντος ἄρα τιμωρία, τῆς ἀπεράντου μεγαλειότητός σου ἠδικημένης, τοπαράπαν ἡμῖν ὠφείλετο. τὸν υἱόν σου ἔδως ἡμῖν ὅμηρόν τε καὶ μεσίτην, τὸν ξύμπαντά σοι καταλλάξοντα ὑπὲρ ἡμῶν, ὅπως δίκαιός θ᾽ ἅμα καὶ ἐλεήμων σὺ φαίνῃ. ὁ λόγος σὰρξ ἐγένετο, καὶ Θεός σοι Θεῷ ἀπεράντως ἠμείψατο. ἄνθρωπος ἀνθ᾽ ἡμῶν ἀνθρώπων ἐμεσίτευσεν, ὡς ἁμαρτίαν ἐν ἐκείνῳ ἀπολύνυσθαι. Εἰς γοῦν Χριστὸν Ἰησοῦν υἱόν σου τὸν ἐκλεκτὸν σου μεσίτην σύμπασαν ὀργήν σου ἐπέχευας, τὴν ὑπὸ τῆς δικαιοσύνης σου δικαίως ὡρισμένην. Χριστοῦ σῶμά τε καὶ τὴν ψυχὴν τοῖς βέλεσί σου διετραυμάτισας, ὅπως σὺ δίκαιος δικαστὴς τὴν ἁμαρτίαν, τὴν σῶμά τε καὶ ψυχὴν ἡμῶν διήξασαν, ἐν ἐκείνῳ διώξῃς. τῆσδε τῆς σῆς ὀργῆς βάρος αἰθανόμενος

Religiosè colens: multumque-dissеminatorum
hominum
Gentes DEO reverenter pronæ supplicabunt.
IMMORTALI quidem universi-mundi competit
regale imperium:
Divites autem accedent, simul etiam tristes corde,
Et qui-in-propinquo mortis *fuêre* ad eum protinus
conciti-ferentur,
Illique saturati ex-voto ad-genua-accident.
Enimverò hos servavit salutifer: tandemque illum
Colet liberorum sacra soboles, innumeræque gentes
Ad populum *ejus* accedent, et posteris illius
Enunciabunt oblectamentum justitiæ admodum-
munificæ.

DOMINE Deus omnipotens, Pater misericordiarum, da nobis ut redemptionis salutisque nostræ mysterium certa fide comprehendere possimus. Peccati certè hostis es, juste Deus: infinitáque adeò pœna nobis peccatoribus, infinita tua nimirum læsa majestate, omnino debebatur. Filium tuum nobis dedisti sponsorem & vadem, qui hæc omnia tibi nostro nomine persolveret, ut justus & unà misericors plenè appareres, Verbum caro factum est, Deúsque tibi Deo infinitè respondit: homo pro nobis hominibus fide jussit, ut nostrum in illo homine lueretur peccatum: tuæ verò infinitæ majestati infinitè satisfieret. Ergo in Filium tuum Jesum Christum, Mediatorem electorum tuorum, effudisti omnem iram tuam, quam justitia tua adversus peccatum justè statuerat: Christi tui & corpus & animum telis tuis perfodisti, ut peccatum, quod corpus & animum nostrum pervaserat, justus judex in illo persequerêre: tuæ illius iræ horrendum pondus sentiens filius

νόμεν@ ὁ ὑός σου ἐπεϐόησεν ὥσπερ εἰ αὐτὸν ἀπέλειπες, ἐπ' ἐνδομύχοις τῆς αὐτοῦ ψυχῆς ὑπεραλγῶν. ξύμπασιν ἀλγηδόνων χαλεποῖς κενωθεὶς, φοϐερᾶς ὅμως τῆς σῆς ὀργῆς τὸ ποτήριον ἀπεῤῥόφησε· ποινὰς ἀξίας ὑπέμεινεν· ὅ,τι δήποτ' εἰσέπραττες τοπαράπαν ἀπέδω, καὶ θάνατον δὴ τῆς ἁμαρτίας ὀψώνιον ἐδέξατο. καὶ θανάτῳ συναγωνισάμεν@ ἐν τῷ τάφῳ θάνατον ἐνίκησε· νικητὴς ἀνήγερθε, ὅπως αἰώνιον ἡμῖν περικτήσαιτο βίον, ὅνπερ ἀνθ' ἡμῶν ἐπεϐάτευσεν εἰς οὐρανὸν ἀναϐάς· ὅθεν ἡμᾶς διασώζων ἀεὶ τυγχάνει, μέχρι τῆς τῶν αἰώνων συντελείας. δὸς γοῦν, βέλτιστε πάτερ, τούσδε τοὺς θησαυροὺς ἐν ψυχαῖς ἡμῶν ταμιεύειν, ἀνακαλεῖν σε πατέρα, λατρεύειν σοὶ, ὡς ἂν ἐξ ἁμαρτιῶν ἡμετέρων ληθάργου εἰς νέον βίον ὡς ἀληθῶς ἐγερθέντας· ὅπως κἂν τούτῳ τῷ βίῳ μεταξὺ τοιῶνδε δυσχερειῶν αἰσθανώμεθα σε ἀγαθὸν πατέρα· ἄχρι ἂν ἐκείνων κρατήσαντες, ἀνακομίσωμεν καρποὺς τῆς ἀπολυτρώσεως ἐν τοῖς οὐρανοῖς, καὶ σωμάτων δὴ τῶν ἡμετέρων διωρισμένῃ ἐγερθέντων ἡμέρᾳ, τὴν αἰώνιον καρπώμεθα ἀνάπαυσιν, ἥνπερ ἡμῖν παρεσκεύασω ἐν μονογενεῖ υἱῷ σου. Ἀμήν.

ΨΑΛΜΟ'Σ λ', εὐχαριστικός.

Genus Anacreonticum, ut Pſalmus XIII.

ἘΠΕΙ' πάτερ, μὲ θλίψας,
Οὐ δὴ, πάτερ, θέλησας
Ὡς ἂν γέλως ἐμοῖσιν
Ἐχθροῖς ἐγὼ πελοίμην,
Πάμπαν, πάτερ, σὲ μέλψω.

Ἐγώ

filius ille tuus in intimis etiam animi fui penetralibus, exclamavit, quafi illum deferuiffes. Omnibus dolorum cruciatibus exinanitus, horrendæ tamen illius tuæ iræ infinitum poculum exhaufit: pœnas quas peccato ftatueras, fubiit atque fuperavit: quicquid exigebas, perfectè repræfentavit: mortémque adeò, juftas peccati pœnas, obiit: cum ipfa morte in ipfo fepulchro colluctatus, mortem vicit: victor refurrexit, ut acquireret quoque nobis vitam æternam, cujus veram folidamque poffeffionem, in cœlum afcendens, noftro nomine inivit: unde nos confervat omnipotenti fua virtute ufque ad confummationem feculi. Da igitur, Pater clementiffime, ut hos thefauros animis noftris penitus recondamus, invocemus te Patrem, colamus te vera vitæ novitate, exfufcitati ex veterno peccatorum noftrorum: ut te fentiamus Patrem in hac etiam vita per tot ac tantas difficultatum falebras: donec illis fuperatis, percipiamus perfectos fructus redemptionis noftræ in cœlo, corporibúfque noftris ftato tempore exfufcitatis, fruamur æterna illa quiete, quam nobis præparâfti in unigenito Filio tuo. Amen.

PSALMUS XXX. Gratum animum indicans.

QUANDOQUIDEM Pater, me afflixifti
Et nihilominus, Pater, nòluifti
Ut ludibrium meis
Hoftibus ego fiam,
Omnino, Pater, te cantu-celebrabo.

Ego

Ἐγώ σε δὴ βόησα,
Φέρισε· καί με σῶσας.
Κάμlὼ, κράτισε, ζωlὼ
Ἐξήγαγες φόωσδε
Ἅδε λυγρῆς ὀμίχλης,
Στυγναῖο καὶ βερέθρε
Δύσηνον εἵλκυσάς με.
Μέλποιθ' ὁμῶ ἢ πάνlες
Θεὸν, Θεῶ ἐρανvῶν
Δωρημάτων τυχόνlες.
Μέλποιlε, τῶδε μνήμlω
Ἐπευκλεῶνlες ὕμνοις.
Ὀργὴ δ' ὑπῆρχε κείνε
Ἐς μὲν ῥοπὴν βραχεῖα,
Τῶ γ' εὐμlενὴς δὲ βελὴ
Ἀείδιός κεν εἴη.
Νὺξ μὲν γόες ἑώρα,
Ἠὼς γάνος δ' ἐπεῖδεν·
Καλῶ δ' ἔγωγε καιρῶ
Ἐρασμίοις ἐν ὥραις
Ἔειπον, Οὐκ ὀλισθῶ.
Τεμῷ γὰρ ἵλεως σὺ
Ορει κράτος τεθέικεις.
Ἀτὰρ σὺ μὲν πρόσωπον
Κρύψας, πλάγlω δ' ἔγωγε.
Τότ' ηὐχόμlω ἐγώ σοι,
Πάτερ, κάλουν σ' αὖτῆ.
Τίς δ' ὠφέλεια τεμῶ

Σοί

Ego te ſanè inclamavi,
Clementiſſime; et me ſervâſti.
Atque meam, præſtantiſſime, vitam
Eduxti in-lucem
Ex Inferorum horrenti caligine;
Et ex odioſo Barathro
Miſerum detraxiſti me.
Canite, autem ſimul omnes
Deum, Dei amabilium
Munerum participes.
Canite, illius memoriam
Concelebrantes hymnis.
Iracundia enimverò fuit illius
In momentum ſanè brevis,
Sed *ejus* benevolum propoſitum
Perpetuum erit.
Nox quidem luctum videbat,
Aurora verò gaudium inpiciebat.
Ego enim tranquillitatis
Perjucundas inter horas
Dixi, Minimè-verò laber:
Meum enim benignus tu
Montem communiêras.
Veruntamen tu vultum *tuum*
Abſcondidiſti, atque conſternatus ego fui.
Tunc ſupplicabam ego tibi,
Pater, invocabam te clamore.
Quænam demum utilitas mei

Σοί γ' αἵματος ὤνοιτο,
Ἅδου δόμους ἐὰν βῶ;
Μῶν καὶ σποδὸς σὲ μέλψει;
Μῶν δὲ σποδὸς τεοῖο
Λόγου ἀληθὲς ἄσει;
Πρόφρων, πάτερ, ὤνου μοι
Εὐχῶν τ' ἐμῶν ἀκούσας,
Βοηθέων με σῶε
Ὦναξ, ἔτρεψας ἔνθα
Γόων ἐμῶν τὸ πένθος
Χοροςάτους ἐς ὕμνους.
Ἐμή γε γοῦν σὲ γλῶσσα
Διαμπερές σε μέλψει,
Κράτιστ'· ἐγώ σε μέλψω
Ἀειδίοις ἐφ' ὕμνοις.

ΚΥ'ΡΙΕ παντοδύναμε, ἐπειδήπερ ἡμᾶς πόσων τε κινδυνών καὶ δὴ καὶ θανάτου ἐλευθερωθέντας, νέοις ἀεὶ δωρῇ δώροις· δὸς μὴ τοσούτων ἐς ἡμᾶς χαρισμάτων ἐκπίπτειν μνήμην, ἀλλὰ καὶ ἐκ τούτου ἀγῶνος καρποὺς σωτηριώδεις κομίζεσθαι. μνώμεθα δήπου ἡμᾶς εὐπραγίᾳ καταχρησαμένους· καὶ δὴ καὶ τοὔμπαλιν, ἐς ὀλιγοπιςίας τεκμήριον, ἐν τοῖς χαλεποῖς δεινότερον ἐπτοῆσθαι. τόδ' ἡμῖν ἐς τὸ μάλιςα ταῖς ἡμῶν ψυχαῖς διαμείνῃ, οὐκ ἀτελεῖς παρά σοι τὰς ἡμῶν εὐχὰς γεγονέναι· ὥςε καὶ τανῦν καλῆς τυχόντας ἐκβάσεως, παρασκευάζεσθαι ἡμᾶς ἐς τὸ προσκαρτερεῖν ταῖς μάχαις, ὑφ' ὧν ἐς τοὐπίσω ἐπασκεῖν ἡμᾶς ἐθελήσοις. βεβαιώμεθ' ὅμως ἀΐδιον μέλλειν ἐς ἡμᾶς τὴν ἀγαθωσύνην σου. καὶ δὴ καί σε ἀδιαλείπτοις δοξάζωμεν ὕμνοις, ἄχρι ἂν ἡμᾶς

Tibi ſanguinis eſſet,
Orci *ad* ædes ſiquidem deſcendero?
Nunquid etiam cinis te cantu-celebrabit?
Nunquid etiam cinis tui
Verbi veritatem canet?
Benevolus, Pater, eſto mihi,
Precibusque meis attentus;
Patrocinio me ſerva,
Domine: convertiſti dehinc
Gemituum meorum luctum
Tripudiantes in hymnos.
Idcirco mea te lingua
Te ſemper canet,
Præſtantiſſime. Ego te canam
Perpetuis hymnis.

DOMINE Deus omnipotens, quandoquidem nos tot periculis, præſenti etiam morte liberatos, novis cumulas beneficiis: da ne tantorum beneficiorum memoria animis noſtris excidat: nos etiam ſalutares fructus ex illis certaminibus colligamus: meminerimus nos & rebus ſecundis abuſos, & contrà, ad infirmæ fidei noſtræ indicationem, in rebus adverſis conſternatiores extitiſſe. Illud verò animis noſtris infixum maneat, non fuiſſe apud te irritas noſtras preces: ut nunc quidem felicem noſtræ afflictionis exitum conſecuti, comparemus nos ad ea certamina, quibus nos volueris exercere, conſtanter ſubeunda: ſtatuamúſque perpetuam fore in nos bonitatem tuam; téque adeò laudibus perpetuis celebremus, donec nos tecum colligas in eam

 requiem,

μᾶς ξυλλέγης ἐς ἐκείνην ἀνάπαυσιν, ἣν παρεσκεύασω ἡμῖν ἐν οὐρανῷ. διὰ Ἰησοῦν Χριςὸν Κύριον ἡμῶν. Ἀμήν.

****

ΨΑΛΜΟ'Σ λά. εὐχαριςικῶς εὐκτικός.

Genus Anacreonticum, ut ſupra.

Ἐμὴν ἔγωγε πάμπαν
Ἐλπωρὰν ἐς σὲ θῆκα,
Ὦναξ κράτιςε πάντων.
Οὐκ ἔθε τὴν ἐμήν γε
Ἐλπωρὰν αἶσχος αἱρῆ·
Ἐμῶν δίκαιος ἐχθρῶν
Ῥύου με, καὶ θὲς ἔξω·
Σὺ δ' αἶψά μοι βοήθει,
Σὺ πέτρα μοι πέλοιο,
Καὶ ςεῤῥὸν εἷς ἔρεισμα,
Ἄτης κακῆς με σώων.
Καὶ δὴ, πάτερ, σὺ πέτρα,
Καὶ ςεῤῥὸν εἷς ἔρεισμα.
Ναὶ τοὔνομ' ἱερόν σου.
Ἄγοις με, λίσσομαί σε,
Ἠδ' ἐξάγοις ὁδηγῶν·
Κἀκ δὴ λίνων με σῶε,
Τά μοι λόχευσαν ἐχθροί.
Ἐμὸν κράτος γὰρ εἷς σύ·

Ψυχὴν

requiem, quam nobis præparâſti in cœlo. Per Jeſum Chriſtum Dominum noſtrum. Amen.

PSALMUS XXXI. Gratum animum indicans, atque ſupplex.

MEAM ego penitus
Spem in te collocavi,
Domine Omnium præſtantiſſime,
Utinam hæcce mea
Fiducia mihi probro non ſit.
Meis juſtus inimicis
Eripe me, et præbe aurem.
Tu quidem citò mihi opitulare,
Tu rupes mihi eſto;
Et firmum es columen,
Caſu infauſto me conſervans.
Atque adeò, Pater, tu rupes,
Et firmum es columen.
Næ nomen illud tuum ſanctum *eſt*.
Ducas me, obſecro te,
Atque perducas præeundo:
Quinimo a caſſibus me libera,
Quos mihi tetenderunt hoſtes.
Meum robur enim tu es:

 Animam

Ψυχὴν ἐμὴν, φέριστε,
Ἐς σὰς χέρας τίθημι.
Θεὸς δ' ἐὼν ἀληθὴς,
Ψυχὴν ἐμὴν σαώσεις.
Μισῶ κενῶς ματαίους
Ἔγωγέ σοι πεποιθώς.
Ἄσω, φέριστε, τοίνυν
Ὑπερλίην γανωθεὶς,
Σῆς κῦδος εὐμενείας.
Θλίψεις ἐμὰς γὰρ εἶδες,
Πάτερ, στενόν τε πρόφρων
Τοὐμὸν πάθος διέγνως.
Οὐ δή με κλεῖσας ἐχθροῦ
Ἐς χεῖρας ὀλοχάρτου.
Ἐλέαιρε τληπαθῆ με,
Ἐλέαιρε· καὶ γὰρ ὄσσε
Νυστάζετον, νοός τε
Πλάγη, νόος μαράνθη.
Ζωὴ γὰρ οἴχεταί μου
Ἀλγηδόνων ῥοοῖσι
Κλαυθμοῖσί τ' ἐγχυθεῖσα,
Τοὐμόν τε σῶμα δεινῶς
Κενοῖς ἐπ' ὀστέοισι
Δαμὲν τὸ πᾶν τανύσθη.
Ἐχθρὸς γελᾷ μ', ἐμοῖσιν
Ἠδ' ἐψιᾷ κακοῖσι·
Τοῖς τε πέλας θέαμα
Ἀπότροπον πελοίμην,

Animam meam, Clementiſſime,
In tuas manus depono.
Deus quippe cum-ſis verax,
Animam meam liberabis.
Odi vanè mendaces
Ipſe tibi fiſus.
Cantabo, Clementiſſime, igitur
Supramodùm exhilaratus,
Tuæ gloriam clementiæ.
Ærumnas enim meas reſpexiſti,
Pater, arctamque benevolus
Meam perpeſſionem probè-nôſti.
Non ſanè me concluſiſti hoſtis
In manibus exitio-gaudentis.
Miſereſce mei calamitoſi,
Miſereſce: etenim oculi *mei*
Langueſcunt, menſque
Stupet, mens tabeſcit.
Vita enim mea elabitur
Dolorum fluentis
Fletibuſque infuſa;
Meumque corpus graviter
Vacua ſuper oſſa
Exagitatum totum diſtenditur.
Hoſtis ridet me, meis
Atque inſultat malis.
Propinquis quoque ſpectaculum
Averſandum factus-ſum,

Στυγητὸν αἶσχός εἰμι.
Ὡς ϐ θανὼν, νόοιο
Λήθης πέσον δι' αἰνῆς·
Ὡς χηραμοῦ * τε κλᾶσμα
Κεῖμαι, λεῷ τε φροῦδον
Ἄθυρμα· μηχαναί τε
Κακοφρόνων μὲ πάντῃ
Κλείουσι, τοὶ βίῳ μου
Ἐξαισίους ἐνέδρας
Ὑπέρμορον δέμουσι.
Δούλῳ, πάτερ, πρόσωπον
Τεὸν τεῷ τρανώσας,
Δοῦλον τεὸν φύλαττε.
Οὔ με συγητὸν αἰρῇ
Αἶσχος· πέποιθα γάρ σοι.
Ψευδηγόροι λάρυγγες
Κωφαὶ τὸ πᾶν γένοιντο·
Ἀλαζόνων δικαίῳ
Δακέθυμα καὶ λαλούντων
Πέλοι βέλεμνα κοῦφα.
Πόσον πέλοι τὸ δῶρον
Τὸ δὴ τεοῖς πορίζεις,
Ἐνώπιόν τε πάντων
Κυδρὸν φόως προφαίνεις!
Κείνους ἑκὰς κελεύεις
Εἶναι χερῶν ἀάπτων,
Θὲς καὶ τεῆς ἀγωγῆς
Ἐν φρουρίῳ βεβαίους.

Ἀεὶ

Abominandum probrum exto.
Ceu mortuus, mente
Excidi oblivionem per gravem.
Et quaſi cavæ-conchæ [vel teſtæ] * fragmen-
  tum
Jaceo, populoque evanidum
Ludicrum: machinationeſque
Malevolorum me undique
Claudunt, qui vitæ meæ
Iniquas inſidias
Præter-fatum [per vim, ſcilicet] ſtruant.
Famulo, Pater, facie
Tuâ tuo revelatâ,
Famulum tuum cuſtodito.
Nequaquam mihi inviſum incidat
Probrum; fiſus-ſum enim tibi.
Mendacia guttura
Muta prorſus fiant:
Arrogantium, et *in* juſtum
Mordacia-dicta loquentium
Sint jacula irrita.
Quantum eſt donum
Id ſcilicet quod tuis impertis,
Et in-conſpectu omnium
Quam inclytam *his* ſalutem oſtentas!
Illos procul jubes
Abeſſe manibus invictis, [Tyrannorum ſcilicet]
Collocas quoque eos tui ductûs
In præſidio tutos. Sem-

* Conjicerem κεράμȣ teſtæ, ſi ad carminis menſuram quadraret; vel ſi κε pro χη mutare licitum eſſet. χηραμὸς hoc loco pro χηραμὶς uſurpatur.

Ἀεὶ κλέος τέλοιτο
Σοὶ μὲν, πάτερ, γένοιτο
Σοὶ κῦδος, ὅς με σώεις
Ὡς ἐν τόποις ἐρεμνοῖς,
Πολεμοκλόνοις ἐν ὥραις.
Πάμφρικτα τῇ τε καὶ τῇ
Φεύγων, ἔγωγ' ἔειπον,
Θεὸς τὸ πᾶν με λεῖψε.
Εὐχῶν ὅμως ἄκουσας
Ἐμῶν, πάτερ, μόλες τε
Ἐμοῖς κακοῖς ἀρωγὸς,
Πρόφρων με καὶ σάωσας.
Θεὸν φιλεῖτε, πάντες
Ὡθλοί. Θεὸς γὰρ ἐσθλοὺς
Πιστῶς φύλαξε πιστοὺς,
Ἀνδρῶν κακοὺς χαλέπτων.

ΚΥΡΙΕ παντοδύναμε, σὺ μὲν τὴν σου πρόνοιαν μάλιστ' ἐθέλεις φαίνειν ἐν τῇ τῶν παίδων σου σωτηρίᾳ, καὶ δὴ τούτους μαστιγῶν· δὸς ἡμῖν τοῖς τῆς εὐκαίρου βοηθείας σου ἐν χαλεπωτάτοις κινδύνοις αἰσθομένοις, μὴ τοσούτων ἐπιλαθέσθαι δώρων· καὶ ὁποιῳδήποτε ἐπασχοίμεθα τρόπῳ, πᾶσαν ἡμῶν ἐν σοὶ ἐπιστηρίζειν ἐλπίδα, τῷ μὲν λυσιτελῶς βοηθήσοντι, καὶ δὴ τῆς τε ζωῆς καὶ τῶν δικαίων ἡμῶν ὑπερασπιστῇ γενησομένῳ· ὡς ἐν τούτῳ τῆς ἀγαθωσύνης ἐς ἡμᾶς σῆς τεκμηρίῳ, ἡμεῖς τε καὶ ἅπαντες πιστοὶ πρόφασιν λαμβάνωμεν τοῦ δοξάζειν τὸ ὄνομά σου, καὶ ἐλπίζειν σοι, μέχρι ἂν ἡμεῖς ὁλόκληρον ἐκείνην ἐπουρανίου κληρονομίας εὐδαιμονίαν ἐπεμβατεύωμεν. Ἐν μονογενεῖ υἱῷ σου. Ἀμήν.

ΨΑΛΜΟΣ

Semper honor ſit
Tibi quidem, Pater, ſit
Tibi gloria, qui me ſalvum-præſtes
Quaſi in aſylis
Bellici-tumultûs temporibus.
Quum maximè-terribilia quaquaverſum *olim*
Aufugerem, ego dixi,
Deus prorſus me dereliquit.
Attamen preces exaudîſti
Meas, Pater, atque adveniſti
Meis anguſtiis adjutor,
Benevoluſque me conſervâſti.
Deum diligite, omnes
Boni. Deus etenim bonos
Fideliter cuſtodiit fideles,
Homines noxios peſſumdans.

OMNIPOTENS Deus, qui providentiam tuam vis maximè elucere in tuorum ſalute, etiam dum illos caſtigas: da nobis, qui opportunum auxilium tuum in graviſſimis periculis noſtris experti ſumus, ut tantorum beneficiorum nunquam obliviſcamur: noſtram verò ſpem omnem in te collocemus, quibuſcunque tandem modis exerceamur, nobis commodè affuturo, noſtræque & vitæ & cauſæ patrocinium ſuſcepturo: ut in ſingulari illo bonitatis tuæ erga nos effecto, & nos & alii omnes fideles habeamus argumentum celebrandi nominis tui, & ſperandi in te, donec perveniamus ad cœleſtis illius hæreditatis plenam poſſeſſionem. In unigenito Filio tuo. Amen.

ΨΑΛΜΟ'Σ μγ΄, χελλιαστικῶς δικλικός.

Genus Archilochium dactylicum cum Iambico fenario catalectico. Tricolon diftrophon.

	1	2	3	4	5	6	7
Archiloch.	– ⏑ ⏑	– ⏑ ⏑	– ⏑ ⏑	– ⏑ ⏑	– ⏑	– ⏑	– ⏑
Iamb. Catal.	⏑ –	⏑ –	⏑ –	⏑ –	⏑ –	– ⏑ ‖	

'ΑΝΤΙΛΑ'ΒΕΥ, ὤριστε δικασπόλε, τῶν ἐμῶν
δικαίων,
Κἀμοῦ ὑπερμάχου ποτὶ τοὔλεός σου,
'Εχθρῶν καὶ ἐμῶν κακῶν τε κἀπιτέχνων.
"Ατα πάτερ, τοὐμὸν τελέθεις σθένος οἷος, ἄλκαρ,
οὖρος,
Τίπτ' οὖν τανῦν με παρτρέχεις ἀκηδῶς;
'Εχθρῷ τί τε γέλως καὶ βίη πελοίμην;
Εἰ δ' ἄγε νῦν φώτιζε τεὸν κράτος, ἀτρεκές τε
μύθων
Τῶν σῶν τάνυσον· τοί μοι καλᾶς μετ' αἰδοῦς
Τεὰ πρὸς ἱερὰ ἡγεμόνες πέλοιντο.
Εἶθ' οἷ ἐγὼ θαῤῥοῖμι περᾶν ἀβέβηλον εὐόδμοιο
Πρὸς τοὔδαφος βωμοῖο, καὶ λυρίζων
Θεὸς, Θεός μου, γηθόσυνος σὲ μέλψω.
Τίπτε τανῦν μου θυμὲ διάνδιχα μερμηραῖς θυέλλαις
Κηδέων θαμίζεις; θάῤῥει, ἤδ' ἕκηλος
Θεῷ ἀείσω ῥυστίους ποθ' ὕμνους.

ΚΥΡΙΕ

PSALMUS XLIII. Luctuosè ſupplex.

ASSERE, optime judex, meum jus,
Et mihi patrocinare, ſecundùm miſericordiam tuam,
Inimicos contra meos, ſceleſtoſque inſidiatores.
Solus meum es robur, mi Pater, præſidium, cuſtos,
Quorſum igitur nunc me præteris incuriosè?
Inimico quorſum verò ludibrio, et contumeliæ eſſem?
Agedum nunc illuſtra tuum robur, veritatemque verborum
Tuorum pande; quæ mihi dignâ cum reverentiâ
Tua ad ſacra duces ſint.
Dein ego confidam accedere *ad* ſacro-ſanctum bene-olentis
Aræ *tuæ* atrium; atque citharâ-canens,
DEUS, DEUS mi, lætabundus te celebrabo.
Quorſum nunc, animule mi, huc-et-illuc vexantibus procellis
Curarum tam-frequenter-incedis? Confidito, atque tranquillus
DEO canam, aliquando-tandem ſalutis hymnos.

OMNI-

ΚΥΡΙΕ παντοδύνατε, ἐπεὶ τόσοις περιστοιχιζόμεθα ἐχθροῖς, καὶ δύναμις οὐδεμία ἐν ἡμῖν ἐστιν ἀνθιστάναι· σὺ τὰ ἡμῶν σῶζε, καὶ σαυτὸν τοῖς ἡμῶν ἐχθροῖς ἀντιπαράταττε. ἐκεῖνοι δή σε τῶν ἡμετέρων αἴσθωνται ὑπερασπιστὴν δικαίων. ὥσθ' ἡμεῖς τῆς σῆς φυλακῆς πληροφορίᾳ τῇ ἐκ τοῦ λόγου σου, κραταιούμενοι, μὴ ὀῤῥωδῶμεν ἐκείνων ἢ κράτος ἢ ἀπειλάς· ἀλλ' ἐπερειδόμενοι τῇ σοῦ προνοίᾳ, ἐπιεικῶς προσδοκῶμεν τῶν ἡμετέρων ἀγώνων τέλος, πρὸς δόξαν τοῦ ἱεροῦ ὀνόματός σου καὶ ἡμετέραν σωτηρίαν. Διὰ Ἰησοῦν Χριστόν. Ἀμήν.

ΨΑΛΜΟΣ μθʹ. διδακτικός.

Genus Heroicum, vid. Idyllia.

ὯΝΘΡΩΠΟΙ ξύμπαντες ἀκούετε, ἠδ' ἅμα
 πάντες,
Πάντες ἅμ' ὅσοιπερ πολυχανδέα ναίετε γαῖαν,
Ῥητοί τ' ἄῤῥητοί τε, πενιχροί τ' ἀφνειοί τε.
Ξυνὸν ἐγὼ μῦθον ξυνοῖς στομάτεσσιν ἐνισπών,
Παμπινυτῇ πραπίδας μελέτῃ ἠδ' οὔατα θήσω,
Κἀν κιθάρης φθόγγοισι μέγαν θρόον ἐξιχνεύσω.
Τίπτε δ' ἐγὼ τρομέοιμι κακῷ ἐνὶ πήματι κύρσας;
Ὁππόθ' ὑπερφιάλων ἀνδρῶν μῦθος ἀμφιβάληται
Ἴχνος ἐμόν, καὶ οὖλον ἐμοὶ λόχον ἐγκρύπτησι.
Τοὶ καὶ δὴ πλούτοιο κράτει ἐπιγαυρόωντες,

OMNIPOTENS Deus, quandoquidem tot hostibus circumvenimur, nullaque in nobis eſt obſiſtendi facultas: tu noſtras partes tuêre, téque illis adverſariis noſtris potenter oppone. ſentiant illi te noſtræ cauſæ vindicem & patronum, ut nos tui illius præſidii fiducia, qualem ex verbo tuo concepimus, non pertimeſcamus illorum aut potentiam aut minas: ſed innitentes providentiæ tuæ, quietis animis exitum certaminum noſtrorum expectemus, ad nominis tui gloriam & noſtram ſalutem. Per Jeſum Chriſtum. Amen.

PSALMUS XLIX. Doctrinam tradens.

O HOMINES cuncti, auſcultate, et ſimul omnes,
Omnes ſimul, quotquot capaciſſimam incolitis terram,
Nobiles ignobileſque, pauperes diviteſque.
Socium ego ſermonem ſocio ore dicens
Sapientiſſimæ meditationi pectora atque aures intendam,
Et citharæ voce altum clamorem ſequar.
Quorſum ſanè ego metuam, *ſiquidem* malum in caſum inciderim?
Quum ſuperborum hominum rabies obſederit
Veſtigia mea, et perniciofas mihi inſidias ſtruxerit.
Hi enim quantumvis divitiarum potentiâ ſuperbientes,

Nequaquam

Οὐκ ἄρα τώς κε φίλους θανάτου μὴν ἔχοιεν ἀρῆξαι,
Οὐδὲ θεῷ πάμπαν λύτρου γέρας ἐξαποτῖσαι,
Λύτρον δὴ ζωῆς μάλα τίμιον. ἄπλετος ἀλκὴ
Πᾶσι πέλει θανάτου· καίπερ ζωῆς γλυκὺς οἶστρος
Μὰψ τῶν ἧρε φρένας. μέγα νήπιοι, οἷα δύναιντο
Ἐκκλίνειν δυνατοῖο πύλας μοῦνοι αἴδαο.
Οὐχ ὁρόωσι σοφοὺς ἀσόφους θ᾽ ὅτι μάρπτεν ἀνάγκη
Πασσυδίη ξύμπαντας ὁμοιΐου θανάτοιο,
Καὶ φίλον ἀγνώστοισι μάτην κτέρας ἐκλείποντας;
Οὐδ᾽ ἄρα παμπήδην στιβαροὶ ἐπιμηχανόωνται
Ἀθανάτους οἴκους καὶ ἀτέρμονας ἐμπήξασθαι,
Ὧν δὴ κῦδος ἄλαστον ἐπεσσομένοισι γενέσθαι,
Κῦδος ἐπωνυμίῃσιν ἐπεμπυκάσαι σφετέρῃσιν.
Οὐδ᾽ ἔμπης τῶν δῆθεν ἐπεμμένει κλέος ἀνδρῶν
Ὠκυμόρων, τοὶ καὶ ζώων νόμῳ ἐξαπολοῦνται.
Αὐτὰρ νηπιέῃσι βίον τόσσαις μετέωρον
Παῖδες ὑπέρμωροι λάβραις σπέρχουσι κελεύθοις,
Κύμασιν ἐμβρίθοντες ἐρισμαράγοιο θαλάσσης.
Ὡς ζώων ἀγέλαι σφαγίμων βρῶσις θανάτοιο
Οἰχόμενοί κε γένοιντο πολυκλαύστοις ἐνὶ τύμβοις.
Ἐσθλῶν δ᾽ ἐκλάμπῃ καλὸν φάος ἔξοχ᾽ ἐπ᾽ ἠοῖ

Εὐσε-

Nequaquam tamen ſic amicos *ſuos a* morte valebunt vindicâſſe,
Neque Deo ullo-modo redemptionis pretium perſolviſſe;
Quippe *quòd* pretium *pro* vitâ inæſtimabile: immenſa vis
In-omnes mortis eſt; quamvis vitæ ſuavis ardor
Nequicquam iſtorum occupaverit mentes: magnoperè ſtupidi, quaſi valuerint
Soli devitare potentis portas Orci.

Nonne vident ſapientes inſipienteſque quòd corripit neceſſitas
Omni-*ſuo*-impetu univerſos paris fati,
Et quòd dilectas opes ignotis fruſtra cedunt?
Cùm itaque minimè ſtabiles *ſint, tamen* moliuntur
Ut Immortalia domicilia et ſempiterna infigant *ſolo*,
Quorum utique gloria indelebilis poſteris foret,
Gloriam ut cognomentis concilient-et-perpetuent ſuis.

Nec tamen iſtorum videlicet perdurat gloria hominum
Caducorum, qui etiam beſtiarum ritu emorientur.
Sed *inter* ineptias tantas vitam fluctuantem
Liberi admodum-vecordes impetuoſis urgent viis,
Fluctibus ſubſidentes valdè-ſonantis maris.
Perinde-ac beſtiarum greges mactandarum eſca mortis
Defuncti fient lugubribus in tumulis.

Bonorum autem effulgebit alma lux egregiè cum aurorâ

Lauri-

Εἰς εφάνε νίκης γέρας ἄφθιτον ἐξαγλαΐξαν.
Οὐλομένων μὲν ὅλωλ' ἀνδρῶν κράτος, αἶψα δόμων ἐξ
Παμφλεγυρῶν δύντες θανάτε σκιόεντα μέλαθρα.
Αὐτὰρ ἐγὼ θανάτοιο φύγω κράτος, ὥς με σαωτὴρ
Ἀθάνατος φίλον ὡς κειμήλιον ἐγγυαλίξει.
Ὁππότε πλετήσειεν ἀνὴρ, ἠδ' ἤρατο κῦδος
Ἐκ πλήθευς ἀφένε, μὴ τάρβει. ἐ γὰρ ἐκεῖνος
Ὁππότε καππέσσῃ θανάτε πάλῳ ἔποτε δῆθεν
Παμπληθεῦς ἀφένε ἢ κύδευς φορτίον οἴσει.
Οὐδ' ὄφελος ποτ' ἔοι τῶν ἐν βιότοιο τροχοῖσι
Νήπιος ἐκθάμβεσκεν, ἀγαλλόμενος πελεηναῖς
Εὐφροσυνῶν δίνῃσι, καὶ ὀλβίζων τὰ δρόωντας,
Ἅδε δ' εἰσδύνῃσιν ὁδὸν προγόνων λιποφεγγής.
Ὤνθρωποι τάδε γεν, τάδ' ἀκέετε. ὅςις ἀγαςῷ
Αἰρόμενος κύδει σοφίης ἄπο θυμὸν ἐρύκει,
Μαργαίνων, φέγγος ξυνῶν πραπίδων ὀνοτάζων
Οὐ πέλει ἄνθρωπος, ζώοις ἐναλίγκιος ἄντην,
Ὠκυμόροις ζώοισι, τὰ δὴ ὀλλοίατο πάμπαν.

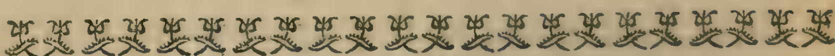
ΚΥ'ΡΙΕ παντοδυνάτε, ἐπείπερ ἡ τε κόσμε ἀλαζὼν κενότης τῇ ἐκκλησίᾳ σε ἐπηρεάζει, δὸς ἡμᾶς ὑπ' ἀσφαλες τῆς ἀληθείας σε πληροφορίας τὰς ψυχὰς θεμελιεν, σε δὲ λόγε διδαχὴν ἐκείναις ἐνδοτέρω ἐπισφραγίζεσθαι· ὅπως ἡμεῖς φοβέμενοί σε, τὰς τῶν ἀνθρώπων ὁρμὰς μὴ φοβώμεθα. ἀλλὰ

δὴ

Laurigeræ victoriæ præmium immarceſſibile *eos* exornans.
Pernicioſorum equidem occidit hominum imperium, ſubitò ædibus ex
Præfulgentibus ſubeuntes mortis opacas ſedes.
At ego mortis effugiam imperium, ita me Salvator
Immortalis, carum ut depoſitum, reddet.
Quandocunque diteſcet homo, atque conciliabit honorem ſibi
Ex abundantiâ opum, ne ſtupeas; non enim ille
Quum ceciderit in mortis ſortem ullo ſcilicet pacto
Prædivitis copiæ aut honoris ſarcinam *ſecum* auferet.
Neque uſus olim erit eorum, *quibus* in vitæ curriculo
Stultus inhiabat, exultans fluxis
Voluptatum gurgitibus, et felices-prædicans eadem agentes;
Orci enim ſubibit viam Majorum lucem-linquens.
O homines! hæc demum, hæc auribus-percipite. Quicunque ſtuporem-adferente
Auctus honore, a ſapientiâ animum abſtrahit
Inſaniens, lumen intelligentiæ vituperans,
Non eſt homo, beſtiis ſimilis e-contrà,
Citò-perituris beſtiis, quæ ſanè totæ interibunt.

OMNIPOTENS Deus, quandoquidem inſolens mundi vanitas Eccleſiæ tuæ inſultat: da ut certa veritatis tuæ perſuaſione animos noſtros muniamus, tuíque verbi doctrinam illis penitus infigamus: ut te timentes minimè reformidemus hominum conatus: quin po-

δὴ καὶ ἀθροῦντες τοῦ ὀλλυμένου κόσμου κενότητα, τὸν ἀληθῆ πλοῦτον ἐν σοὶ ζητῶμεν, τῇ γ' ἀληθεῖ ἡμῶν καὶ αὐταρκεστάτῃ εὐδαιμονίᾳ. τῷ δ' ἡμῶν καθημερινῷ ἀρκεσθησώμεθα ἄρτῳ, ὃν δὴ ἡμῖν αἰτοῦσιν οὔποτ' ἐπαρνήσῃ· ὅπως δὴ τῆσδε τῆς ζωοποιοῦ διδαχῆς ἀπρὶξ ἐπιλαβόμενοι, μόνον σε προσδοκῶμεν, καὶ τοῦ κόσμου ἀποταξάμενοι, διατελῶμέν σε λατρεύοντες ἡμεῖς, ἐν τῇδε τῇ γῇ παρεπιδημοῦντες· μέχρις ἂν ἡμᾶς ξυλλέγῃς εἰς αἰωνίους τάσδε σκηνὰς, ἐν αἷς ἀληθῆ ἡμῖν κατέθηκας πλοῦτον. Διὰ Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν Κύριον ἡμῶν. Ἀμήν.

ΨΑΛΜΟ'Σ ξϐ'. διδακτικῶς εὐκτικός.

Genus Iambicum trimetrum, ſive ſenarium Acatalecticum, ut in Pſalmo XVI.
Et
Iambicum dimetrum, ſive quaternarium Acatalecticum.
Dicolon diſtrophon.

1	2	3	4
⏑ – / –	⏑ –	⏑ – / –	⏑ – / ⏑
Metrum 1.		Metrum 2.	

Ἐμὸς μόνῳ νοῦς τῷ Θεῷ στέργων, ἀκλὼ
Ἕστηκεν· ἐξ ὅτου Θεοῦ
Ἐλπὶς βεβαίας ἐστί μοι σωτηρίας,
Ἐρεμνὸν ἕρκος· οὐκ ἐγὼ

Βάθροις

tius perſpicientes pereuntis mundi inanitatem, quæramus veras divitias in te, qui noſtra es vera felicitas: contenti ſimus pane noſtro quotidiano, quem nobis petentibus minimè es denegaturus: ut iſtam vivificam doctrinam firmiter amplexi, te unum expectemus, mundi fiducia repudiata, conſtanter perſeveremus in obſequio tuo, dum in his terris peregrinamur: donec nos colligas in tabernacula illa æterna, in quibus veras & ſempiternas divitias nobis repoſuiſti. Per Jeſum Chriſtum Dominum noſtrum. Amen.

PSALMUS LXII. Doctrinam tradens et ſupplex.

MEA unico in DEO mens acquieſcens ſilentium
Præſtat: a quo DEO
Spes certæ eſt mihi ſalutis
Umbrifero ſepto; ego

Βάθροις ἐρείδων τοῖσιν, ἐκ ὀλισθανῶ.
    Ἆ δειλοὶ, ἄχρις ἔ κακὸν
Φυτεύσετ' ἐσθλοῖς ἐγκλόπων δόλων ἀγοραῖς;
    Ἀλλ' ὔμμε * δὴ καὶ λοίσθιον
Ἄτην πεσεῖτε, σαθρὸν ὡς ἐρείπιον,
    Προθέλυμνον ἐξολωλότες·
Φράζεσθε δ' ἔμπης παγκρατὲς χαλεπτέμεν,
    Ὃν ἂν θεὸς βραχῶν θέλοι.
Φιλεῖτε ψεῦδος, ἄλλο καὶ κεύθει νόος,
    Ἠδ' ἄλλο καὶ λέγει στόμα.
Σὺ δ' ἄτλα, θυμὲ, τῷ θεῷ στέργων, ἀκὴν
    Γενοῦ σιωπῇ· ἐξ ὅτε
Ἐλπὶς βεβαίας ἐστί μοι σωτηρίας,
    Ἐρεμνὸν ἕρκος, ἐκ ἐγὼ
Ὀλισθανῶ πη. ἔνθε ζωῆς καὶ κλέες
    Ἐμοῦ τε τυγχάνει κράτευς
Ἐλπωρά· ἔνθεν, ὦ λεῷ, τὰς ἐλπίδας
    Κρεμᾶτε, καὶ κακῶν ἄκος
Ἔνθεν λάβοιτε. καὶ γὰρ ἐκ κείνε μόνον
    Ἐλπὶς βέβαιον ἱστάνει.
Βροτοὶ πέλονται χρῆμα φροῦδον, ἐκφανὲς
    Ψεῦδος, μεγαλωστὶ χ' οἱ κρατεῖν
Δοκοῦντες. εἰ τοὺς καὶ τὸ κενὸν θήκαις ὁμοῦ
    Πλάστιγγος ἐν ταυτῆς ῥοπαῖς,
Βαρύτερον εἴη τὸ κενὸν ἀνδρείε κράτους.
    Οὐ δὴ βίῃ, ἐ δὴ κακαῖς
Πείθοιο μηχανῇσιν, ἐ κενῶν ῥόφει

* Licentiâ fortè poet. pro ὔμμες, idque Æolicè pro ὑμεῖς.

Μάταιον

Fundamentis innixus hiſce, nequaquam corruam.
Ah miſeros! quouſque malum
Seretis *in* Bonos tectarum fraudum ſeminibus?
Quinimo vos tandem
Collapſuri-eſtis, ruinoſæ tanquam ædes,
Funditus peſſumdati.
Atqui intenditis-animum tamen, ut totis-viribus deprimatis,
Quem Deus elatum vult.
Amatis mendacium, et aliud occultat mens,
Cùm aliud etiam enunciat os.
Tu verò, O anime mi, in Deo acquieſcens, tranquillus
Sis *cum* ſilentio: Ex quo
Spes certæ eſt mihi ſalutis,
Umbrifero ſepto, ego
Neutiquam corruam. Illinc vitæ et gloriæ,
Meique contingit *mihi* roboris
Fiducia; ab hoc, O populi! ſpes *veſtras*
Suſpendite, et malorum remedium
Hinc capeſſite. Etenim ex illo ſolùm
Spes firmiter conſtat.
Mortales ſunt res frivola, manifeſtum
Mendacium, vel qui magnificè imperitando
Clari-ſunt: ſiquidem hos et vanitatem ipſam componas
Lancis hujus in libramento,
Præponderabit vanitas *illi* humanæ potentiæ.
Ne verò injuriæ, ne verò pravis
Fidas artibus; neutiquam vanæ haurito

Μάταιον ἐλπίδων κόρον.
Ἂν πλοῦτος σθενοῖ, κενὸν οὐ τίθει νόον
Τοιοῖσδ' ἀθυρμάτων ῥόοις.
Τόδ' εἶπε τρὶς καὶ τετράκις ἀληθὴς θεός,
(Ἤκουσα δὴ λόγων ἐγώ)
Πέλειν ἓ μοῦνον πανδύναμον· σὺ καὶ μόνος,
Ἀθάνατε, πανάγαθος πέλεις.
Σὺ μὰν ἑκάστῳ ἀντιμισθώσεις γέρας,
Ἔργοις σφετέροις ἰσόρροπον.

ΚΥΡΙΕ παντοκράτωρ, ἐπεὶ ἐν ταλαιπώρῳ τῷδε τῷ βίῳ αἱ ἡμέτεραι ψυχαὶ θορυβωδῶς περιφέρονται ἐπὶ τόσαις ἀσεβῶν προσβολαῖς· δὸς ἡμᾶς διὰ τήνδε τῶν πραγμάτων πικρότητα τοῦδε κόσμου ἔρωτος ἀπειρηκότας, τὴν τῶν ἀνθρώπων κενότητα καταρᾶσθαι αὐτῆς τῆς κενότητος κενωτέραν. ὥστε σε τυγχάνειν ὄντα τῆς ἡμῶν εὐδαιμονίας τε καὶ στερρότητος βάθρον· ὅνπερ ἀσφαλῶς οἴδαμεν παντελῶς ἀγαθόν τε καὶ παντελῶς δίκαιον, τοὺς ἀντιμίσθοις ἐκείνους ποιναῖς κολάζειν, καὶ ἡμᾶς διὰ τὴν ἀγαθότητα σοῦ διασώζειν. Διὰ Χριστὸν Ἰησοῦν. Ἀμήν.

ΨΑΛΜΟ'Σ οθ'. σχετλιαστικός.

Genus idem ac in priore.

ΚΛΗ͂ΡΟΝ, φέριστε, πρὸς τεόντ' ἔθνη μόλον,
Τεὸν μίηναν καὶ νεών,
Σαλὴμ τ' ἔπερσαν, καὶ τεῶν ἑλώρια

Δούλων

Vanam expectationis ſatietatem.
Si opes affluant, vanum ne adjungas animum
Hiſce crepundiis fluxis.
Hoc dixit ter quaterque verus DEUS,
(Audivi ſanè verba ego)
Extitiſſe ſe ſolum omnipotentem: tu pariter ſolus,
O IMMORTALIS, omnibus-numeris-bonus es.
Tu enimverò unicuique rependes præmium
Operibus ſuis æquilibre

OMNIPOTENS Deus, quoniam in hac miſera vita animi noſtri anxiè circumferuntur inter tantos impiorum inſultus, da ut rerum iſtarum amaritudine, vano mundi amore abdicato, deteſtemur vanitatem hominum vanitate etiam ipſa vaniorem: ut tu unus ſis fundamentum noſtræ felicitatis atque conſtantiæ, quippe quem certò nôrimus & ſummè bonum & ſummè juſtum: ut & illos meritis ſuppliciis plectas, nos verò pro bonitate tua conſerves. Per Chriſtum Jeſum. Amen.

PSALMUS LXXIX. Lamentabilis.

SORTEM, Præſtantiſſime, tuam ſanè gentes invaſerunt,
Tuum inquinârunt quoque templum,
SALEMQUE depopulatæ-ſunt, atque tuorum *in* prædam

Δούλων δόσαν τὰ σώματα
Θήρεσσί τ' οἰωνοῖς τε· καὶ Σαλὴμ πέριξ
Τῶν χεῦαν αἷμα, καὶ τάφου
Τοὺς ἠξίωσε μηδόλως μηδείς· γέλως
Τοῖς γείτοσιν ἦμεν, τοῖς πέλας.
Μέσφ' ἂν, κράτιστε, μέσφ' ἂν ἄχθεαι; τεὸς
Κότος, οἷα πῦρ, φλέξει τ' ἀεί;
Ὀργὴν ἐπ' ἔθνη χεῦον εἴς τ' ἀρχὰς τεὴν,
Ὑφ' ὧν ἀτιμάζῃ, πάτερ.
Φάγον Ἰάκωβον, καὶ στέγην πόρθουν τεοῦ
Κεῖνοι λεὼ οἱ ἀλάστορες.
Μὴ μνῶ, φέριστε, τῶν σὺ δ' ἀμπλακημάτων
Τῶν ἡμετέρων· σὺ δ' εὐμενὴς
Τάχιστα φαίνειν προφθάσῃς ἡμῖν τεόν.
Ἄμμες γὰρ ἄμμες λείπομεν.
Τεοῖο, σῶτερ, πρὸς κλέους ἡμῖν μόλοις
Ἀρωγὸς ἄμμι καίριος·
Ἡμᾶς φύλαξον ἐσθλὸς, ἠδ' ἁμαρτίαις
Ἵλαος ἡμῖν προσδράμοις.
Τίπτ' οὖν λέγοιεν νῦν μὲν ἔθνη, Ποῦ θεός;
Ποῦ δὴ πέλοι τούτοις θεός;
Ἔρχοιτο σῶκος τοῖς ἑοῖς ἀγχέσπαλος,
Ἔρχοιτο, καὶ παλιντίτους
Ποινὰς ἐπισχὼν αἵματος ἐκκεχυμένου
Δούλων ἑῶν, φίλων ἑῶν.
Ὦναξ φέριστε, θρῆνος ἄντα σοῦ γόων

Τῶν

Servorum objecerunt cadavera
Ferifque volucribufque: necnon SALEM circum-circa
Horum fuderunt fanguinem, et fepulchro
Hos dignatus eft planè nemo: ludibrio
Vicinis eramus, proximis.
Quoufque, Clementiffime, quoufque irafcêris? tua*ne*
Iracundia, quafi Ignis, ardebit etiam femper?
Furorem in gentes effunde, et in poteftates tuum,
Per quas contumeliâ-affectus-es, Pater.
Vorabant *eæ* Jacobum, atque tectum demoliebantur tui
Populi iftæ in-perpetuum-exfecrandæ.
Ne verò in-memoriam-revoces, Benigniffime, tu delicta
Illa noftra: fed tu, ad clementiam
Quàm-celerrimè oftendendam nobis tuam, prævenias.
Nos enimverò nos deficimus.
Tui nominis, Salvator, nobis accedas
Auxiliator nobis opportunus:
Nos cuftodias bonus, atque peccatis
Propitius nobis accurras.
Quorfum tandem dicerent gentes? ubinam *eft* DEUS?
Ubinam fcilicet aderit iftis DEUS?
Aderit Servator fuis haftam-vibrans,
Aderit, atque-adeò debitas
Pœnas repofciturus fanguinis effufi
Servorum fuorum, amicorum fuorum.
Domine Clementiffime, coram te luctuofæ ejulationes

Immaniter

Τῶν αἰνὰ δεσμώτεων πέρω̣,
Τοὺς δὴ ἐπ᾽ οὔδῳ κειμένους κρυεροῦ μόρου,
Δι᾽ ἰσχυρᾶς χερὸς ῥύου.
Σὺ δ᾽ ἀντάμειβον, οἷς πέλας σὺ δ᾽ ἔκδικος
Τὸ ἑπταπλοῦν ἐγκάτθεο
Μιαροῖσι κόλποις, καὶ βλάβην δίδου βλάβαις,
Φέρτατε, τοί σε καθεψίων.
Ἀλλ᾽ ἄμμες αἰεὶ σὸς λεὼς, καὶ ποιμνίου
Τὸ ποίμνιον, σὲ νωλεμὲς
Ὑμνοῖμεν, αἰὲν εὐκλεοῦντες τοὔνομα
Τὸ σὸν, πάτερ, διαμπερές.

ΚΥΡΙΕ παντοκράτορ, ὁμολογοῦμεν ἡμεῖς ἐνώπιον τῆς σοῦ μεγαλειότητος, τὰς ἡμῶν ἁμαρτίας τῶν ἡμετέρων θλίψεων ἀληθεῖς εἶναι αἰτίας. σὺ μὲν γὰρ ὁ δίκαιος Θεὸς, ἡμῖν δικαίως ὀργισθεὶς, ἔθηκας ἡμᾶς ἐς χεῖρας ἡμετέρων ἐχθρῶν. οὐχ ὅμως γε διαφθείρειν ἐθέλεις οὕσπερ ἀπελυτρώσω διὰ πολυτίμου τοῦ υἱοῦ σου αἵματος, ὥσθ᾽ ἡμᾶς εἶναι τὴν κληρονομίαν σου, λαόν σου, τὰ πρόβατα τοῦ ποιμνίου σοῦ. ὅρα γοῦν, Πάτερ βέλτιστε, ὅσον ἐμμανῶς οἱ τῆς ἀληθείας σου ἐχθροὶ τὴν ἐκκλησίαν σου ἐκπορθοῖεν, ὡσπερανεὶ ταύτην πανωλέθρως διαφθεροῦντες. καὶ δὴ μάλιστα, τὸ τῆς θλίψεως ἡμῶν μέγιστον, τῇ ἀληθείᾳ σου ὑπερτοργῶς ἐναλλοιντο, ὡς δὴ ἐν ἡμῖν τετραυματισμένῃ τε καὶ νενικημένῃ. καταγελῶσιν ἐκεῖνοι τῆς ἡμετέρας τῆς ἐν σοὶ πληροφορίας, καὶ τρυφῶντες ἀναζητοῦσι ποῦ τυγχάνεις ὤν. ἀνάδειξον τούτοις σὲ μὲν μεθ᾽ ἡμῶν εἶναι, τοῦ σώζειν ἡμᾶς, τούτους δὲ δικαίως ἀποτιμωρεῖν· ὅπως ἡμεῖς οἱ παῖδές σου εὐχαριστῶμέν σοι τοσαύτης χάριν ἐλευθερώσεως· ἄχρι ἂν τῆσδε τῆς στρατείας ἐλευθερωθέντες, τούτῳ στεφάνῳ δωρηθησόμεθα

ὅνπερ

Immaniter vinctorum perveniant:
Eos ſanè in limine jacentes gelidæ mortis,
Validâ manu eripe.
Tu autem talionem, vicinis illis tu autem vindex
Septuplam repone
Inquinatum *in* ſinum, et noxam redde pro noxis,
Præſtantiſſime, *eis* qui te dicteriis-exceperint.
Atqui nos ſemper tuus populus, et ovilis *tui*
Grex, te perpetuò
Cantabimus, ſemper concelebrantes nomen
Illud tuum, Pater, in-æternum.

OMNIPOTENS Deus, fatemur coram tua majeſtate, noſtra peccata noſtrarum afflictionum veras eſſe cauſas. Tu enim juſtus Deus, juſtè nobis iratus, poſuiſti nos in manus hoſtium noſtrorum: non tamen vis nos perdere, quos redemiſti pretioſo ſanguine Filii tui, ut tua ſimus hæreditas, populus tuus, oves paſcui tui. Vide ergo, Pater optime, quo furore hoſtes tuæ veritatis Eccleſiam tuam devaſtent, tanquam ultima internecione eam deleturi: præcipuè verò (quod maximum eſt noſtrarum afflictionum caput) inſultent ferociter tuæ veritati, quaſi per noſtra latera perfoſſæ, & in noſtris perſonis victæ. Irrident illi eam fiduciam quam in te collocavimus, & quærunt jocantes ubínam ſis. Oſtende illis te eſſe nobiſcum, ut nos conſerves, illos verò tandem juſtis ſuppliciis plectas: nos autem filii tui gratias pro tanta liberatione tibi immortales agamus: donec militia iſta defuncti, donemur ea co-

rona

ὅνπερ ἡμῖν ἐν ὀρανοῖς καλέθηκας. Διὰ Ἰησοῦ Χριςὸν ὑιόν σου. Ἀμήν.

ΨΑΛΜΟ'Σ πδ', χελλιαςικῶς δ᾽ὐκλικός.

Genus Alcaicum, ut Psal, xi.

ὯΝΑΞ, ὦ πολέμων αὐτοκράτορ, τόσον
Νεὼ σεβαςόν μοι πέδον ἦ τεοῦ.
Ἐκςὰς ὑπερπηδᾷ νοός μοι,
Τοὐμὸν ὑπερποθέον κέαρ τε
Σκαίρει, δέμας καὶ τοὐμὸν, ὅπως τεὸν
Ἔγωγε λεύσω, παμβασιλεῦ, νεών.
Ὤμοι ἐγὼ, ςροῦθος καλιὴν
Τεῦξεν ἐκεῖ, κάμε καὶ χελιδὼν
Φίλοις νεοσσοῖς χηραμόν· ὦ τεοῦ
Ναοῖο βωμοὺς, ὦ ἄνα, τοὺς ἔχεις.
Τεῷ μάκαρ ναίων ἐν οἴκῳ,
Ἀϊδίοις σὲ σέβων ἐφ᾽ ὕμνοις.
Ἐν σοί γ᾽ ὁ θήκας ἐλπίδα καὶ κράτος,
Τεὴν κέλευθον χὼ κραΐέων, μάκαρ.
Χὼ δυςβάτους βήσσας ἀβλάπτοις
Ποσσὶ βιβῷ, λιπαράς τε πηγὰς
Τόποις ἀνύδροις εὗρεν ἀμηχάνοις,
Πληροῖ διαύλους ἠδ᾽ ὀχέτους ὕδωρ.
Τοὺς καὶ πόνος κάρτ᾽ ἐμπυκάσσει,
Ἀθανάτου κίχον ὥς κε ναόν.

Ὦναξ,

rona quam nobis repofuifti in cœlo. Per Jefum Chriftum Filium tuum. Amen.

PSALMUS LXXXIV. Luctuosè fupplex.

DOMINE, O armipotens bellorum præfes, quàm
Venerandum mihi templi limen eft tui!
Ad-alienationem falit mens mihi,
Atque meum percupidum cor
Palpitat, [lætitiâ] corpus quoque meum, ut tuum
Ego vifam, fumme-Rex, templum.
Hei mihi! paffer nidum
Struxit illic, labore-paravit etiam hirundo
Caris pullis cavernam: Oh! tui
Templi aras, Domine, quas habes!
Tuo felix *qui*-habitat in domicilio,
Perpetuis te colens Hymnis.
In te qui repofuit fpem et robur,
Tuam viam quique infiftit, felix *eft*.
Necnon qui per aditu-difficiles convalles illæfis
Pedibus incedit, opimofque fontes
Locis aridis reperit inviis, [inexpugnabilibus]
Implet canales et rivos aqua.
Hos quoque ftudium admodum fulciet,
IMMORTALIS ut perveniant ad templum.

Domine,

Ὦναξ, ὦ πολέμων αὐτοκράτορ, λιτὰς
Ἐμὰς ἄκουσον, κλῦθι, πάτερ, μόλε
Πρόφρων ἐμαῖς εὐχαῖς, ἀρωγὸς
Ἐλθὲ παλαισμοσύναις ἐμῇσιν.
Ἀσπὶς πέλοις μοι· δέρκεο, καὶ ῥέθος
Χριστοῦ σκόπει νῦν, παμβασιλεῦ, τεοῦ.
Ἓν ἦμαρ ἐν ναῷ τεῷ μοι
Βέλτιον, ἢ δολιχοῦ χρόνοιο
Αἰῶνες ἄλλῃ. βέλτιον αὖ ἐμοὶ
Μένειν θυρωρῷ πρός γε τεοῦ θύρας,
Ὦναξ, νεὼ, ἢ ἐν μελάθροις
Δυσσεβέων σοβαρῶς κατοικεῖν.
Ἀσπὶς τὺ δ' ἦσθ', ἠδ' ἥλιος, ἄφθιτε,
Αἰεί τε πρόφρων ἄμμι, πάτερ, πέλοις,
Χάριν χαρίσσηται κλέος τε,
Ὀρθονόοις καλὸν οὐδὲν ἔργων.
Ὦναξ, ὦ πολέμων αὐτοκράτορ, μάκαρ,
Μάκαρ τέτυκται, ὃς σαθερὸν νόου
Ἐν σοὶ βαθυστέρνοις ἐρεμνοῦ
Φραδμοσύναις ἐνέπηξε βάθρον.

ΚΥ'ΡΙΕ παντοδύναμε, σὺ μὲν καθιερώσας σοι ἐκκλησίαν, ἥπερ σῆς τε ἀληθείας φυλακὴν καὶ ζωὴν αἰώνιον ἐπιστώσας. δὸς γοῦν ἡμᾶς οὐ μόνον ἐν ἐκείνῃ γίνεσθαι, ἀλλὰ καὶ ταύτης εἶναι μέλη, ὥστε τούτων δωρεῶν μεταλαμβάνειν ὧνπερ ταύτῃ χαρίζῃ, καὶ ἀσθένειαν τῆς ἡμετέρας πίστεως τῷ λόγῳ σου καὶ μνημοσυνίοις ἱεροῖς, ἅπερ διέταξας, κραταιοῦν. εἰ δὲ τούτων ἡμᾶς ἀποστερεῖς διὰ τὰς ἡμετέρας ἁμαρτίας (ὥσπερανεὶ τήμερον πολλαχῇ) αὔξοι τουτ' ἐν ἡμῖν τὸν ζῆλον περὶ τῆς

τῶν

Domine, O armipotens bellorum præſes, vota
Mea audito; auſculta, pater, adveni
Propitius meis precibus; adjutor
Adſis luctationibus meis.
Clypeus es mihi; aſpice, et faciem
CHRISTI reſpice nunc, Summe-Rex, tui.
Una dies in templo tuo mihi
Potior *eſt*, quàm diuturni temporis
Secula alibi: quinimo præſtat mihi
Manere cuſtodi ad limen tui,
Domine, templi, quàm ſub lacunaribus
Impiorum magnificam vitam degere.
Reverà clypeus tu eras, ac ſol, ÆTERNE;
Semperque benevolus nobis, Pater, eris;
Gratiam conferes gloriamque,
Rectis-corde commodum nullum claudens.
Domine, O armipotens bellorum præſes, felix,
Felix eſt, qui mentis verendæ,
Bene-perpenſis conſiliis, in te
Locaverit ſtabile fundamentum.

OMNIPOTENS Deus, qui ſanctificâſti tibi Eccleſiam, cui & veritatem tuam concrederes, & vitam æternam dares: da nobis ut non tantùm in illius ſinu verſemus, ſed vera ſimus illius membra: ut beneficiorum illorum quæ illi largiris, ſimus participes: noſtræque fidei infirmitatem, verbo & ſacramentis, quæ inſtituiſti, fulciamus. quorum facultate ſi nos aliquando propter noſtra peccata deſtituas (quemadmodum hodie variis in locis) augeat hoc in nobis zelum, de

fratribus

τῶν ἡμετέρων ἀδελφῶν ἀποκαταστάσεως. ἡμεῖς δὲ τούτοις νυῶ δώροις σε εὐλαβῶς χρώμεθα, ὥς σε ἵλεών τε ἐν ἡμετέραις ταλαιπωρίαις, καὶ ἀπαξάπαντος τοῦ βίε ἡμῶν καθηγεμόνα σε αἰσθανώμεθα. Διὰ Ἰησοῦν Χριστόν. Ἀμήν.

ΨΑΛΜΟ'Σ πέ, εὐκτικός.

Genus Sapphico-Adonicum.
Dicolon Tetrastrophon.

Sapph.	– ◡	– –	– ◡ ◡	– ◡	– ⏓
Adon.	– ◡ ◡	– ◡			

ΚΑΙ' τεοῖς ἵλαος ἔφυς, φέρτιστε,
Δέσμ' ἀπεκσείσας Ἰακωβιτάων,
Πλαμμελεῖς χαρίσσαο πραῢς ἄτας,
Ναλέα τ' ὀργὰν
Ταλόθ' ἔρριψας, μῆνος ἀδὲ πικρὸν
Εὐμενὴς ὦσας, πάτερ· ἄμμι πρόφρων
Παῦε νῦν θυμῷ, ἐπικαίριμός τε
Ἄμμε καθίστα.
Ὀργιεῖ δ' αἰεί; βαρύθυμον ὀργάν τ'
Αἰνὸν ἐκτείνῃς γενεῇφι πάμπαν;
Αὐτὰρ ἱλάκοις ζωθάλμιος, ὡς σέθεν σοὶ
Λαὸς ἐφραθῇ.
Τέλεος φάνον τεὸν, ἄμμι καὶ δὸς

2 Φῶς,

fratribus noſtris inſtaurandis: nos verò præſentibus tuis donis nunc ſeriò utamur: ut te & in noſtris afflictionibus faventem ac propitium, & univerſæ etiam vitæ noſtræ ducem experiamur. Per Jeſum Chriſtum. Amen.

PSALMUS LXXXV. Supplex.

ENIMVERO tuis faviſti, Clementiſſime,
Catenis excuſſis Jacobidarum;
Lenis gravia condonâſti *eis* ſcelera,
Atrocemque iram
Procul amandâſti, et furorem acerbum
Clemens amoviſti, Pater: Nobis benevolus
Ceſſa tandem *ab* irâ, opportunuſque
Nos reſtitue.
Numnam ſuccenſebis ſemper? atque ſævam iram
Atrociter produces penitus in-ævum?
Sed placator vitam-*noſtram*-refovens, ut tuus *in* te
Populus lætetur.
Miſericordiam illuſtra tuam, nobiſque concede

Φῶς, πάτερ, σωτήριον· ἀλλ᾽ ἔγωγε,
Τὸν τύ πέρ μοι μῦθον ἐρεῖς, ἀκούσω,
Καὶ φίλα λέξεις.
Ἐσθλὸν εἰράνας πορεῖς τε τέκμωρ
Σῷ λεῷ, τεοῖς γε φίλοισιν, ἔμμεν
Βελτίους, μηδ᾽ ἐς συγερὰν ἄνοιαν
Εἰσαναπεσεῖν.
Ναὶ πέλας σωτηρία ἐμπαροικοῖ
Εὐσεβῶν ἱρῶν θιάσων, κλέος τε
Ἔμμενοι γᾷ ἀμετέρᾳ· ἀπαντά-
σοιεν ἑωϋταῖς
Πίστις αὖτ᾽ ἁγνὰ ἀφέλεια, κεδνὰν
Κεδνὸν εἰράνα θέμιν ἀσπάσηται,
Γᾶθεν ἀλάθεια μόλοι, θέμις τ᾽ οὐ-
λυμπόθεν ἀθρῇ.
Πληθὺν ἐάων Θεὸς εὐπορίσει,
Καὶ φίλα καρπὸν πολὺν αἶα δώσει,
Καὶ θεῷ θέμις σαθερὰν ὀπαδεῖ
Ἱρὰ κέλευθον.

ΚΥΡΙΕ παντοκράτορ, τοῦθ᾽ ἡμεῖς γε ταῖς ἡμετέραις εὐχαῖς βάθρον ἐπερείδομεν, ὅτι μὲν σὺ θεὸς ἡμῶν εἶς, ἡμεῖς δὲ ἡ ἐκκλησία σου, ἥνπερ κατὰ τὴν εὐδοκίαν τοῦ θελήματός σου ἀγαπᾷς. ὥστε γε ἡμᾶς μαστιγῶν, οὐδὲν μηδόλως ἐχθρὸς ἡμῖν τυγχάνεις ὤν. τὰς γοῦν, βέλτιστε πάτερ, ῥάβδους ἐνεργοὺς ἐφ᾽ ἡμῖν ἀποφαίνου· ἄγε ἡμᾶς διὰ πνεύματος ἁγίου σου, ὅπερ νεκρῶσαν ἐν ἡμῖν τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον, ζωοποιῇ ἡμᾶς εἰς καινὸν καὶ βελτίω βίον. ὅπως ἡμεῖς ὡς πατέρα σέβοιμέν σε, σὺ δ᾽ ἡμᾶς ὡς υἱοὺς ἀγαπᾷς. τοὐπιχείριον δὲ τοῦτο τῆς ἀγαθω-

Lucem, Pater, ſalutiferam: verùm ego
Quodcunque tu mihi verbum dices, audiam;
Atque-adeò grata dices.
Necnon bonum pacis concedes auſpicium
Tuo populo, tuiſque amicis, *ſe* fore
Meliores, neque in inviſam vecordiam
Reverſuros.
Imò-verò propè ſalus habitabit
Piorum in ſacris cœtibus, gloriaque
Permanebit in terrâ noſtrâ: occurrent
Sibi-invicem
Fides atque ſancta ſimplicitas, venerandam
Venerabundè pax juſtitiam ſalutabit;
Ex terrâ veritas germinabit, juſtitiaque
De cœlo proſpiciet.
Copiam bonorum Deus affatim-ſuppeditabit,
Et alma terra fructum multum proferet,
Atque Deum juſtitia comitatur firmo
Sacro-ſancta gradu.

DOMINE Deus omnipotens, hoc unum precibus noſtris ſubſternimus fundamentum, te Deum eſſe noſtrum: nos, tuam Eccleſiam, quam pro beneplacito voluntatis tuæ amas: ut quidem quum nos affligis, haudquaquam nobis ſis hoſtis. Tuas ergo illas virgas, Pater optime, præſta in nobis efficaces: rege nos ſancto tuo ſpiritu, qui mortificato vetere in nobis homine, inſtauret nos in novitatem melioris & ſanctioris vitæ: qua ut patrem te colamus, tu nos viciſſim ut filios complectare: illáque ſentiamus pignora tuæ gratiæ, donec

σιώνης σου λάβοιμεν ἡμεῖς, ἄχρι ἂν ἁμαρτίας ὄγκον τοπαράπαν ἀποθέμενοι, ἐς ἀθανάτου ζωῆς κληρονομίαν ἀφικώμεθα· οὗ ἐσόμεθ' ἄσπιλοι καὶ ἀῤῥυτίδωτοι. Ἐν μονογενεῖ υἱῷ σου. Ἀμήν.

****

ΨΑΛΜΟ'Σ πς'. εὐκτικός.

Genus Iambicum dimetrum acatalecticum. Monocolon.

1	2	3	4
⏑ –	⏑ –	⏑ –	⏑ –
– –	⏑ ⏑ ⏑	– –	⏑ ⏑
⏑ ⏑ –		⏑ ⏑ –	
⏑ ⏑ ⏑		⏑ ⏑ ⏑	
– ⏑ ⏑		– ⏑ ⏑	
Metrum 1.		Metrum 2.	

ΘΕ'Σ οὗας εὐμενὴς ἐμαῖς,
Πάτερ, λιταῖς· πρόφρων μόλοις.
Ἐγὼ τάλας δύης κίχον·
Ἐμὸν φύλασσε καὶ βίον.
Τεὸς πέλω, πέποιθά σοι·
Ζωὴν σὺ σῶε τὴν ἐμήν.
Τὰ καλά μοι εὐεργέτει
Βοῶντί σε δὴ καθ' ἡμέραν.
Σκόρπιζε καὶ νόου κνέφας,
Ἐμὸν γάνου, πάτερ, νοόν.

Ἐμός

peccati onere plenè ſoluti, perveniamus ad poſſeſſionem vitæ æternæ, ubi erimus ſine ruga & macula. In Filio tuo unigenito. Amen.

PSALMUS LXXXVI. Supplex.

PRÆBE aurem mitis meis,
Pater, precibus: lubens advenias.
Ego miſer ærumnâ *ad te* acceſſi,
Meam tuere etiam vitam.
Tuus ſum, confido tibi:
Vitam tu ſerva hancce meam.
Commodis *tuis* mihi benefacito
Inclamanti te profectò quotidie.
Diſſipa quoque mentis nubila,
Meam exhilara, Pater, mentem.

Ἐμός σε γὰρ ζητεῖ νόος
Ὁ γῆθεν ἀμβὰς ἐρανόν.
Σὺ γὰρ, πάτερ, πραὺς πέλεις,
Ἵλαος, εὐμενὴς, πρόφρων.
Ἄκεε τῆς ἐμῆς λιτῆς,
Ὦναξ, προσευχῆς καὶ θρόες
Ἐμῆς κλύε. σὲ γὰρ κακῇ
Βοῶ παρ' ἄτῃ, καὶ ἐμοὶ
Σὺ δ' ἀνταμείβῃ καίριος.
Οὔτις τεὶν πέλοι θεῶν
Ἶσός τις, ἔργοις ὃς θέλει
Αὑτὸν τεοῖσι παρβαλεῖν.
Τὲς καὶ κλίσας λεὼ γονυ-
-πετέντες ἵξονται πρόπαν,
Ὦναξ, τεὸν καλοῖς κλέος
Ἐπαγλαΐζοντες θρόοις.
Καὶ γὰρ μέγας θεὸς πέλεις
Θαητὸς ἔργοις, καὶ μόνος.
Ἡγε, πάτερ, κἀγὼ τεῆς
Σκεθρῶς ἐπιχνεύσοιμ' ὁδε.
Ἐμὸν, φέρτατ', ὄρθε κέαρ,
Ὅπως σέβω σὸν ἔνομα.
Τότε πρόφρων σ' ἐπαινέσω,
Σὲ κηρόθεν μέλψω, τεὸν
Ὕμνοις ἄπαυστος καὶ κλέος.
Ὑπερφιάλων δ' ἐσμὸς κακὸν
Ἐμοὶ μόρον κακῶς δέμει,
Κ'ἐδὲν τεὼ ἔπιν σέβει.

Mea te enim quæritat mens,
Quæ a-terrâ aſcendit cœlum *verſus.*
Tu enim, Pater, mitis es,
Propitius, clemens, benevolus.
Exaudi hanc meam obſecrationem;
Domine, precationem et planctum
Meum auribus-percipe. Te enim arduis
Invoco in rebus, et mihi
Tu quoque auxilio-reſpondes tempeſtivus.
Nemo tibi eſt Deorum
Par quivis, geſtis qui auſit
Se-ipſum tuis æquiparare.
Quos etiam creâſti populi genu-
flectentes affluent univerſi,
Domine, majeſtatem tuam lætificis
Condecorantes plauſibus.
Etenim magnus Deus es,
Spectabilis virtutibus, atque unicus.
Deducito *me*, Pater, et ego tuâ
Naviter te inſequar viâ.
Meum, Benigniſſime, inſtrue cor,
Ut colam tuum nomen.
Tunc hilaris te collaudabo,
Te toto-corde cantabo, tuam
Hymnis ſine-intermiſſione etiam gloriam.
Inſolentium verò examen ſceleratum
Mihi mortem ſceleratè ſtruit,
Et-minimè tuam faciem reveretur.

Αὐτὰρ θεὸς σὺ μὲν πέλεις
Πάνεσθλος ἠδὲ πανευμενής,
Βραδύς τ' ἐς ὀργήν, καὶ πολὺς
Δώρων καλῶν, στερρὸς λόγοις.
Ἄθρει με ἐκ πρόφρων θυμοῦ,
Δούλῳ κράτος φίλον δίδου,
Τεὸν θεράποντα καὶ ῥύου.
Σήμαινέ μοι τέκμωρ τεῆς
Βουλῆς, πάτερ, βουλῆς καλῆς,
Ἐχθροὺς ὅπως ἐμοὺς πρόπαν
Αἶσχος λάβῃ, βλέποντας ὡς
Ἐμὲ στερροῖς βοηθέων.

ΚΥ'ΡΙΕ παντοδύναμε, ἐπειδήπερ ἡ ψυχὴ ἡμῶν ἐπὶ τόσαις κακῶν δίναις ἰλιγγιᾷ τε καὶ σκοτοδινιᾷ, δὸς ἡμῖν ἐν ταῖσδε ταῖς ταλαιπωρίαις πρός σε καταφεύγειν, διισχυριζομένοις τὸ, σαυτὸν δὴ τῶν ἁπάντων ἀνθρώπων δημιουργὸν, ξύμπασι μὲν προνοεῖν ἀνθρώποις, τῇ δὲ μάλιστα ἐκκλησίᾳ σου καὶ τοῖς καθ' ἕκαστα ἐκείνης μέλεσιν ἐπισκέπτεσθαι. ὅπως ἡμεῖς περὶ τῆς σου ἀγαθότητος τοπαράπαν πεπληροφορημένοι, τὴν ἅπασαν ἡμῶν στερρότητα ἐπικαθιστῶμεν σοι, ἐν ἡμετέραις ταλαιπωρίαις ἀληθεῖ σε σέβωμεν φόβῳ, καὶ δὴ καὶ σῆς βοηθείας θάῤῥος τῷ τῶν ἡμετέρων ἐχθρῶν κράτει ἀντικρούωμεν, ἥνπερ ἀσφαλῶς οἴδαμεν ἡμῖν ἀφιξομένην· ὅπως σὺ μόνος σωτὴρ ἡμῶν ἐν ἡμετέρᾳ σωτηρίᾳ δοξασθήσῃ. Διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ Κυρίου ἡμῶν. Ἀμήν.

ΨΑΛΜΟ'Σ

Sed Deus tu quidem es
Omnibus-numeris-bonus, atque clementiſſi-
mus,
Tam tardus ad iram, quàm largus
Donorum pulchrorum, conſtans verbis.
Reſpice me, et benignus eſto,
Servo robur expetitum præbe,
Atque tuum vernaculum eripe.
Ede mihi auſpicium tui
Conſilii, Pater, conſilii benevoli,
Hoſtibus utì meis in-univerſum
Pudor invadat, quum-viderint quemadmodum
Me fulcis auxiliando.

OMNIPOTENS Deus, quandoquidem inter tot malorum tempeſtates, animus noſter non poteſt non variè obtundi: da ut in tantis calamitatibus noſtris ad te unum confugiamus. Statuamus nimirum te omnium hominum creatorem, omnibus quoque hominibus providere; tuæ verò maximè Eccleſiæ ſingulíſque illius membris invigilare. ut quidem ita de bonitate tua planè perſuaſi, omne noſtrarum rerum firmamentum in te collocemus: in afflictionibus noſtris ſerio timore te colamus: illiúſque tui auxilii certitudinem opponamus hoſtium noſtrorum viribus, quod quidem perſuaſum habemus opportunè nobis affuturum: ut unus ſervator noſter in noſtra ſalute glorificeris. Per Jeſum Chriſtum Dominum noſtrum. Amen.

ΨΑΛΜΟ'Σ πή. χελιαστικός.

Genus Elegiacum, ut Psal. vi.

ὯΝΑΞ, ἄλκαρ ἐμὸν, καλέω σ' ἐπὶ νύκτα
καὶ ἀῶ,
Μῶνον ἐμᾶς δῆθεν βάθρον ἐρημοσύνας.
Κλῦθι πάτερ, πρόφρων κε πέλοις εὐχαῖσιν ἐμαῖσιν,
Καὶ μαλακὸν μύθοις οὖας ἐμοῖς παρέχου.
Ὤμοι ἐγὼ, νόος ἀμβλύνθη πολλῶν ὀδυνάων
Κύμασι τῇ καὶ τῇ σκαιὸν ἀτυζόμενος.
Ἔλλιπε γυῖα βίου χλοερὸν μένος, ἤριπε δ' ἔλου
Εἴδωλον θανάτου ὡς ἀΐδεω ναέτα.
Τοῦ μνῶμα δὴ φροῦδον ἀπέπτατο ἀΐσσοισα*,
Σᾶς παλάμας, βασιλεῦ, κάρτα βιασσαμένας.
Ὡς ἀΐδεω ἐς δὴ κίχον εὐρώεντα μέλαθρα,
Λαθαίου διοσσας† ἐν στροφάλιγξιν ἄγεις.
Κἠμὲ δὴ ἔνθα καὶ ἔνθα πολυσφαράγοιο χόλοιο
Κῦμα τεοῦ λωβᾷ προπροκυλινδόμενον.
Ὤμοι ἐγὼ, ἔχθαρον ἀρίγνωτοί με φίλοι τε,
Ὥστε κάθαρμα, ἐμοὶ τοίπερ ἔρεισμα πέλον.

* Locus vexatus, cujus tamen Sensum genuinum me dilucidè satis expediisse confido.

† Fortè διοσσαῖς; vel δεΐσσας; aut etiam δίνας. Sed cum nulla ex his, atque aliis emendationibus mihi adhuc satis arriserit, eum lectoris sagacitati immutatum reliqui. Interea in interpretatione meâ Buchananum ad verbum, ut ducem tutissimum, sequi visum est. Eòque magis, quòd Serranus, *se ejus auspiciis et quasi vestigiis inhærentem Psalmos suos Græco idiomate interpretari*, disertis verbis, certiores nos fecerit.

Ἀμβλώτ[illegible]

PSALMUS LXXXVIII. Lamentabilis.

DOMINE, præsidium meum, invoco te noctu et manè,
Unicum meæ quippe columen solitudinis.
Ausculta, Pater, et benignus sis precibus meis,
Atque facilem aurem orationibus meis præbe.
Me miserum! mens hebetata-torpet multarum ærumnarum
Fluctibus huc et illuc duriter tunsa.
Deseruit artus vitæ virens vigor, et succubuit exitialis
Simulachrum mortis, quasi Orci incolæ.
Cujus sanè memoria obscurata evanuit ruens *,
Me tuâ manu, Domine, graviter urgente.
Atque-adeò *ad* Orci perveni situ-obsita limina,
Propè in Lethææ aquæ gurgite mergis *me* †.
Atque me profectò quaquaversum valde-frementis bilis
Fluctus tuæ male-excepit provolutum [*ad tuos pedes.*]
Hei mihi! odio-habebant bene-noti me, et amici,
Tanquam vilem-hominem, mihi qui fulcrum fuerant.

Caligat

Ἀμβλώτλει δ᾽ ὀφθαλμὸς ὑπ᾽ ἀλγεινᾶς μελεδῶνος,
Καὶ νωθρὸν τελὸν δὴ δέμας ἐνδιάγει.
Αὐτὰρ ἐγὼ παλάμας τείνω κεκμηότι θυμῷ
Πρός σε, πάτερ, σ᾽ ἀοῖ σ᾽ ἠδ᾽ ἐπὶ νύκλα καλῶν.
Ἦ ἄρα τοῖς γε θανοῦσι τεὸν σέβας ἐνδείξειας,
Ἢ καὶ ἀνασαίη σ᾽ ἀγλαΐσων ὁ θανών;
Ἢ καὶ ἐν θανάτῳ τεὸν εὔμενὲς ἀείσοιλο,
Ἢ καὶ ἀλάθεια σὰ, πάτερ, εἰν ἀΐδᾳ;
Ἢ σὰ μὲν ἔργα φανεῖται ἐνὶ σκολόενλι μελάθρῳ,
Γᾷ ἐπὶ λαθαίῳ σά τε δικαιοσύνα;
Αὐτὰρ ἐγώ σε κάλεσσα, πάτερ, καὶ πένθος ἐπ᾽ ἀοῖ
Πρός σε μόλοι τουμόν· πῶς τεὸν οὖας ἐμαῖς
Ἐκκλείεις εὐχαῖσι, ῥέθος τε τεόν μ᾽ ἀπέκρυψας;
Ὤμοι ἐγὼ, πρώτας ἁλικίας περόω
Δύστανος νυ δρόμον, καί σου πλάστιγγα τρόμοιο,
Παντοκράτορ, λοξὸν νοῦν μελέωρος ἄγω.
Ἀδὲ τεᾶς ὀργᾶς κρυερὸν μένος ἐκδιάτεινε,
Σμερδαλέος τε τοπᾶν σεῦ με κάλεψε κότος.
Κῦμά τε ἀμφεκάλυψε παλιῤῥόθιον κελαρύζον,
Ὀρφναῖον θῆκεν κἠμ᾽ ἄπο τῶν ἑτάρων.

ΚΥΡΙΕ παντοδύναλε, Πάτερ ἐλεημοσυνῶν, τουμὸν πάθος ὅρα, ὥστε τοπασ᾽ εἶπαν χασμᾶσθαί με ταλαντούμενον.

Caligat autem oculus ex moleſtâ curâ,
Atque-adeò pigrum totum corpus *ſe* movet.
Attamen ego palmas tendo defatigato animo
Ad te, Pater; te manè, te quoque noctu invocans.
Nunquid igitur defunctis tuum cultum oſtendes,
Nunquid etiam reſurget te celebraturus qui-defunctus-ſit?
Nunquid verò in morte tua clementia celebrabitur,
Nunquid et veritas tua, Pater, apud Inferos?
Tuæne quidem virtutes declarabuntur in tenebricosâ ſede,
Terrâve in Lethæâ tua juſtitia?
Verùm ego te invocavi, Pater, et luctus manè
Ad te perveniet meus: quorſum tuam aurem meis
Occludis precibus, faciemque tuam mihi abdidiſti?
Hei mihi! pueritiæ *meæ* tranſcurro
Miſer ſtadium, et tui lancem [flagellum] terroris;
O OMNIPOTENS! tranſverſum animum ſuſpenſus ago.
Atque tuæ iræ rigor *ſe* diu-protraxit,
Terribiliſque omnino tua me oppreſſit iracundia.
Et æſtus obruit *me* refluus, fremibundus,
Tenebricoſumque me ſtitit procul a familiaribus.

DOMINE Deus omnipotens, Pater miſericordiarum, vides quo in ſtatu ſim, ut neſciam quò me vertam:

ἅπαντα γὰρ ἐναντιούμενα φθορὰν ἐμοὶ μηχανῶνται. ὡς κἀμοὶ οὐκ εἶναι βιωτὸν βίον. σαυτὸν ὅμως, Κύριε, ἐμῆς σωτηρίας μόνην καθίστημι ὑπόστασιν. οὐκ εἰκῆ ἐπέταξας ἡμᾶς καλεῖν σε, καὶ σαυτὸν τὰς ἡμῶν εὐχὰς ἐπακούσειν. μὴ πρόσκρουε γοιῦ τὴν δέησίν μου, μηδ᾽ ἐῷς με ὑπὸ τῆς ὀργῆς σου καταῤῥοφᾶσθαι. ἐν τῇ κρίσει σου αἴσθωμαι τῆς σου ἀγαθωσύνης, ὅπως ἁπαξαπάντων μοι ἐναντιουμένων, σὺ μόνος ὑπάρχῃς μοι παραμυθία· ὅπως, καθάπερ ὀργιζομένου σου εἰς ὑπέρογκον θλίψεως ἐνέπεσον ἄβυσσον, οὕτω καί σου καταλλαγέντος, τῆς ἀναπαύλης τύχω, καὶ δὴ καὶ τὰς θλίψεις τὰς ἐμὰς αἴσθωμαι χρησίμους. Διὰ Χριστὸν Ἰησοῦν. Ἀμήν.

ΨΑΛΜΟ'Σ ϟ', εὐκτικῶς διδακτικός.

Genus Sapphico-Adonicum, ut Psal. LXXXV.

ΠΑΜΜΕ'ΔΩΝ ὥρισε, πέληθα σῶκος
Ἄμμι, κἀκ πρώτου γένεος γένοσδε
Αἰὲ, πρὶν καὶ ὤρεα πρίν τε κόσμον,
        Πρίν τε γενέσθαι
Ἀπέτου γαίας πέδον, εἷς θεός τυ,
Εἷς θεὸς, κ᾽εἰσαεὶ ἔσῃ, κράτιστε,
Ἄφθιτος· πλὴν ἄμμε βροτοὺς ἀφαυροὺς
        Ἐξανανωμᾶς,
Μῦθον ἐντείλας βαρὺν, Ὕμμε θνητοὶ
Αἶψ᾽ ἐπανέρχεσθε ταχεῖς. τεὶν γὰρ,
(Τῷ νυ μεγίστῳ δολιχοῦ χρόνοιο

Αὐτο-

tam: ita omnes res in meam quasi perniciem armatas sentio, ut mihi vita morte ipsa acerbior videatur. Te tamen, Domine, meæ salutis unicum statuo fundamentum. non temerè jussisti ut te invocaremus: nec frustra pollicitus es te nostras preces exauditurum. Ne repelle orationem meam: ne ego ira tua absorbear: in mediis tuis judiciis sentiam tuam bonitatem, ut quum omnes res à me juvando absint, tu mihi unus sis consolatio: ut quemadmodum te mihi infenso in gravissimam calamitatis abyssum conjectus sum, ita & te reconciliato, quietem consequar, measque adeò afflictiones sentiam fructuosas. Per Jesum Christum. Amen.

PSALMUS xc. Supplex et doctrinam tradens.

RECTOR omnium Optime, fuisti Salvator
Nobis, etiam a primo seculo in seculum
Perpetuò; priusquam vel montes, et priusquam mundus,
Priusquam etiam extitisset
Immensæ telluris superficies; es Deus, tu
Es Deus, atque in-sempiternum futurus es, Potentissime,
Finis-et-ortûs-expers. Cæterùm nos mortales imbecilles
Redigis, [in pulverem]
Cùm mandatum edixeris grave, Vos mortales
Continuò redite properi: tibi enim
(Enti *scilicet* maximo diuturni ævi

Per-

Αὐτοδιαίτα)
Ἐντὶ χίλιοι λυκάβαντες, ὡσεὶ
Ἦματος χθιζοῦ τροχὸς, οἷα νυκτὸς
Τελλιπές· χειμάῤῥοον ἠΰτ᾽ αὐτοὺς
Ἐξοχετεύεις.
Ἠΰτ᾽ ὄνειρος πλάσαν, οἷα ποιὰ
Αἶψα μαράνθην, χλοερᾷ δ᾽ ἐπ᾽ ἀοῖ
Λάμπεν, ἄψοῤῥον δνοφερᾷ τε κάρφος
Κάππεσεν ὥρᾳ.
Καὶ τεᾶς ὀργᾶς βάρος ἄμμ᾽ ἀτύσδει.
Ὦ, τεῷ θυμῷ φλόγας ὡς φέροιμεν;
Εὖτε τὰς ἁμῶν ῥυπαρὰς δικαστὴς
Φῆνας ὁμίχλας.
Αἶψα μὰν χρόνος βιότου πέλαται,
Οἴχεται· ὡς δὴ πτερόεντα μῦθον
Τέλλομεν, ὣς καὶ βίοτον. βίου δὲ
Τέρμ᾽, ἐνιαυτῶν
Ἑπτὰ ἤ γ᾽ ὀκτὼ δεκάδες. καὶ ἀκμὴ
Τῶν δ᾽ ἐτῶν μόχθος τελέθει κόπος τε.
Οἴχεται λαιψηρὰ, πετώμεθ᾽ ἄμμες
Ὀξὺ μάλιστα.
Τίς τεᾶς ὀργᾶς κράτος οἶδ᾽; ἐπεὶ δὴ
Σεῦ κότος μᾶλλον σὲ σέβοντα μάρπτει;
Ἡμάτων ἁμῶν τροχὸν ἐξαριθμεῖν
Ἄμμε δίδαξον.

Γνόντας

Per-ſe-exiſtenti)
Sunt mille anni, quaſi
Diei heſternæ curriculum, velut noctis
Excubiæ: [partitio] torrentis inſtar eos
Defluere-facis.
Velut ſomnium evanuerunt, tanquam herba
Citò emarcuerunt *; florente enim aurorâ
Nituit, et viciſſim veſpertinâ horâ facta-eſt
Humi-ſtrata palea.
Atque tuæ iracundiæ gravitas nos urget.
Ah! tuæ indignationis æſtus quomodo ſuſtinebibimus?
Cùm ſordes noſtras opertas Judex
In-lucem-protuleris.
Enimverò ævum *noſtrum* citò tranſvolat,
Elabitur; quemadmodum utique volatilem fabulam
Abſolvimus, ita et vitam. Vitæ autem
Terminus annorum *eſt*
Septem vel octo decades. Atque-adeò flos
Horum annorum labor eſt et moleſtia.
Tranſit pernix, avolamus nos
Quantâ-maximâ celeritate.
Ecquis tuæ iræ vim animadvertit? quippe quòd
Tua iracundia vehementiùs te colentem corripit †?
Dierum noſtrorum ſtadium ad-emetiendum
Nos doce.

* Μαϱάνθεν, ni fallor: idque Dor. et Ion. vel Poet. pro ἐμαϱάνθησαν.
† 1 Pet. iv. 17.

Γνόντας ὡς κείνων ταχύποτμον ὥραν,
Παγκρατὲς τεῆς σοφίης λαβέσθαι.
Ἐσθλὸς ἱλήκοις, πάτερ, ἄμμι πρόφρων,
Ἄμμι θύοιο.
Μέσφ' ἂν ἀλγῶμες; κορέσαιο δ' ἄμμε
Τἀγαθοῖς, ὦναξ, ἐπικαίριοις σοῖς,
Ὥς κε τερποίμεσθα τέλος, πάρος περ
Ἄλγεα τλάντες
Πολλὰ δὴ πολλῶς. τὺ, πάτερ, γάνωσον
Ἄμμε νῦν, δεινὰς λιπάρησον ἄτας.
Τοὖργον ἐκλάμποι τεὸν ἠδ' ἐπ' ἄμμι
Καὶ τεκέεσσι.
Καὶ κλέος τεὸν, κλέος ἐκφανεῖται
Αἰὲ δὴ τεὸν, πάτερ· ἔργα δ' ἀμὰ
Ἐκτολυπεύσῃς τύ περ, ἔργα δ' ἀμὰ
Ἐκτολυπεύσῃς.

ΚΥ'ΡΙΕ παντοδύναμε, ἐπειδήπερ ὅδε ὁ βίος παντοδαπῶν μεςός ἐςι κακῶν, δὸς ἐν τῇδε τῶν πραγμάτων συγκλυδόνι ἡμᾶς σοὶ ἐπερείδεσθαι, ὅνπερ γινώσκομεν ἀθάνατόν τε καὶ παντοδύνατον· ὅπως ἡμῶν ἀσθένειάν τε καὶ ἀςάθειαν ἰῷ· ἡμεῖς δὲ τῆς ἰδίας κενότητος συνειδήσει καὶ ἀτρεκεῖ τῆς σοῦ μεγαλειότητος αἰσθήσει, νομίζωμεν τὰς τῶν ἡμετέρων θλίψεων αἰτίας ἐν ἡμῖν ἐνυπάρχειν. ὥςτέ σε Θεὸν εὐσεβώμεθα, καὶ τὸ τῆς ἡμετέρας ζωῆς βραχὺ καταμελετῶντες, ἐφόσον ζῶμεν λατρεύωμεν σοί. καὶ δὴ καὶ τῆς εὐλογίας σοῦ ἐν ἡμῖν τε καὶ τοῖς ἀμφ' ἡμᾶς ἐνεργοῦ αἰσθανώμεθα· ἄχρι ἂν τῶνδ' ἐπικινδύνων κρατήσαντας ἀγώνων ξυλλέγῃς ἡμᾶς ἐς ἀείδιον τὴν δε εὐδαιμονίαν, ἣν παρεσκευάσω ἡμῖν, ἐν μονογενεῖ υἱῷ σοῦ. Ἀμήν.

Ita-ut animadvertentes illorum breve-et-caducum
spatium,
Enixè tuam sapientiam assequamur.
Benignus reconciliare, Pater, nobis benevolus,
Nobis esto.
Quousque-tandem dolebìmus? Satiato autem nos
Bonis, Domine, opportunus tuis,
Ut exhilaremur tandem, antea
Dolores perpessi
Multos sanè multimodìs. Tu, Pater, lætifica
Nos nunc, graves lenito casus.
Opus effulgeat tuum et in nos
Et liberos.
Atque gloria tua, gloria elucebit
Semper scilicet tua, Pater: opera autem mea
Perficies tu, opera autem mea
Perficies.

OMNIPOTENS Deus, quandoquidem hæc vita multis ærumnis atque miseriis referta est: da ut, in rerum istarum anxietate, tibi innitamur, quem novimus æternum & omnipotentem, ut nostræ huic & infirmitati & incertitudini remedia adhibeas: nos verò nostræ vanitatis conscientia, serióque tuæ majestatis sensu, æstimemus causas nostrarum afflictionum in nobis esse: ut te Deum revereamur: & meditantes brevitatem nostræ istius vitæ, illam universam obsequio tuo addicamus: sentiamus adeò benedictionem tuam & in nobis & in familiis nostris efficacem: donec superatis periculosis istis certaminibus, tandem nos colligas in æternam illam felicitatem, quam præparâsti nobis in unigenito Filio tuo. Amen.

ΨΑΛΜΟ'Σ ϙα'. διδακτικός.

Genus Alcaicum, ut Psal. xI.

Ὁ ἐγκαλοικῶν Ἀθανάτου σκέπῃ,
Χὠ παγκρατίστου ἐνδιάγει σκιᾷ·
Ἐγὼ Θεῷ εἴποιμι μὰν, Σὺ
Πηκτὸν ἐμὸν τελέθεις ἔρεισμα.
Πέποιθ' ἐγώ σοι· σὺ γὰρ ἀποσπάσεις
Πάγας με πρόφρων πανστυγερᾶς κακοῦ
Κραταιὰ θηρητῆρος, ἠδὲ
Δημοβόρου ὀλοοῖο λοιμοῦ.
Κρύψει πτεροῖς σοῖς σε. τύ περ δ' ἔσῃ
Πτεροῖς βέβαιος τοῦδε· κεκρυμμένος.
Κείνου ἀληθείᾳ, ὅσον περ
Ἀσπίδι ἢ φλογόεντι δουρί.
Ὥστ' οὐ τρομοίης νυκτὶ πάθος βαρὺ,
Ὥστ' οὐκ ἐπ' ἦμαρ τὸ πτερόεν βέλος,
Οὐ λοιμὸν ἐν κρυπτῷ βιβῶντα,
Οὐ φανερῶς ψολόεντα * λοιγόν.
Πλευρὰν πέσοιεν χίλιοι ἐς τεὴν,
Δεξιάν τε σὴν μυριὰς ἐμπέσοι
Ἀμμὶξ, θιγεῖν οὐ χροῖ μὲν ἔμπης.
Ἀλλὰ τύπερ στυγερὰν ἀμοιβὴν
Τεαῖς ὀπωπαῖς τιννυμένους δρᾴκοις
Ἐχθρῶν ὁμίλους δυσσεβέων. τὺ γὰρ

* Φολόεντα in Cod. meo.

Ἕρκος

PSALMUS XCI. Doctrinam tradens.

QUI habitat Immortalis in Præsidio,
Hic-etiam omnipotentis degit in umbrâ:
Ego Deo dicam sanè, Tu
Stabile meum es columen.
Confido ego tibi. Etenim subduces
Benevolus me laqueo pertimescendo maligni
Admodùm venatoris, atque
Inter-populum-grassanti lethiferæ pesti.
Proteget te alis etiam suis. Tuque adeò eris
Sub pennis illius tutus: protectus
Ejus veritate quantùm vel
Clypeo, aut coruscanti hastâ.
Adeò-ut non expaveris noctu animi-permotionem
gravem,
Adeò-ut non interdiu volitantem sagittam,
Non pestem in-occulto grassantem,
Non apertè flammans exitium *.
Lævam corruent mille ad tuam,
Dextramque *ad* tuam decies-mille occumbent
Promiscuè, corripere non valebit *te* quidem
nihilominus.
Interea, tu verendam talionem
Tuis oculis luentes cernes
Hostium catervas impiorum. Tu enim

* Vid. 1 Chron. xxi. 16.

Ἕρκος πέλοις μοι, θῆκας ὕψου
Οὐδὸν ἐμοὶ σταθερὰν, φέριστε.
Οὐδὲν βεβήκοι σοι κακὸν, οὐ τεαῖς
Σκηναῖσι πληγὴ ἀγχίμολος δράμοι,
Ἠδ᾽ ἀγγέλοις οἷς εἵνεκέν σου
Φραδμοσύνας μεγαλωστὶ τάξει
Ἐσθλὸς κρατίστας· ὥστε παριστάναι
Εὐηλάτους σοὶ, καὶ φορέειν ἀεὶ
Σὲ χερσὶ, μὴ πους πρὸς λίθοισι
Κρουέμεν. ἦ πατέεις τε πάρδον,
Πατεῖς λέοντος καὶ χαροποῦ χολὴν,
Δράκοντος ἀδροῦ καὶ φοβερὸν μένος.
Εἶπε γὰρ ὁ ὕψιστος, Αὐτὸν
Ἐξερύσω στυγερᾶς ἀπ᾽ ἄτας,
Ἐχθρῶν τε ῥέξω ἔξοχον. οὔνομα
Τοὐμὸν γὰρ ἔγνω, καὶ σέβεται. κλύω
Τήνου λιτὰς μὰν ἵλεως ᾽γὼ,
Τόν κε παριστάμενος φυλάσσω.
Ἄτας τε σώω, καὶ κλέος ἄφθιτον
Αὐτῷ διδοίην, καὶ δόλιχον βίου
Ζωθάλμιος τῷ τέρμα πρόφρων
Δαιμονίου γλυκερῶς πορίσω

ΠΑΝΤΟΚΡΑ'ΤΟΡ Θεὲ, ἐπεὶ δεινοὶ κίνδυνοι ταῖς ἡμετέραις κεφαλαῖς ὑπερκρέμανται, καὶ πανταχῇ ἡμᾶς περιστοιχίζονται· δὸς ἡμῖν τῇ σοῦ βοηθείᾳ λυσιτελούντως χρῆσθαι, τὴν ἅπασαν στερρότητα ἐπὶ σοὶ στηρίζειν, τῷ καὶ παντοδυνάτῳ καὶ τὴν σου ἐς ἡμᾶς ἀγάπην ἀναδείξαντι. τούτῳ ἐρριζωμένοι

θεμελίῳ

Vallum eris mihi, conſtituiſti in-altum
Viam mihi ſtabilem, Benigniſſime.
Nihil accidet tibi mali, neque *ad* tua
Tabernacula plaga propior accedet:
Quinimò angelis ſuis, tui gratiâ,
Imperia ſedulò mandabit
Bonus benigniſſima: adeò-ut aſtiterint
Agmine-compoſiti tibi, et geſtaverint ſemper
Te manibus, ne pes in lapides
Impingat: ita conculcabis etiam pardum,
Conculcabis leonis quantumvis ſævi bilem,
Draconis validi vel formidandam rabiem.
Dixit enim ALTISSIMUS, Illum
Eximam triſti noxæ,
Inimicisque reddam eminentiorem. Nomen
Meum enim agnoſcit, et veneratur. Audiam
Illius preces ſanè propitius ego,
Eumque adſtando protegam.
Clade quoque liberabo *eum*, necnon gloriam incorruptibilem
Illi largiar, ac longitudinem ævi
Felicis ei almus et benevolus
Suaviter præſtabo.

OMNIPOTENS Deus, quandoquidem gravia pericula capitibus noſtris imminent, & variè nos undique circumſident: da nobis ut tuo præſidio fructuosè utamur: conſtituamus noſtram omnem firmitatem in te, qui & omnipotens es & bonam etiam tuam de noſtra ſalute voluntatem patefeciſti: illi fundamento innixi,

θεμελίῳ ἀσάλευτοι ἐμμένωμεν μεταξὺ πολέμου, λοιμοῦ τε καὶ λιμοῦ, καὶ πασῶν ὧν ὅδε ὁ βίος γέμει δυσχερειῶν. εἰδότες τῆς ἡμετέρας σωτηρίας ἐπιμελεῖσθαί σε, ἧσπερ διακόνους τοὺς ἀγγέλους σοῦ ἀπεφήνω. καὶ δὴ καὶ τοῦτ' ἀξίωμα ἡμῖν καθ' ἕκαστα προσάπτοντες, καὶ ἐν ἡμετέρᾳ περιπατοῦντες κλήσει, τῆς προνοίας σου καρπώμεθα καρπούς· ὥστε καλοῦ θλίψεων ἡμετέρων τυχόντες τέλους, εὐχαριστῶμεν σοι τῷ ἡμᾶς ἐλευθερώσαντι, μέχρι ἂν τῆσδε τῆς εἱρκτῆς ἀπηλλαγμένοι δραξώμεθα ὁλοκλήρου τῆσδε σωτηρίας, ἥνπερ ἡμῖν ἐν τοῖς οὐρανοῖς κατέθηκας. Διὰ Ἰησοῦν Χριστὸν Κύριον ἡμῶν. Ἀμήν.

ΨΑΛΜΟ'Σ ιβ'. διδακτικός.

Genus Anacreonticum, ut Psal. XIII.

ὩΣ καλόν ἐστι σ' ᾄδειν
Ὡς καλόν ἐστι μέλπειν
Σ', ὦναξ· ἑοῦς τ' ἐν ὥραις
Καὶ νυκτὸς ἐν ἀμολγῷ.
Ὡς καλόν ἐστι πήκτει,
Κἂν βαρβίτοιο νεύροις,
Κἂν τυμπάνοιο ῥυθμοῖς
Πτυχαῖς τ' ὀπός σε μέλπειν.
Ὦ παγκράτιστον ἔργων
Τεῶν, νόου τε βένθος.
Οὐ καλλάβοι τάδ' ἀνὴρ
Φρενῶν ἄμοιρος ἐθλῶν·

Τὶ,

perſtemus per belli, peſtis, famis, aliorúmque incommodorum, quibus hæc vita obnoxia eſt, fluctus atque procellas: ſciamus ſalutem noſtram tibi eſſe curæ, cujus etiam miniſtros Angelos tuos deſignâſti: nóſque adeò illius dignitatis fructum nobis peculiariter applicantes, & ambulantes in vocatione noſtra, ſentiamus efficaciam providentiæ tuæ: atque ita, felicem calamitatum noſtrarum exitum conſequuti, tibi liberatori noſtro agamus gratias, donec carcere iſtius corporis ſoluti, fruamur plenè ſalute illa quam nobis collocâſti in cœlo. Per Jeſum Chriſtum Dominum noſtrum. Amen.

PSALMUS XCII. Doctrinam tradens.

QUAM decorum eſt te cantare,
Quàm decorum eſt concelebrare
Te, Domine; tam primo auroræ diluculo
Quàm ſero noctis crepuſculo.
Quàm decorum eſt decachordo, [Pandurâ]
Et barbiti nervis,
Atque tympani modulis,
Et flectionibus [Plicis] vocis te celebrare.
O omnipotens factorum
Tuorum, conciliique profundum!
Non tenebit hæc homo
Indole expers bonâ:

ΚΥΡΙΕ παντοδύναμε, ἐπείπερ θορυβοῦνται αἱ ἡμῶν ψυχαὶ ἐξ ἀκρατοῦς ἀνθρωπίνων πραγμάτων ἀταξίας, δὸς ἡμᾶς ὑπ' ἀκριβοῦς τῆς σῆς προνοίας μελέτης τὰς ἡμῶν ψυχὰς ἀσφαλῶς στηρίξαι, εἰδότας πόσῳ θαυμασιωτέραν εἶναι τὴν πρόνοιαν σοῦ, ὅσῳ τῆς ἡμῶν ὑπερέχει ἀγχινοίας, μακροθυμίαν σοῦ οὐκ εἶναι ἄδικον, ἐν τῷ τοὺς ἀσεβεῖς ὑπομένειν· τὴν δ' ἀγαθωσύνην σοῦ ἀείδιον ἐς ἡμᾶς ὡς ἀληθῶς μέλλουσαν. ὅπως δικαιοσύνης τε σῆς κατὰ τῶν ἀδίκων, καὶ σῆς εἰς ἡμᾶς τοὺς παῖδας σου ἐλεημοσύνης τοὐπιχείριον ἐν τῷδε τῷ βίῳ λαβόντες, ὁλόκληρον ἀποκατάστασιν ἐν οὐρανοῖς ὑπάρξουσαν ἡμεῖς προσδοκῶμεν. Διὰ Ἰησοῦν Χριστόν. Ἀμήν.

ΨΑΛΜΟΣ ιδ', χελιαστικός.

Genus Iambicum ſenarium, ut Pſal. XVI.

ΔΟΛΩΝ ἄμυντορ, χελλίων τ' ἔργων Θεὸς
Ἄμυντορ ἐλθὲ δῆλος, ἠδ' ὦ γᾶς μόλε
Ὕψου δικαστὴς ἔκδικος. παλιντίτους
Ὑπερηφάνοισι θὲς τύπερ ποινὰς βαρεῖς.
Μέσφ' ἂν, κράτιστε, γαυριῶσι δυσσεβεῖς;
Μέσφ' ἂν, κράτιστε, δυσσεβῶν ἀγάλλεται
Ὅμιλος ἀδρὸς, πομφοληγόρῳ μέγα
Ἔπος ἀνθερεῶνι καρτερῶς τ' ἐκπλήξεται;
Πατοῦσι λαὸν λὰξ τεὸν, τεὸν θεὸς
Θλίβοισι κλῆρον ἀναξίως, χῆραν, ξένον,
Κτείνουσιν ἀσινεῖς ὀρφανοὺς ὠμᾷ χερί.

Εἶπον

OMNIPOTENS Deus, quandoquidem perturbantur animi noſtri ex involuta rerum humanarum intemperie: da nobis ut ſeria cogitatione providentiæ tuæ animos noſtros firmiter muniamus: ſtatuamus tanto admirabiliorem eſſe providentiam tuam, quanto ingeniorum noſtrorum captus ſuperat: patientiam tuam minimè eſſe injuſtam, dum impios expectas: bonitatem verò tuam in nos fore perpetuam: ut & tuæ juſtitiæ adverſus profligatos homines, tuæ verò erga nos miſericordiæ pignore in hac vita accepto, plenam in cœlis inſtaurationem futuram expectemus. Per Jeſum Chriſtum. Amen.

PSALMUS XCIV. Lamentabilis.

FRAUDIS ultor, et ſceleratorum operum Deus
Ultor affulge; atque O terræ advenias
Ab-alto judex juſte. Meritas
De ſuperbis ſume tu pœnas graves.
Quouſque tandem, Optime, *ſeſe*-ſuperbè-jactitabunt impii?
Quouſque, Optime, impiorum geſtiet
Caterva conferta, et *ex* prætumido ore
Grande verbum ferociter exterrebit?
Conculcant populum pedibus tuum, tuam, DEUS,
Proterunt ſortem indignis-modis, viduam, peregrinum,
Interimunt innocuos pupillos crudeli manu.

Dixeruntque

Εἶπόν θ' ὑπέρογκοι, Οὐ θεὸς τάδε βλέπει,
Οὐ ξυνίσησι πράξεων ἁμῶν βάθος.
Ὦ πάμπαν ὄχλου τοῦ ἄνου ἀνούστεροι,
Μέσφ' ἂν μανεῖσθε, ὦ φρενῶν πᾶν ἄμμοροι
Τὸ οὖς ὁ πλάξας, οὐκ ἀκούσει; ὄμματα
Ὁ δὲ ποιήσας, εὐτρανῶς οὐκ ὄψεται;
Ἔθνη τ' ἐλέγχων πολλὰ καὶ γνῶσιν διδοὺς,
Οὐκ ὔμμ' ἐλέγξει, παντοδαής; δάη βροτῶν
Πέλειν λογισμοὺς παγκένους. ὃδ' ὄλβιος
Τὸν σὺ, κράτιστε, τὸν κατορθώσῃς, νόμῳ
Τεῷ διδάξας, ὡς στενοῦ δειναῖς χρόνου
Φάρυγξι δοίης τὴν γαληνὸν εὐδίαν,
Εὖτ' ἐξορύξῃς βόθρον ἀνδρὶ δυσσεβεῖ.
Οὐ γὰρ λεὼν ὃν οὐθενίσσει πη θεὸς,
Οὐ λιμπανεῖ τοὺς μὰν πάλῳ σοφὸς λάβεν.
Μέσφ' ἂν δίκαιον ἐς καινόνα τὰ πράγματα
Ἀποκαταστήσῃ, τῷ δ' ἕποιντο χὠγαθοί;
Τίς ἀντιστήσῃ δυσσεβέεσιν ἀντ' ἐμοῦ,
Κἀμοί τε φαύλων τίς καθυπερασπίσεται;
Εἰ μὴ παρέστῃ μοι Θεὸς, τάχ' ἂν ἐγὼ
Τὸ πᾶν ὀλώλειν, καὶ δόμων ᾄδεω κίχω.
Ἐπεὶ πόδας μου ἐκπεσεῖν ἐφρασσάμην,
Τότε σθένωσας κῆμ', ἐπεὶ μελεδημάτων

Dixeruntque admodum-insolentes, neutiquam
Deus hæc aspicit,
Nequaquam intelligit factorum nostrorum profundum.
Ah, turbæ dementis planè dementissimi,
Quousque tandem insanietis, O intelligentiæ prorsus expertes?
Aurem qui confinxerit, nonne audiet? oculos
Qui fabricaverit,nonne admodùm-dilucidè cernet?
Gentes etiam qui redarguât multas, et cognitionem *eis* impertiat,
Nonne vos redarguet, omnisciens? Novit mortalium
Esse ratiocinationes perquam-vanas. Hic verò beatus *est*
Quem tu, Benignissime, quem instituetis, lege
Tuâ edoctum, ut brevis ævi arctis
Faucibus concedas tranquillum et sudum cœlum,
Dum excavaveris foveam homini impio.
Neutiquam enim populum suum contemnet Deus.
Nequicquam deseret, quos sanè *in* sortem sapiens exceperit.
Quando tandem justam ad normam res
Restituerit, et huic obtemperabunt boni?
Quis se-sistet-contra improbos pro me,
Et mihi etiam in malos quis vindex erit?
Ni præsto-fuisset mihi Deus, periculum *esset* ne ego
Prorsus periissem, et ad Inferni sedes devenissem.
Quum pedes mihi labefieri cogitaverim,
Tunc quoque fulcîsti me; quum curarum

Infestæ

Κακαὶ θύελλαι ἔνθα κἄνθα με ςρέφον,
Σὺ μὲν γάνωσας θυμὸν ἐμβρονlημένον.

Τί σοι, κράτιςε, κἀσεβῶν μιαρῷ θρόνῳ,
Βίαν ἄθεσμον ἐκμεμηχανημένῳ
Θεσμοῖο προφάσει; καὶ βίῳ θῆκαν λόχον
Ἀνδρὸς δικαίε, ἠδ' ἀθῶον ἐΐκριτοις
Κρίνεσι ψήφοις αἷμα, καὶ μόρῳ πόρον.
Σὺ μὰν ἔρεισμά μοι πέλεις Θεὸς, σὺ μὰν
Ἧπερ πέποιθα, πέτρα. σὺ μὲν τίσεις ἐμὲς
Ἐχθρὲς, ἰήλης τοῖσδε τἐπιlίμιον·
Ἑοῖσι τέτες καὶ πlεροῖς πάμπαν κlάνης.

ΚΥ'ΡΙΕ πανlοδύναlε, οὕτως ὑπὸ βεβήλων ἀνθρώπων ἀδικεῖται ἡ ἐκκλησία σε, ὡς σε μόνε ἡμῖν ὄνlος ὑπερασπιςοῦ, τούτων ἀδικημάτων κόλασιν παρά σε ἡμεῖς ἀπαιlῶμεν. κάτεχε τοιlαροῦν τῶν ἀσεβῶν ὁρμᾶς. γνοῖεν ὡς ἀληθῶς σαυlὸν τοῖς ἡμῶν πράγμασιν ἐπιγρηlορεῖν, καὶ αὐτῶν ἀδικίας ἀθρεῖν, ὅπως καὶ τὸ τέλος σὲ δίκαιον αἴθωνlαι κριlήν. δίδασκε δ' ἡμᾶς σοι ἐπιβεβαιοῦσθαι, ὡς ἐπὶ σοῦ φυλακῇ ἀνθρωπείων ὀλιγωρῶμεν ἀπειλῶν, καὶ ἡσύχως ἡμεlέρων ἀγώνων τέλος καραδοκῶμεν, ἐς τὴν σοῦ δόξαν, ἐχθρῶν σῶν καὶ ἡμεlέρων ὄνειδός τε καὶ ἡμεlέραν σωlηρίαν. Διὰ Ἰησοῦ Χριςὸν Κύριον ἡμῶν. Ἀμήν.

ΨΑΛΜΟ'Σ

Infeſtæ procellæ huc et illuc me agitarent,
Tu ſanè exhilarâſti animum attonitum.
Quid tibi, Præſtantiſſime, *commune eſt cum* impiorum inquinato throno,
Atroces-et-illicitas injurias comminiſcente
Legis prætextu? Quinimò ſtruunt inſidias vitæ
Viri juſti, atque innocentem communibus-et-comprobatis
Calculis condemnant ſanguinem, ac morti dedunt.
Tu tamen præſidium mihi es Deus, tu tamen
Cui confido, rupes: tu quidem animadvertes in meos
Hoſtes, atque afficies iſtos pœnâ;
Et ſuis eos pennis penitus conficies,

DOMINE Deus omnipotens, ſic à profanis hominibus malè habetur Eccleſia tua, ut quum tu unus ſis noſter vindex, harum injuriarum vindictam à te expoſcamus. Compeſce igitur impiorum conatus: re ipſa perſpiciamus te rebus noſtris invigilare, & illorum iniquitates notare, ut te judicem aliquando experiantur. Nos verò doce ut in te uno acquieſcamus: ut tuo præſidio tuti contemnamus hominum minas, & pacatis animis certaminum noſtrorum exitum expectemus, ad tuam gloriam, hoſtiúmque tuorum & noſtrorum opprobrium, noſtrámque ſalutem. Per Chriſtum Jeſum Dominum noſtrum. Amen.

ΨΑΛΜΟ'Σ ιζʹ, ἐπιπομπευτικός.

Genus Iambicum Heroicum cum Iambico Dimetro, ſive quaternario. Dicolon diſtrophon.

Hex. – ⏑⏑ | – ⏑⏑ | – ⏑⏑ | – ⏑⏑ | – ⏑⏑ | – ⏑ | Vid. Pſal. XII.
Iamb. ⏑ – | ⏑ – | ⏑ – | ⏑ – | ⏑ – ⏑ || Vid. Pſal. LXXXVI.

ἈΘΑ'ΝΑΤΟΣ μὲν ἄνασσε· γεγάθοις γαῖ, ἰδὲ
νᾶσοι
Ὁμοῦ ἀγάλλεθ' ἀλοσφυρεῖς.
Τόνδε νέφος, σκιόεσσα πέριξ ἐκάλυψεν ὁμίχλα,
Ἀδ' ὀρθόβωλος καὶ θέμις,
Ἀδὲ δικαιοσύνα τελέθοι βάθρον οἷο θρόνοιο.
Προπομπὸς ἀδ' ἐχθρὼς φλέγειν
Δαΐοεν παντᾷ τε τιτύσκετο πυρπόλος αὐγὰ,
Πυκινοῦ πυρὸς πυκιναῖς ῥοαῖς.
Αἰθὴρ καὶ κατέλαμψε διάνδιχα· γαῖα δ' ὄπωπε,
Λάβρῳ στενάχησε καὶ τρόμῳ.
Ὤρεα δ' ἐξεπλάγησεν ἀπ' ἀθανάτοιο προσώπου,
Ὡς κηρὸς ὤρη καὶ τάκεν,
Ἀντία τᾶς γᾶς δῆθεν ἐρισθενέος βασιλῆος·
Ἀδ' ὠρανοὶ αἰγλαφόροι
Τῷδε δικαιοσύναν μεγάλᾳ ἤγγειλαν αὐτᾷ,
Τήνου κλέος λεῷ δράκον.
Πάντες γῶν κενεᾶς ἀπάτας εἴδωλα καμόντες,
Κενῶν θεῶν δῶλοι κενοὶ,
Πάντες ἐπαισχυνθεῖεν· ἀτὰρ θεοὶ αὐτὸν ἅπαντες
Σέβοντε,

PSALMUS XCVII. Magnificè-Triumphalis.

ENIMVERO' IMMORTALIS regnat: exultet terra, atque insulæ
Simul lætamini mari-pedibus-substrictæ.
Hunc nubes, umbrosa circumcinxit nebula,
Atque etiam recta-consulens justitia,
Et æquitas est basis ejus throni.
Atque præcursor *ejus* ad-hostiliter-comburendum,
Ferociterque quaquaversum, collineabat purpureus splendor,
Frequentis ignis frequentibus fluentis.
Æther quoque fulsit bifariam: terra quoque vidit *hoc*,
Atque vehementi ingemuit tremore.
Montes profectò territi-sunt ex IMMORTALIS conspectu,
Velut cera montes etiam liquefacti-sunt,
Occursu nempe terræ præpotentis regis:
Simul cœli flammiferi
Huic æquitatem ingenti prædicârunt voce,
Ejus gloriam populi conspexerunt.
Omnes itaque vanis præstigiis idola confingentes,
Vanorum Deûm servi vani,
Omnes pudefiant: quin-potius Dii Ipsum cuncti

Σέβοιτε, μῶνον μὰν Θεόν.
Ἔκλυεν ἀδ' ἐχάρη ζαθέη μεγαλωστὶ Σιώνη,
Κῶραί τ' Ἰούδα δὴ χάρεν
Σᾶς γε δικαιοσύνας χάριν, ἄφθιτε. ἔξοχα πάντων
Τῶν ἐν χθονὶ κρατεῖς τὺ γάρ,
Καίνυσο συμπάντων τε θεῶν καὶ ὑπείροχος ἐστί.
Οἳ γῶν φιλοῦντες τὸν Θεὸν
Ὕμμε, κακὸν μισεῖτε· φυλάσσει τ' ἐσθλὰ φιλοῦντας,
Καὶ τοὺς χερῶν σώει κακῶν.
Ὀρθονόοις ἄρα λάμψε φόως ζωθαλμίου αἴγλης,
Γάνος δικαίοις μὰν μέγα.
Ἐσθλοὶ, ἀθανάτῳ ἔπι χαίρετε, μναμοσύνας τε
Ἄγετε καλῷ τέκμαρ νόῳ.

ΚΥ'ΡΙΕ παντοκράτορ, δὸς ἡμᾶς, ἐν ταύτῃ τῆς ἐκκλησίας σοῦ ἐπὶ σταυρῷ σταυρουμένης ταπεινώσει, Χριστοῦ, δήπουθεν κεφαλῆς ἡμῶν, νίκην τε καὶ θρίαμβον κατανοεῖν, μὴ ἡμᾶς ἐν τοῖς δ' ἀγῶσιν ἀθυμεῖν. Θεωρῶμεν τοῦ εὐαγγελίου σοῦ σεμνοπρεπῆ μεγαλειότητα, οὗπερ φωνὴ τοπάλαι διὰ ξύμπαντα κόσμου κατηχήσατο, καὶ ἐς τονῦν ὑπερφυῶς ἀνεώθη. Ἀπεργάζου, Πάτερ, τὴν ἐκείνου ὀσμὴν ὑπάρχειν ἡμῖν ἐς σωτηρίαν, ὡς σὲ μὲν πατέρα ἀγαπῶμεν, σέβωμέν σε ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ σοῦ. χαίρωμεν δὲ τούτου χάριν ἐς τὸ μάλιστα, ὅτι τὰ ὀνόματα ἡμῶν ἀναγεγραμμένα εἰσὶν ἐν βιβλίῳ ζωῆς, ἥσπερ κληρονομίαν τοτέλος ἐπιβατεύσωμεν. Διὰ Ἰησοῦν Χριστόν. Ἀμήν.

Veneramini, unicum certè Deum.
Aufcultabat, atque valde gavifa-eft divina Sion,
Puellæque Judæ profectò gavifæ-funt
Tuæ juftitiæ causâ, Æterne: eminentior quàm omnes
Eorum in terris, regnas tu enim;
Superafque univerfos Deos, atque excellentior es.
Idcirco, qui diligitis Deum,
Vos, malum odio-habete: tuetur quippe bonitatem-complexos,
Et illos *e* manibus confervat nefariis.
Corde-probis utique effulfit lux almi jubaris,
Lætitia juftis fanè ingens.
O boni! in Immortali gaudete, et memoriæ *ejus*
Aufpicium laudate grato animo.

DA, omnipotens Deus, ut in hac Ecclefiæ tuæ fub cruce militantis humilitate, noftri capitis, Chrifti nimirum tui, victoriam triumphumque perfpiciamus: ne in noftris certaminibus animi noftri collabantur: contemplemur Evangelii tui auguftam majeftatem: cujus vox per univerfum terrarum orbem olim audita, noftro tempore inftaurata fuit. Effice igitur Deus nofter, ut illius odor fit nobis in falutem, amplectamur te Patrem: colamus te in Ecclefia tua: lætemur verò hac de caufa maximè, quòd nomina noftra fint fcripta in libro vitæ, cujus plenam tandem aliquando poffeffionem adeamus. Per Jefum Chriftum. Amen.

ΨΑΛΜΟ'Σ ργ'. διδακτικός.

Genus Sapphico-Adonicum, ut Psal. LXXXV.

ΕΙ' δ' ἄγ', ὦ πάμπαν, φίλε θυμὲ, τεῦ
Καὶ νόυ ξυνὸν βάθος, ἠδὲ γλῶσσα,
Τἀμὰ δὴ ξύμπαντα Θεῷ μεγίστῳ
Ἄδετε κεδνόν.
Κεδνὸν ἀείδοις, φίλον ἦτορ, ὐ δὴ
Παντκάλων Θεοῦ γεράων λαθοίμην,
Τῶν ἐμοὶ χαρίσσατο καλὸν ἱρῶν
Πλῆθος ἐάων.
Πλημμελεῖς ἄλειψεν ὃς ἐσθλὸς αἰνοῦ
Εὐθύνας κακοῦ, χαλεπάς τε νούσους
Κήδεται, βίου τε μόρον παλαίσας
Τέρμα τάνυσσεν.
Ὅς τεὸν κοσμεῖ στεφάνῳ κάρηνον,
Ἐς τεὸν πηγὰς στόμα χεῦεν ἐσθλῶν,
Αἰετοῦ δίκην, γλυκεράν θ' ὃς ἥβην
Ἐξενέωσε.
Χὠ κριτὴς κακῶν, ἀγαθῶν πατήρ τε
Ἐσθλὰ μὰν ἐσθλῷ πόρε θεσμὰ Μωσεῖ,
Ἰσσάκου δεῖξεν γενεᾷ κρατίστων
Δόγμα θεμίστων.
Πραΰς ὤν, δοτὴρ μεγάφρων, φέριστος,
Οὐχ ἑοῖς αἰεὶ κοτέων ἀπηνὲς,

PSALMUS CIII. Doctrinam tradens.

EJA age, summis-viribus, O cara animula, meæ
Quoque mentis profundum judicium, atque lingua,
Imo-verò mea universa, Deo Optimo-maximo
Canite venerabundè.
Venerabundè canes, carum cor! nequaquam sanè
Perpulchrorum Dei beneficiorum immemor-ero,
Quorum mihi concessit largam utique sacrorum
Copiam Bonorum.
Flagitiosas qui deleverit benignus atrocis
Sceleris *mei* rationes, acerbosque morbos
Sanaverit, et *cum* vitæ fato luctatus
Ætatem *meam* produxerit.
Qui tuum ornaverit coronâ verticem,
In tuum os fontes infuderit Bonorum:
Atque, aquilæ ritu, jucundam qui juventutem
Renovaverit.
Et qui judex improborum, proborumque Pater
Bona sanè bono tradiderit jura Mosi;
Isaaci ostenderit generi optimarum
Instituta legum.
Lenis cùm-sit, largitor magnanimus, præstantissimus,
Non suis semper excandescens severè;

Οὔτε ϗ δίκαια τυπῶν, παλιντί-
-τους θέτο ποινάς.
Ὅσσον Οὔλυμπος χθονὸς ἐκδιῦσα,
Τόσσον ὕψουται γλυκερὸν τὸ τιμοῦ
Τοῖς ἑοῖς πάμπαν μένος, ὅσσον ἠοῦς
Ἀντιπροσώπου
Λαῖτμα διῦσα δνοφερᾶς κελεύθου,
Τόσσον ἀμὰς ἀμπλακίας δίχασσε
Πυκνὰ σκορπίζων ἑκὰς, ἠδὲ μνήμην
Τῶνδ᾽ ἀναλείψας.
Χρηςὸς ὡς παίδεσσι πατὴρ φίλοισι,
Ὡς Θεὸς χ᾽ἑοὺς φιλέει προσηνὴς,
Τούς γε νημερτῶς πισύνους, ἰδ᾽ αὐτὸν
Κηρὶ φιλεῦντας.
Καὶ σὺ μὲν βυσσοὺς πραπίδων μυχούς τε
Οξὺ δενδίλλεις, πάτερ. ἦ γὰρ ἄμμε
Πηλοπλάςους γνῶς τελεθεῖν, ἀφαυρούς τ᾽,
Ωκυμόρους τε.
Εἴκελος πώα βίος ἐςὶ θνητῶν,
Εἴκελος χόρτῳ. φλεγυρὸς γὰρ ἀνθεῖ
Βαιὸν, αἶψα δὴ ἀνέμου πνοαῖσι
Πέσσε μαρανθείς.
Ἐμμένοι δὴ εὐαγέων ὅμιλος,
Ἐμμένοι βουλαῖς ἀγαθαῖς θεοῖο
Εἰσαεὶ, ϗ τηλεγόνοισι φύτλαις
Φύτλα τεθήλοι.
Τῆνος ὑψίςου ὑπὲρ οὐρανοῖο,

Στερρὸν

Neque etiam ſecundùm-juris-rigorem cædendo,
meritas
Inflixit pœnas.
Quantùm cœlum terrâ amplitudine-diſtat,
Tantùm effertur blandum illud ejus
In ſuos omnino animus: quantùm auroræ
E diametro-oppoſitæ
Latitudo diſtat *ab* opaco [occidentali] tramite,
Tantùm noſtra delicta removit,
Crebrò diſſipando *ea* procul, atque memoriam
Eorum expungendo.
Mitis quemadmodum liberis pater *eſt* dilectis,
Ita Deus quoque ſuos diligit, placidus;
Illo quippe verè fretos, atque illum
Ex-animo diligentes.
Atque adeò tu ima præcordiorum, penetraliaque
Acutè *oculis tuis* colluſtras, Pater: Quippe nos
Luto-fictos noviſti eſſe, et imbecilles,
Et caducos.
Similis flori vita eſt mortalium,
Similis gramini: nitida enim floret
Paulisper, continuò verò venti afflatibus,
Percuſſa concidit.
Veruntamen perſeverabit ſanctorum cœtus,
Perſeverabit *in* conſilio bono Dei
In-perpetuum, atque ſerò-natis propaginibus
Propagines florebunt.
Ille altiſſimum ſuper cœlum

Firmum

Στεῤῥὸν εὐπάκτου θέτο βάθρον ἀρχῆς,
Πανσθενὴς κρατεῖ βασιλεὺς, ἁπάντων
Οἴακα νωμῶν.
Ἄγγελοι Θεοῦ θεράποντες, ἀλκὴν
Ἔξοχοι, ἐφετμοσύνας θεοῖο
Καλὰ ῥέζοντες, Θεὸν ὑμνέοιτε
Αἰὲ μέγιστον.
Ἠδὲ καὶ Θεοῦ στρατοὶ, οἱ Θεῷ τε
Ὀρχάμῳ πειθήνιοι, ὄρκαμον δὴ
Ὕμμες εὐθύμως Θεὸν ὑμνέοιτε
Αἰὲ μέγιστον,
Ὅσσα κἀππέτου διὰ τέρματ' ἀρχῆς
Παγκρατὴς ἔκτισσε Θεὸς, μεγίστῳ
Ἀμφέπων κράτει, Θεὸν ὑμνέοιτε
Αἰὲ μέγιστον.

ΚΥ'ΡΙΕ παντοδύναμε, δὸς ἡμῖν τοῖς τέκνοις σου τὸ τῶν χαρισμάτων σου μέγεθος ἀκιβδήλοις καρδίαις καταλαμβάνειν. ὅπως μὴ ἀχαρίστως τούτων ἀμνηστῶμεν. Μέγα μὲν ἐστιν, ὅτι τὸν κόσμον ἐδημιούργησάς τε καὶ τοῦτον ἐνεργῷ προνοίᾳ σου ἀεὶ κυβερνᾷς· τὸ δὲ μέγιστον ὑπάρχει τὸ τῆς ἡμετέρας ἀπολυτρώσεως μυστήριον, ὅπερ τῇ ἐκκλησίᾳ σου κυριόν τε καὶ οἰκεῖον εἶναι ἠθελήθης, τὸ δήπουθεν ἐκείνῃ ἀφεὶς τὰς ἁμαρτίας, καὶ πάλιν γεννήσας εἰς νέαν ζωὴν, δώροις διηνεκὲς δωρῇ νέοις διασώζων. ἐκεῖνο γοῦν τῶν σου ἁπάντων χαρισμάτων ἀξιοπρεπέστατον, βέλτιστε Πάτερ, ἐφ' ἡμῖν ἀνεξάλειπτον ἐγχάρατε, ὅπως μὴ τούτου μνήμην ποτὲ καρδιῶν ἡμῶν ἐκπεσεῖν. καὶ διότι ἐν ἡμῖν περιμένουσιν ἔτι τὰ τῆς ἁμαρτίας λείψανα, εὐχόμεθά σοι, ὡς ἡμᾶς, καθάπερ προσήκει,

Firmum benè-compacti composuit solium imperii,
Omnipotens dominator rex, universi-mundi
Clavum tenens.
Angeli DEI administri, virtute
Præstantes, mandata DEI
Impigrè exequentes, DEUM collaudate *vos*
Semper supremum.
Quin-imò DEI exercitus, quique DEO
Imperatori *vestro* dicto-audiunt, imperatorem utique
Vos DEUM animosè collaudate
Semper supremum.
Quæcunque etiam vasti per fines imperii *Ejus*
Omnipotens creavit DEUS, supremâ
Ubicunque-fovens *vos* potentiâ, DEUM collaudate
Semper supremum.

DOMINE Deus omnipotens, da nobis filiis tuis ut beneficiorum tuorum magnitudinem integris animis percipere possimus, ne ingrato silentio illa sepeliamus. Magnum quidem illud est, quòd mundum & creâsti, & illum efficaci tua providentia sustines: maximum verò est redemptionis beneficium, quod Ecclesiæ tuæ proprium & peculiare esse voluisti, cui nimirum remittis peccata, quam sancta vitæ novitate instauras. Illud ergo omnium tuorum donorum augustissimum, Pater optime, animis nostris penitus insculpe, nec illius memoriam patiaris unquam nobis excidere. Et quoniam in nobis adhuc remanent tristes peccati reliquiæ, oramus te etiam, ut dum nos castigas ut me-

remur,

παιδείων πατρικαῖς παιδείοις ῥάβδοις, καὶ ἡμετέρας δὴ θλίψεις ἐνεργὲς οὕτως ἀποφήνης, ὡς αἱ ἐπαγγελίαι σου οὐρανοῦ τε καὶ γῆς στεῤῥότεραι ἀΐδιον πρὸς ἡμᾶς τὴν ἐλεημοσύνην σου μέλλουσαν ἐπαγγέλλονται. δὸς γοῦν ἡμᾶς προσελθεῖν σοι τὰς ψύχας εἰρηναίους. μυστηρίων τῶνδε εὐχαριστοῦντες ἐπιλαβώμεθα, ὧν δὴ τὸ ἀγλαὸν οἱ καὶ ἄγγελοι θαυμάζουσι, καὶ πᾶσαι δὴ κτίσεις ὑμνοῦσί σε. Ὅπως ἡμεῖς οἱ παῖδές σου τῆς ἐξ Ἀδὰμ λύμης ἀφωρισμένοι σὲ μὲν ἀιδίοις δοξάζωμεν δόξαις ἐν ἐκείνῃ ὁλοκλήρῳ ἀναπαύσει, ἣν καθέστησας ἡμῖν ἐν οὐρανοῖς. Διὰ Χριστὸν Κύριον ἡμῶν. Ἀμήν.

ΨΑΛΜΟ`Σ ρμά. χελιαστικῶς εὐκτικός.

Genus Iambicum trimetrum cum Iambico Dimetro, ut Pſal. LXII.

ΠΑ'ΤΕΡ, καλῶ σε, πάτερ, βοηθέων μόλε
Θρήνων ἀκούσας τῶν ἐμῶν.
Εὐχῶν ἱκάνοι πρός σε καμῶν δὴ θρόος,
Ὡς μυστικῆς καπνὸς φλογός.
Χερῶν τε δώρων ἵλεως λάζου ἐμῶν,
Ὡς δείελον λοιβῶν γέρας.
Φρούρει τὰ χείλη τἀμὰ, κ' ἐς στόματος θύραν
Δεινὰς φυλακὰς τίθει, πάτερ.
Οὐδ' ἂν θαλείης τῆς ἀταθάλου θίγω
Ἀταθάλων ὁμέστιος.

Ὡθλός

meremur, paternis virgis caſtiges, noſtráſque ita afflictiones fructuoſas reddas, quemadmodum promiſſiones tuæ cœlo & terra firmiores perpetuam ergà nos tuam miſericordiam futuram pollicentur. Da igitur ut pacatis conſcientiis te adeamus: myſteria iſta gratis animis complectamur, quorum ſplendorem ipſi etiam Angeli admirantur, omneſque adeò creaturæ te celebrant. Ut nos ſimul tui ex Adami lue ſegregati, illud beneficium agnoſcamus, téque adeò perpetuis laudibus celebremus in perfecta illa quiete, quam nobis collocâſti in cœlo. Per Chriſtum Dominum noſtrum. Amen.

PSALMUS CXLI. Luctuosè ſupplex.

PATER, invoco te, Pater, ad-auxiliandum adveni,
Planctibus auditis hiſce meis.
Atque-adeò precationum perveniat ad te mearum clamor,
Tanquam myſticæ ſuffitus flammæ;
Manuumque dona propitius accipe mearum,
Ut veſpertinam libaminum oblationem.
Præſidio-tuere labia mea, atque ad oris januam
Acres cuſtodes colloca, Pater.
Neutiquam epulum illud malum attrectabo
Malorum contubernalis.

Probus

Ὠθλός με παίοι, μαλθακός κε μοὶ πέλοι,
Οὐδ' ἧσσον, ὡς μύρου δρόσος,
Βλάψαι κάρτιον. ὢ, μόλοι καιρὸς ποτὲ
Ὅτ' ἐγὼ ταλαιπώρων χάριν
Τούτων λιτῶμαι, ὡς πρυτάνεις ἀλάστορες
Κρημνῶν πέσωσι κατωφερεῖς,
Γένοιτο κ' ἀμοῦ κεν λόγοι τότε γλυκεῖς.
Ἀτὰρ τανῦν (φεῦ πήματος)
Ἡμέτερα τ' ὀστᾶ, ξύλον ὡς, τὸ μὰν ἀνὴρ
Σχίζησι τῇ καὶ τῇ σκεδᾷ
Κτυπῶν σκεπάρνῳ, ἔγκεινται παναθλίως
Γοεροῖς παρὲκ τύμβων πέδοις.
Ἀσκαρδαμυκτί σ' ἐξοπιπτεύω, πάτερ·
Ἐλπὶς φίλη, μὲ μὴ λίπῃς.
Πεδῶν με πρόφρων σῶε, τὰς ἐμοὶ θέσαν
Ῥεκτῆρες ἔργων χειλίων.
Ἄμυδις πέσωσιν ἄνδρες ἐς πέδας κακοὶ,
Ἐγὼ, πάτερ, ἀσκηθὴς μόλω.

ΚΥΡΙΕ παντοδύναμε, ἐπεὶ ἡμᾶς βλέπεις ταῖς τῶν ἀδίκων ἀνθρώπων παλιμβολίαις κατατρύχεσθαι, δὸς ὅπως μὴ τοῖς ἐκείνων βλασφήμοις λόγοις βλασφήμους λόγους ἀντικρούωμεν, ἀλλὰ δὴ καὶ πρός σε καταφεύγωμεν, τὸν οὕτως ἡμᾶς ἐπασκεῖν ἐθέλοντα. Σὺ δὲ, ὦ Κύριε, κἂν ἡμᾶς τουνῦγε ἐς χαλεπωτάτας συνείρξῃς στενοχωρίας, τοῖς ἡμῶν ὅμως ἐπισκέψῃ πράγμασιν· ὡς καὶ μεταβληθέντων τούτων, δακρύωσιν οἱ ἐχθροὶ, οἱ νῦν ἡμῶν καταγελῶντες. καὶ σὺ δὲ μάλιστα καὶ ἐν ἡμῶν θλίψει, καὶ ταύτης καλῇ ἐκβάσει, καὶ ἐν δικαίᾳ ἐχθρῶν τε σῶν καὶ ἡμετέρων φθορᾷ δοξασθήσῃ. Διὰ Ἰησοῦ Χριστόν. Ἀμήν.

ὝΜΝΟΣ

Probus quiſque me feriat, mollis mihi erit,
Neque minus quàm nardi ros
Nocebit capiti. O veniat tempus tandem
Quando ego infelicium illorum gratiâ
Te deprecabor, ut judices *eorum* nefandi
Præcipitiis deciderint deturbati,
Fientque mei ſermones tum ſuaves.
Sed nunc (eheu cladem!)
Etiam noſtra oſſa, ligni inſtar, quod ſcilicet vir
Findit, et quaquaverſum disjicit,
Sonitum ciens aſciâ; effunduntur miſerrimè
Luctuoſa extra tumulos *per* arva.
Intentis-oculis te perſeveranter-inſpicio, Pater:
Spes unica, ne me deſeras.
Caſſibus me benevolus ſerva, quos mihi appoſuerunt
Patratores facinorum nefariorum.
Simul decident homines in *ſui-ipſorum* caſſes improbi,
Ego, Pater, incolumis evadam.

DOMINE Deus omnipotens, quandoquidem vides nos profligatorum hominum calumniis vexari, da ut non contumelioſis illorum verbis contumelioſa verba opponamus, ſed potius ut ad te confugiamus, qui nos hoc modo vis exerceri. Tu verò, Domine, licet hoc tempore nos in arctiſſimas anguſtias redegeris, noſtris tamen rebus providebis: ut commutato rerum ſtatu, fleant hoſtes, qui modò nos irrident: & tu maximè & in noſtra afflictione, & felici illius exitu, juſtóque etiam hoſtium tuorum & noſtrorum exitio glorificeris. Per Chriſtum Dominum noſtrum. Amen.

ὝΜΝΟΣ ΣΥΜΕΩ͂ΝΟΣ.

Ὦ τεὸν τανῦν θεράποντ' ἐῴης
Ἠρέμ', ὡς δὴ σὺ ἔειπας, ὦναξ.
Καὶ τεὴν σωτήριον ἶνα 'μαὶ γὰρ
Εἶδον ὀπωπαί·
Τὴν λεῶς πάντεσσιν ἔδως τανύσσας,
Τὴν φόως πάντων πρυτάνευσας ἐθνῶν,
Τὴν φίλῳ κῦδος πόρες Ἰσραῆλι
Αἰὲν ἀγαςόν.

Ἡ τῆς γνησίας Θρησκείας Εἰκών.

ΕΙ'ΠΕ' σὺ τίς τελέθεις πενιχρὸν ῥάκος ἀμ-
ζωσθεῖσα.
Θρήσκει', ἀψευδὴς ἀθανάτου θυγατέρα.
Τίπτε πέπλος λιτός; Θνητῶν γάνος ἐξονοτάζω.
Τίς βίβλος ἥδε; Πατρὸς θεσμὰ σεβαςὰ φίλου.
Τίπτε γυμνὸν ςῆθος; Φιλοκάλῳ τοῦτο προσήκει.
Τίφθ' ἰςᾷ ςαυρῷ; Σταυρὸς ἐμοὶ ςάσιμος.
Τίπτε πτερωτός; Ἄτω θνητοὺς ὑπὲρ ἄςρα πελᾶσαι.
Τί ςίλβουσα; Νόου τὸ δνοφερὸν δονέω.
Ἡνία τίπτε; Βροτῶν δάμνω κρατερόφρονα λύσσαν.
Τίπτε μόρον πατέεις; Εἰμὶ μόροιο μόρος.

ΔΑΝΙΗ'Λ,

Canticum Symeonis. Luc. ii. 29.

NUNC dimittis ſervum tuum, Domine,
Secundùm verbum tuum, in pace.
Quia viderunt oculi mei ſalutem tuam,
Quam parâſti in oculis omnium populorum:
Lumen patefaciendum Gentibus, & gloriam populi tui Iſrael.

Veræ Religionis Deſcriptio.

QUÆNAM, age, tam lacero veſtita incedis amictu?
Relligio, ſummi vera Patris ſoboles.
Cur veſtis tam vilis? Opes contemno caducas.
Quis liber hic? Patris lex veneranda mei.
Cur nudum pectus? Decet hoc candoris amicam.
Cur innixa cruci? Crux mihi grata quies.
Cur alata? Homines doceo ſuper aſtra volare.
Cur radians? Mentis diſcutio tenebras.
Quid docet hoc frænum? Mentis cohibere furores.
Cur tibi mors premitur? Mors quia mortis ego.

ΔΑΝΙΗ`Λ, τοῦ προφήτου,

Κεφ. θ'.

Genus Carminis Heroicum. Monocolon.

ΛΑΟ`Ν Ἰουδαίων, ἱερὸν θάλος Ἀβραάμοιο,
Ἀθάνατος φιλέεσκε, νόμους καὶ θεσμὰ παρασχὼν,
Μνημόσυνον φιλίης εὐδαίμονος ὀλβιοδώρου.
Καὶ μέγαν ὅρκον ὄμοσσεν ἑὸν κραίνουσιν ἐέλδωρ,
Ἠδὲ τρίβους φεύγουσι κενῶν εἴδωλα καμόντων,
Ἦ μὴν εὐπορίειν ἀγαθῶν παμπληθὲς ὄνειαρ,
Ἀθανάτου ζωῆς ἐριούνιον οὖθαρ ὑποστάς.
Τοὔμπαλιν αὖ στυγερῆσιν ἑὸν κακὸν ἀμφαγαπῶντας
Οὐλομέναις ψυχαῖς, ἐρικυδέα θεσμὰ λιπόντας,
Εἰς ἐθνῶν ἀπάτας ἀβροτάξαντας Μωσῆος,
Τιννύσειν στυγεραῖς ἄταις, καὶ πήματ' ἰάψειν
Παντογενῆ, λιμοῦ καὶ λοιμοῦ καὶ πολέμοιο,
Ξυμπάντων τε κακῶν δεινοῖς βελέεσσιν ὀλέσσειν.
Αὐτίκα δὴ κατέλαμψεν ἀληθείης φάος ἠοῦ.
Λαὸν Ἰουδαίων κυδρὴν ἐς γαῖαν ἔβησε,
Γαῖαν πλουτοδότειραν, ὅποι τὸ μελισταγὲς ἁδροῦ

2 Νᾶμα

JOANNES SERRANUS

Candido et Pio Lectori.

VACATURIS aliquot paginis, hæc εἰδύλλια, ex Danielis precatione, quæ extat cap. ix. et ex Esaiæ cap. lix. a nobis (ut potuimus repræsentata) et nostrorum istorum Psalmorum argumento planè accommodata, de doctorum amicorum sententiâ, permisimus mandanda. Tu, erudite lector, longiora brevis cantionis προοίμια nobis condona.

DANIELIS Prophetæ Caput IX.

POPULUM Judæorum, sacrum germen Abrahami,
IMMORTALIS diligebat, *ei* legibus et institutis traditis,
In monumentum amicitiæ beatæ felicitatem-adferentis.
Necnon magno jurejurando fidem-sanxit suum exequentibus desiderium,
Et semitas devitantibus vanorum idola confingentium,
Certè quidem *se* comparaturum *ei* opum confertum bonum,
Immortalis vitæ perutile uber pollicitus.
E-contrà verò odio-dignis suum malum amplectentes
Exitiosis animis, admodum-illustria instituta deserentes,
In gentium præstigias descisentes a Mose,
Puniturum *se* odiosis calamitatibus, et *illis* mala illaturum
Omnigena, famis et pestis et belli,
Universarumque dirarum gravibus fulminibus perditurum.
Continuò igitur effulsit veritatis lux alma.
Populum Judæorum inclytam in terram ascendere-fecit,
Terram divitiarum datricem, ubi mellifluum copiosi

Νᾶμα βίου ῥέε καλὸν εὐῤῥαθάμιγγος ἐέρσης,
Καὶ γάλα λευκὸν ἔβρυεν ἐπασσυτέροις λιβάδεσσιν.
Καίνυτο δὴ, μέγα θαῦμα, λεὼς ὅδε ἔξοχα πάντων,
Νήριθμος, καὶ πάμπαν ὑπείροχος ἔσκεν ἁπάντων,
Κὰν στεναροῖς πολέμοις, κὰν κουροτρόφῳ εἰρήνῃ.
Καὶ δὴ πῖον ἐόντα περιπλομένων ἐνιαυτῶν
Πάμπολλαι λογάδες δράκον ἄφθονα ποιπνύοντα,
Κῦδος Ἰουδαίων τ᾽ ἐπ᾽ ἀπείρονα γαῖαν ἵκανεν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ᾽ ἥμαρτον ἀϊδρείῃσι νόοιο,
Εἰδώλων ἀπάταις ἐπιπρηνέα μαργαίνοντες,
Καὶ νόμον ἀθανάτοιο κακῇ παρέβαινον ἀταρπῷ,
Καὶ τότε δὴ συγεραῖς ἄταις καὶ πήμασι πολλοῖς
Ἑβραῖοι, λιμοῦ τε λοιμοῦ καὶ πολέμοιο,
Ξυμπάντων τε κακῶν δεινοῖς βελέεσσιν ὄλωλαν.
Ἀσσυρίων πάμπρωτον ἄρης καὶ δεύτερον αὖθις
Χαλδαίων προπρὸ πέρσεν ἄρης Ἑβραΐδα γαῖαν.
Ἀθάνατος δ᾽ ἔμπης, καί γ᾽ ἄξια ταῦτα παθόντας
Πρόφρων ἐγκατέβλεψε, πρόφρων δέ τε τέρματα πῆξε
Πήμασ᾽ Ἰουδαίων· ὅτε τοὔδαφος ἔλλαβε κείνους
Χαλδαίων, συγγνοὺς δὴ ἐπ᾽ ἀλλοθρόοις ἀνθρώποις.
Τούτου ὀπιπτεύων πηλίκον αὐλῶνα χρόνοιο
Θεοδαὴς Δανιὴλ, κοινὸν πάθος ἄμμιγα πάσχων,
Τοιάδε δὴ πραπίδεσσιν ἐπηύξατο πευκαλίμῃσιν.
ἌΤΤ, ὯΝΑΞ φέρτιστε, τεοῦ θεσμοῖο φυλάσσων
Τέκμαρ, ἰδ᾽ ἀστυφέλικτον ἀεὶ ἀγανόφρον ὄνειαρ
Σῆς ἐλεημοσύνης τοῖς δὴ σέ τε καὶ τεὰ θεσμὰ
Ἐνδυκέως φιλέουσιν ἐπικρατέως διαδεικνύς.

Ἄμμες

Fluentum victûs ſcaturiebat jucundum *ex* bene-irrigantibus-guttis roris,
Et lac candidum ſtillabat crebris rivis.
Prævaluit porro, (magnum miraculum) populus iſte præ omnibus *aliis*,
Innumerus, et planè præſtantior erat omnibus,
Et-in validis bellis, et-in juvenum-nutrice pace.
Atque adeò talem exiſtentem circumvolentium annorum
Quàm-plurimi oculi viderunt copiosè-et ſedulò-agentem,
Famaque Judæorum in ultimas terras pervenit.
Verùm ſimulatque peccaviſſent inſcitiâ mentis,
Idolorum præſtigiis in-præceps [cernui] inſanientes,
Et legem Immortalis pravo tranſgreſſi-eſſent tramite;
Tunc etiam protinus triſtibus caſibus et damnis multis
Hebræi, peſtis et famis et belli,
Atque univerſarum dirarum gravibus fulminibus perierunt.
Aſſyriorum imprimis bellum, et mox iterum
Chaldæorum truculenter-devaſtavit bellum Hebræam terram.
Immortalis autem nihilominus, etſi condigna hæc paſſos,
Benevolus *eos* reſpexit, benevoluſque præſtitutum tempus ſtatuit
Damnis Judæorum; quando ſolum ceperat eos
Chaldæorum, odioſos quippe apud peregrinos homines.
Hujus inſpiciens præſtitutum intervallum temporis
Deo-doctus Daniel, communi clade unà-cum *cæteris* affectus,
Hoc ſanè modo precatus-eſt præcordiis ſapientibus.
O Domine præſtantiſſime, tui fœderis tuitus
Signum, et immotum ſemper benignum commodum
Tuæ miſericordiæ, *in* eos quippe, *qui* te et tua inſtituta
Unicè diligunt, efficaciter præſtans.

Ἄμμες μὰν ἄμμες γ' ἡμάρτομεν, ἠδὲ διαμπὰξ
Ἀσεβὲς ἔκθεσμοι, σῆς φραδμοσύνης παρέβημεν
Ἠδὲ θέμιστος ἀταρπὸν ἀτάσθαλοι, οὐδὲ προφήταις
Οὐ γινόμεθα τεοῖς πειθήνιοι· οἳ βασιλεῦσιν
Ἡμετέροις ἄρχουσί τ' ἰδ' ἡμετέροις γονέεσσιν
Καὶ λαῷ, σὸν διὰ τοὔνομα μυθήσαντο.
Σοὶ δὲ δικαιοσύνη, βασιλεῦ, τελέθει, καὶ ὄνειδος
Ἄμμι. τὸ δ' ἄμμες ὄνειδος Ἰουδαῖοι καὶ ἅπαντες
Ὠγύγιοι Σολύμων ναέται, ξύμπας τ' Ἰσραὴλ
Ἀλλοδαπῆς χθονὸς οὐδὸν ἐπισμυγερῶς πατέοντες,
Ἡμετέρας γε φοροῦμεν ἁμαρτάδος αἶσχος ἄλαστον.
Ἄμμι πέλοι συγερωπὸς ἐλεγχείη καὶ ὄνειδος,
Ἄμμι τε καὶ βασιλεῦσι καὶ ἄρχουσ' ἠδὲ γονεῦσιν.
Ἦ γὰρ δὴ μυσαρῶς ἡμάρτομεν ἄμμιγα πάντες.
Σὸν δὲ, πάτερ, πάμπαν τελέθει ἡμᾶς ἐλεαίρειν.
Οὐ γὰρ σοῖς, ὦναξ, μύθοις πιθόμεσθα, νόμου τε
Οὐ τρίβον ὀρθοποδοῦμεν, ὁμαρτοῦμέν τε προφήταις.
Ἰσραὴλ ξύμπας πρόπαν ἤμβροτε, νηκούστησε
Σῆς φωνῆς, θείου τε κακὸς λίπε θεσμὰ νόμοιο.
Στυγνὴ γοῦν ἡμῖν, τούτων χάριν, ἔῤῥεεν ἄτη,
Ἔῤῥεεν, ὡς ἱεροῦ ὅρκος Μωσῆος ἐνίσπεν.
Παμβασιλεῦ, μύθους ἐπετέλλεο, ὡς τὸ πάρος περ
Ἡμῶν τ' ἀρχόντων τε καθήπτεο. ἄγριον ἄτην
Παμμεγάλην, τόσσην οὐ χάνδανεν ἄπειρος αἶα,
Πήμασ' ἐπασσυτέροισιν ἐπήγαγες ὁρμηθεῖσαν,
Ὠκυμόρων Σολύμων ὅσσον πάθος. οὐδ' ἄρ' ἐτύχθη
Οὐκ ἀθεεὶ τόδε· Μωσῆος νόμος τόδ' ἔειπεν,
Εὐπήκτοις ποτὲ μὲν σκεθρῶς σελίδεσσι χαράξας.

Nos ſanè, nos peccavimus; et ſemper
Impiè exleges, tui conſilii transgreſſi-ſumus
Atque legis ſemitam neſarii, neque prophetis
Ullo-modo fuimus tuis dicto-audientes; qui regibus,
Noſtriſque principibus, necnon noſtris parentibus,
Et populo, tuo nomine prædicaverint.
Ad te quidem juſtitia, Domine, pertinet, et probrum
Ad nos. Hoc autem probrum nos Judæi, atque omnes
Antiqui Solymorum cives, et totus Iſrael
Alienigenæ terræ ſolum ærumnosè calcantes,
Noſtri geſtamus peccati dedecus indelibile.
Nobis ſit tetrica ignominia et probrum,
Nobis ſimul et regibus, ac principibus atque parentibus.
Certè enimverò infandùm peccavimus ſimul omnes.
Tuum autem, Pater, omnino eſt noſtrî miſereſcere.
Non enim tuis, Domine, juſſis morem-geſſimus, legiſque
Viâ non rectè-incedimus, nec comitamur prophetis.
Iſrael univerſus in-totum aberravit, repudiavit
Tuam vocem, divinæque pravus deſeruit inſtituta legis.
Triſtis itaque nos horum gratiâ inundavit calamitas;
Inundavit, ita-ut ſancti jusjurandum Moſis denunciavit.
Summe-Rex, mandata dabas *exequenda*, prout antea
Et nos et principes conteſtabaris *. Atrocem calamitatem,
Omninò-magnam, tantam non cepit immenſa tellus,
Cladibus confertis induxiſti ingruentem,
Quantus *eſt* ſubito-dirutorum Hieroſolymorum caſus.
Neque verò fortè fit,
Nec ſine-numine iſtud. Moſis lex illud prædixerat,
Bene-compactis olim utique paginis accuratè exaratum.

* Deut. xxxi. 28. et alibi.

Οὐδ' ἔμπης δὴ ἄμμες ἐπωπισάμεθα σεβαςὸν
Ἀθανάτοιο πρόσωπον, ὅπως μετάνοιαν ἑλόντες,
Ῥίψαντες κακίαν, λαζώμεθα νημέρτειαν.
Ἐσσυμένως σὺ μὲν ἄμμι βάλες ταλαπείριον ἄτην.
Τύνη γὰρ τύνη ἐπὶ σοῖς ἔργοισι δίκαιος
Ἦσθα· τεῒν δ' ἀδίκως, βασιλεῦ, ἀπιθήσαμεν ἄμμες.
Αὐτὰρ, παμφέρτιςε, πέλεις Θεὸς ἡμέτερος σὺ,
Ἐξερύσας λαὸν κρυερῆς τεὸν Αἰγύπτοιο
Χερσὶν ἐρισθενέεσσι, κλέος δ' ἄρα θῆκας ὀπίσσω,
Τήμερον ὡς πάντως ἐφάνη πάντεσσι βροτοῖσι.
Ἄμμες δὴ, ὦναξ, ἡμάρτομεν ἀσσεβέοντες.
Οὐ Σολύμων πτολίεθρον, ὄρος ζάθεόν τε Σιῶνα
Ἐκκρούσειε τεὴ μῆνις, πάτερ. ἦ γὰρ ὄνειδος
Ὅ, ττι πόλιν Σολύμων καὶ ὄρος σείβεσκε Σιῶνα,
Ἐξ ἡμῶν τελέθει. καὶ γάρ τ' ἄμμες τε γονεῖς τε
Ἡμέτεροί τ' ἄρχοντες ἁμάρτομεν ἄμμιγα πάντες.
Ἄττα, πάτερ φέρτιςε, τεοῦ θεράποντος ἰωῆς
Κλῦθι πρόφρων, ἵλαος ἔοις εὐχῆσιν ἐμῆσιν,
Εἵνεκέ σου μόνου· ἀγανὸν φώτιζε πρόσωπον,
Καὶ πράως ναὸν σκέπτου τεὸν εὐρώεντα,
Κἀκείνου ἐλέαιρον ἐρείπια, εἵνεκε σεῖο.
Κλῦθι πάτερ, θὲς ἐμαῖσι λιταῖς ἀριήκοον οὖας,
Καὶ πυκινοῖς ὥριςε τεοῖν βλεφάροισιν ὄπωπε
Ἡμετέρου πένθους ςυγερὸν πάθος. ὦ ἄνα, λεῦσσε,
Λεῦσσε τεὸν πτολίεθρον, ὅποι τεὸν οὔνομα κλήθη.
Οὐ γὰρ δὴ, σῶτερ, τοδαμπερὲς αἴσιμον εἴη,

Ἄμμε

Neque ſanè nos nihilominus reveriti-ſumus auguſtam
IMMORTALIS faciem, ita ut reſipiſcentiam prehendentes,
Et nequitiam excutientes, complectaremur veritatem.
Enimverò tu nobis deditâ-operâ intuliſti miſerandum caſum.
Tu enim, tu in tuis factis juſtus
Eras: tibi autem nefariè, Domine, immorigeri-fuimus nos.
Atqui Omnium-clementiſſime, es Deus noſter tu,
Eripuiſti populum tuum ex immiti Ægypto
Manibus prævalidis, gloriamque conſecutus-es in-poſterum,
Hodie ſicut planè liquet omnibus mortalibus.
Nos ſanè, Domine, peccavimus impiè-agendo.
Ne Solymorum caram-civitatem, montemque ſacrum Sionem
Repudiet tua diuturna-iracundia, Pater. Certè enim probrum,
Quòd urbem Solymorum, atque montem conculcaveris Sionem,
E nobis eſt. Siquidem et nos parentesque,
Atque noſtri principes peccavimus ſimul omnes.
Mi Pater clementiſſime, tui famuli vocem
Audi benevolus, propitius ſis precibus meis,
Gratiâ tui ſolius: placidam illumina *tuam* faciem,
Et leniter templum *oculis* colluſtra tuum amplum,
Atque ejus miſereſcere dirutorum, gratiâ tui *ipſius*.
Exaudi, Pater, præbe meis ſupplicationibus attentam aurem,
Et frequentibus, Benigniſſime, nunc palpebris inſpice
Noſtri luctûs triſtem caſum. Domine, vide,
Vide tuam caram-civitatem, ubi nomen tuum nuncupatum-eſt.
Nec enim, Salvator, omnino conveniret,

Ἄμμε δικαιοσύνῃσι πεποιθότας ἡμετέρῃσιν
Εὐχομένους σοβαρῶς γουνοῦσθαί σοι. ἀτὰρ ἄμμες
Κηρὶ βάθρον τιθέμεσθα τεῶν ἐλεημοσυνάων.
Κλῦθ' ὦναξ, ἐλέαιρ' ὦναξ, ὦναξ ἐπάκουε.
Ἱλήκοις, καὶ πάμπαν ἐπισπέρχων ἐπικούρει.
Εἵνεκέ σου σπεύδοις ἐπιτάῤῥοθος. οὔνομα γὰρ σὸν
Ἐκλήθη σὴν πάμπαν ἐπὶ πτόλιν, ἠδ' ἐπὶ λαόν.
Τοιάδε δή ποτ' ἔειπε θεοπνεύστοις στομάτεσσι
Θεοδαὴς Δανιὴλ, αἰώνων τέρματα δείξας·
Οὐ μούνοις τόδε δῆθεν Ἰουδαίοις ἐπιτάξας,
Ἄμμι πάθος ποῖον, ποιόν δ' ἄκος ἄμμι γένοιτο.

ἨΣΑΙ΄ΟΥ, τοῦ προφήτου, Κεφ. νθ'.

Genus idem.

Εἰδ. β'.

ΟΥ' γὰρ Θεοῦ παλάμη μειώθη, ὄφρα σαῶσαι,
Οὐδὲ Θεοῦ πω οὖς ἀπεκλείσθη, ὄφρ' ἐπακοῦσαι
Οὐκ ἐχέμεν· πλὴν ὕμμες ἁμαρτίνοοι κακοπλάγκτῳ
Ἀφραδίῃ νυ τίθεσθε Θεοῦ ἑτερόῤῥοπα δῶρα,
Κείνου δὴ ὑμῶν τε διάνδιχα, καὶ ῥέθος ὕμμες
Κρύψατε ἀθανάτου, ὡς μὴ πρόφρων ἐπακούσῃ.
Αἱμοβαρεῖς ὑμῶν χεῖρες, ψευδηγόρον ἐστὶ
Καὶ στόμα, νοῦς δολερὸς κεύθει τὸ ἐπίκλοπον ἦθος.
Οὐδὲ δικαιοσύνης ὑπερασπιστής τις ὑπάρχει,

Οὐδέ

Nos virtutibus fretos noſtris
Supplicantes faſtuosè ad-genua-tua-accidere. Quin-
potiùs nos
Cordi fundamentum ponimus tuarum miſericordiarum.
Exaudi, Domine; miſereſce, Domine; Domine, auſculta.
Sis-propitius, et planè inſtans ſuccurre.
Tui-*ipſius* gratiâ feſtines adjutor. Tuum enim nomen
Vocatum-eſt ſemper ſuper tuam urbem, atque ſuper
populum.
Talia ſcilicet olim dixit divinitus-afflato ore
Deo-doctus Daniel, ſeculorum ſpatiis patefactis:
Non ſolis hoc videlicet Judæis mandato,
Nobis ægritudo talis, talis etiam medela nobis obtingat.

ESAIÆ, Prophetæ, Cap. LIX.

Ejuſdem cum ſuperiore Danielis precatione penè argumenti.

Idyll. 2.

NON equidem Dei manus decurtata-eſt, quò-
minùs conſervare,
Nondum etiam Dei auris occluſa-eſt, quò-minùs au-
dire
Poſſit: verùm vos mente-pravi male-errabundâ
Stultitiâ redditis Dei aliò-vergentia dona,
Illum ſcilicet et vos disjunctos; atque vultum vos
Abſcondiſtis IMMORTALIS, adeò-ut non benevolus vos
exaudierit.
Sanguineolentæ *ſunt* veſtræ manus, falſiloquum eſt
Et os, mens vafra celat doloſos mores:
Nec juſtitiæ propugnator quiſquam extat,

Neque

Οὐδέ τε νημέρτειαν ἐρᾷ. ἀτὰρ ἄμμιγα πάντες
Αἴρονται κενεαῖς ἀπάταις κενεόφρονα θυμὸν,
Καὶ κενεοῖς ςομάτεσσι κενὰς ἀπάτας λαλέουσι.
Βυσσοδομοῦσι κακοὶ κακίης ἐγγάςριον ὄγκον,
Καὶ κακίης τίκτουσι κακοὶ κακοδαίμονα φύτλην·
Νήθουσ' ὠὰ δράκοντος, ἰδ' ἠερόφοιτος ἀράχνη
Οἷα φάρος τανύουσιν ἐτώσιον, ἠδὲ διαμπὰξ
Λωβῶνται, πρῶτον καὶ λοίσθιον ἄχεια πάντα.
Ἢ γ' ὁ φαγὼν τέθνηκεν, ὀρούσει καὶ βασιλίσκος
Ἐξ ὠοῦ· καμάτων φροῦδος πόρος, ἔργα γὰρ κείνων
Ἔργ' ἀδίκου κακίης, καὶ δρασοσύνῃ πολέουσι
Λαιψηροὶ τὸ κακὸν, καὶ ἀσινέος αἷμα χέουσι,
Χειροδίκαι, καὶ δὴ μελέταις κακὰ μηχανόωνται
Ἠδὲ βίηφι πείθοντο ἀτάσθαλοι, ἀγκυλομῆται,
Εἰρήνης γὰρ κέλευθον ἀπαρνοῦνται συγεροῶπαι,
Ἠδ' ἔριδας κυκόωσιν ἀμαιμακέτοις θυμοῖσι.

Τῶν χάριν εὐόλβου ζωθάλμιος ἄμμε θαλείης
Λεῖψε δικαιοσύνη· ὅτε δ' ὠπιπτευόμεθα αἴγλην,
Ἦλθε κνέφας, συγερὰς νεφέλας ἐπέχευεν ὁμίχλη,
Ἡμᾶς τ' ἀμφεκάλυψεν ἀμερσινόῳ μελεδῶνι.
Τυφλοὶ ψηλαφόωμεν, ἀϊδρείῃσι νόοιο,
Ἤματος ἐν μέσου καλοῖς σελάεσσιν, ἀμολγῷ
Ὡς νυκτὸς, πέσομεν λιποφεγγέες· οἷά τε δῆθεν
Κείμενοι ἐν σκιεροῖσι δόμοις κρυεροῦ ἀΐδαο.
Ἠδ' ἄμμες μεγαλωςὶ βοήσαμεν, ἠΰτε ἄρκτος,
Οἷα πελειάδες αὖ μινυρίσσαμεν ἀςοχέοντες.
Ἄμμι δικαιοσύνη ἑκὰς ἑκὰς ἔπτατο πάμπαν,

Ἔπτατο

Neque etiam Veritatem amat: atqui ſimul omnes
Fulciunt vanis fraudationibus vana-cogitantem animum,
Et vano ore vanas fraudationes loquuntur.
Machinantur mali malitiæ ventre-conceptum onus,
Atque malitiæ pariunt mali malè-fortunatam progeniem:
Congerunt ova draconis, atque *ſicut* per-aërem-vagans aranea,
Ita pallium diſtendunt inutile, et omnino
Corrumpunt; primum et ultimum abnormia [habitu vacantia] omnia.
Certè etiam qui comederit *eorum ova* moritur, exiliet quoque Baſiliſcus
Ex ovo: laborum *ſuorum* caſſus quæſtus *eſt*, opera enim eorum
Opera *ſunt* iniquæ nequitiæ, et ſtrenuitate tractant
Agillimi facinus, atque inſontis ſanguinem effundunt,
Manuum-robore-jus metientes; quinimò meditationibus mala excogitant,
Et injuriæ fidunt nefarii, verſuti;
Pacis autem viam repudiant obtutu-tetrici,
Atque lites miſcent indomitâ irâ. [valde rixoſis ingeniis]
Horum gratiâ, divite genialis affluentiâ nos
Deſeruit juſtitia: quando enim proſpiciebamus ſplendorem,
Obvenêrunt *nobis* tenebræ, triſtes nebulas ſuperfudit caligo,
Noſque obruit mente-privante curâ.
Cæci attrectamus *parietem*, inſcitiâ mentis,
Meridiei inter claros fulgores, intempeſtâ,
Ceu nocte, impingimus lucis-egentes: quemadmodum utique
Jacentes in atris domibus horribilis Orci.
Atque nos vehementer fremuimus, ſicut urſus,
Tanquam columbæ viciſſim gemuimus ſpe-fruſtrati,
Juſtitia nobis procul procul aufugit penitus,

Ἔπτατο δ' εὔπολμος βίοτος καὶ ὄλβιος αἶσα.
Καὶ γὰρ πληθύνθησαν ἁμαρτάδες, αὐτὰρ ὄπωπας
Τάσδ', ὦναξ, καὶ ταίδ' ἡμῶν ἐπιμάρτυροι ἦσαν.
Ἡμετέραν κακότητα καὶ ἱλαδόν ἐστιν ἑλέσθαι,
Ἡμετέραν κακότητα διέγνωμεν, ψεύθημεν
Ἀθανάτῳ, σκολιαῖς ἡμάρτομεν ἠδὲ κελεύθοις
Ἄψορροι, καὶ ἐπισμυγερῶς κακὰ μήδεα ἄμμες
Φρασσάμενοι ψεῦδος, καὶ ψεῦδος ἐνίσπομεν αὔτως.
Εἵνεκε τῶν μέμβλωκε θέμις, πρόπαν ὄλβος ἀπέστη.
Καὶ γὰρ νημέρτεια, δικαιοσύνη τ' ἀγοράων
Ὤχετ' ἄπυστος, ἄϊστος, ἴδ' οὐ κίνδυνον ἀλύξαι
Ἐσθλὸς ἀνὴρ ποτ' ἔχῃσιν, ἀτὰρ λάφυρον τελέθῃσιν.
Ἀθάνατος τάδ' ὄπωπε, καὶ ἀχθόμενος νεμέσησε.
Οὐδένα μὲν γὰρ ἔτ' εἶδεν, ὅ τοι ἐμπάζετο τῶνδε.
Αὐτίχ' ἑὸν κράτος ὦρσεν ἐπεμβριθὲς, ἠδ' ἄρα κίκυν
Θῆκεν ἑῆς παλάμῃσιν, καὶ ὡς θώρηκα κραταιὸν
Καὶ κορύθην ἔνδυσε δικαιοσύνην πολύμητιν,
Ὥστε φίλους σώζειν, ἠδ' ἐχθροὺς ἐξαλαπάζειν.
Καὶ νέμεσιν φᾶρος οἱ ἠμπίσχετο, ἠδὲ χιτῶνα
Ζήλου ἐγκατέθηκε, φίλοις σωτήριον ἀλκήν.
Θοῦρον ἐπενθήσει στυγεροῖς ἐχθροῖσιν ἄμυναν,
Αἴσχιστον θάνατον καὶ δυσμενέεσσι φυτεύσει
Θυμωθεὶς, κείνοις ὡς ἔργα παλίντιτα μέλλειν.
Πάντας ἄρα τρόμος εἷλε, ἀπ' ἠελίου ἀνιόντος
Ἔς μὲν δυσσόμενον, κλέος ἵξεται ἀθανάτοιο
Πάντη, χειμερίου ὡς δὴ ποταμοῖο ἀπορρὼξ
Καχλάζων δίναις. καὶ δὴ φυγον ἔνθα καὶ ἔνθα

Δυσμενέων

Aufugit etiam felix vita, et beata ſors.
Etenim multiplicata-ſunt peccata noſtra, atqui vidiſti
Iſta, Domine, et iſta noſtrî accuſatores fuêre.
Noſtram nequitiam vel cumulatim eſt capere,
Noſtræ nequitiæ probè-conſcii fuimus, mentiti-ſumus
IMMORTALI, perverſis etiam peccavimus ſemitis
Retrogradi, [deſertores] et ærumnosè malis conſiliis nos
Excogitato mendacio, mendacium etiam enunciavimus itidem.
Horum causâ, deceſſit jus, in-totum felicitas defecit.
Etenim veritas juſtitiaque plateis
Se ſubduxit fando-non-audienda, penitus ignota; nec ad-periculum propulſandum
Bonus homo unquam potis-ſit, quin-potius prædæ habeatur.
IMMORTALIS iſta vidit, et ægre-ferens ſuccenſuit.
Neminem enim adhuc animadvertit, cui curæ erat iſtorum.
Continuò ſuum robur excitavit ingruens, atque adeò potentiam
Aſſumpſit ſuis manibus, et tanquam loricâ validâ
Atque galeâ induebat *ſe* juſtitiâ valde-prudente,
Ita-ut amicos *ſuos* ſervaret, et inimicos debellaret.
Necnon indignatione *ſe* pallii inſtar induit, ac tunicâ
Zeli amicivit, amicis *ſuis* ſalutifero auxilio.
Impetuoſam inferet inter infenſos hoſtes vindictam,
Et turpiſſimam mortem malevolis ſtruet
Indignabundus, iſtis ut facinora *ſua* retributa forent.
Omnes proinde tremor invaſit, a ſole oriente
Uſque ſanè ad occidentem, gloria adveniet IMMORTALIS
Uſquequâque, hyberni nempe tanquam fluvii torrens
Sonans gurgitibus. Continuò in-fugam-verſæ-ſunt paſſim

Inimi-

Δυσμενέων ἷλαι. σωτὴρ δὲ Σιωνόθεν ἦλθεν
Ἀθάνατος πρόφρων τοῖς σχέτλια ἔργα λιποῦσιν,
Ἠδὲ διαπρήσουσι καλὴν βιότοιο κέλευθον.
Τοὐμὸν δὴ τόδε θεσμὸν ἔοι (ὁ φέριστος ἔειπεν
Ἀθάνατος) μετὰ τοῖσι. πόρον τοῖσδεσσι σεβαστὸν
Πνεύματος αἰὲν ἐμοῦ δῶρον, κραδίῃσι χαράξας
Ἠδὲ λόγους στόματεσσιν ἐμοὺς παδιαμπερὲς ἧκα.
Οὔ σευ ἀποστήσει τόδε δὴ γέρας, οὐδ' ἀπὸ παίδων·
Οὐ κείνου παῖδες παίδων ἐπιδευέες εἶεν,
Ἐκ τοῦ νῦν, αἰῶνος ἐς ἄπλετον ἀϊδίοιο.

Γρηγορίου τοῦ Ναζιανζηνοῦ Ἐπίγραμμα πνευματικόν.

ἌΛΛΟΙ μὲν χρυσὸν, οἱ δ' ἄργυρον, οἱ δὲ τράπεζαν
Τιμῶσιν λιπαρὴν, παίγνια τοῦδε βίου.
Ἄλλοι δ' αὖ Σηρῶν καλὰ νήματα, καὶ γέας ἄλλοι
Πυροφόρους, ἄλλοι τετραπόδων ἀγέλας.
Αὐτὰρ ἐμοὶ Χριστὸς πλοῦτος μέγας, ὅν ποτ' ἴδοιμι
Νῷ γυμνῷ καθαρῶς· τἄλλα δὲ κόσμος ἔχοι.

Inimicorum turmæ. Salvator autem Sione venit
Immortalis, propitius eis qui facinora relinquunt,
Atque perseverantibus in bonâ vitæ viâ.

Meum videlicet hoc fœdus erit (OPTIMUS dixit
IMMORTALIS) cum his. Emolumentum istis augus-
tum
Semper spiritûs mei donum; atque cordibus insculptos
Sermones meos in os *istorum*, in-æternum misi.
Neque *a* te decedet hoc sanè munus, neque a natis *tuis*:
Nec illius nati natorum *tuorum* expertes erunt,
Ab hoc tempore usque-ad immensitatem æternitatis.

Gregorii Nazianzeni * Epigramma Spirituale.

ALII quidem aurum, alii verò argentum, alii verò
mensam
Æstiment pinguem; ludos hujus vitæ:
Alii verò rursum Serum pulchras telas, et terras alii
Triticum-ferentes; alii quadrupedum greges.
Sed mihi CHRISTUS divitiæ magnæ, quem aliquando
videre velim
Animo nudo purè: reliqua verò mundus habeat.

* *Greg. Nazianzenus*, Sasimi priùs, parvi in Cappadociâ oppidi, deinde patriæ Nazianzi, ac tandem anno 379 Constantinopolitanus Episcopus: vir divinis humanisque literis solidissimè imbutus. Cùm IMP. *Julianus* Poëtarum Græcorum usum Christianis omnino interdixisset, Historias Vet. et Nov. Testamenti *Homerico* Stylo exponebat: Dramata etiam sacra contexens, ut *Aristophanis*, *Menandri*, et aliorum veterum scenica compensarentur. Ex opp. ejus in Fol. *carmina* quædam *sacra* edidit *Joannes Langius*, Basil. 1567, 8vo.

AD paginam, alioquin vacaturam, explendam, insequens specimen ex LAUR. RHODOMANI *Palæstinæ*, seu *Historiæ sacræ*, Libro quarto desumptum, adjicere visum est. Est opus sanè (testante SCALIGERO, atque Græcæ poëseos peritissimis quibuscunque) doctissimum, et a mundo condito usque ad expeditiones sacras seculi XIII deductum. Constat ex Libris IX, et circiter 9160 Versibus Græco-Latinis; essetque Scholis nostris dulce quid et utilissimum.

ΠΑΤΡΙ δ' Ἰωάννῃ πολὺ βέλτερος ἕσπετ' Ἴαδδος,
Ὅςπερ Ἀλεξάνδρῳ, Περσέων ὅτ' ἐπέκλασεν ὕβριν,
Ἀντιόων ἱεροῖσι μεθ' εἵμασι, ὄφρ' ἐπιόντος
Κηλήσῃ μήνιμα, σεβαστῆς ἔμμορε τιμῆς,
Προσπτύξας ἱκέτην πάσης νικήτορα γαίης·
Ὅς μιν ὑπερμενέεσσιν ὑποκλινθεὶς γονάτεσσιν
Ἀσμενος ἀμφαγάπαζε, καὶ ὡς Θεὸν ἅζετο σεμνῶς.
Ὅς ῥά ποτ', ἐννυχίου καὶ ἐτήτυμον ὄψιν ὀνείρου,
Τοίαις ἀμπεχόναις εἰλυμένος ὦρσε μάχεσθαι,
Καὶ πολέμου τέλος ἐσθλὸν ὑπέσχετο. τῶν ὅγε λαμπρὴν
Μνῆστιν ἔχων τάδ' ἔρεξε, καὶ εἰς κλυτὸν ἄστυ βεβηκὼς,
Μυρί' ἐελδομένοις θυμάρμενα φαῖνεν Ἑβραίοις·
Ὧν πάρα μαντοσύνης Δανιηλίδος ἔμμαθεν ὀμφήν.

SED patri longe melior succedit Iaddus.
Jaddus Alexandro, Persas cùm fregerat armis,
Vestibus indutus sacris occurrit, ut iram
Mulceret regis, mirosque acquirit honores.
Nam cui totius victoria contigit orbis,
Huic genua incurvat nulli incurvata, senemque
Ultro, ceu numen veneratur ab æthere lapsum.
Scilicet hic olim miri sub imagine somni,
Obtulerat tali se habitu, contendere Persis
Instigans, decoret quod mox victoria, bello.
Horum tunc meminit, sacramque invectus in urbem
Plurima rex Macedûm cupidis bona præstat Hebræis:
Qui DANIELIS ei jam implenda oracula pandunt.

APPENDIX.

APPENDIX.

L. B.

CUM Henricum Stephanum *, universæ literaturæ Græcæ sui seculi facilè principem nuncupaverit Duportus; et unicum inter cæteros omnes, qui *fortè* Serrano, in suo genere Metaphraseos, comparandus esset: in Lectoris mei benevoli gratiam, præter id quod primò destinaveram, Appendicem ex nonnullis Stephanianis, atque paucis aliis sacræ poëseos Græcæ speciminibus, Psalmis Serranianis annectere me juvat.

* Henricus Stephanus, Parisius, Roberti filius, et in juvandâ re literariâ æmulus, Psalmos quosdam Anacreontico et Sapphico metro ex officinâ sua 1568, et fortè ante hoc tempus etiam, formâ minutissimâ publicavit. Securitatis causâ Genevam se contulit, tandemque obiit *Lugduni*, M.D.XCVIII, anno ætatis LXX.

Genus Heroicum, ut Pſalmus XVIII. pag. 20.

ΤΗ͂Ν τριπόθητον ὁρᾷς καὶ τὴν πολυεύκτον ἐκείνην,
Κείνην τὴν γλυκερὴν καὶ τὴν πολυτερπέα ΔΕ΄ΛΤΟΝ,
Ἔνθεος ἣν ἐχάραξε Θεοπνεύστων χορὸς ἀνδρῶν·
Ἣ μεγάλοιο ΘΕΟΥ͂ κραδίην οἰκτίρμονα φαίνει
Πᾶσιν ἀλιτροῖσιν, κοινῇ δέ τε πᾶσιν ἀμώχθη,
Ὅσσους ἠελίοιο καταυγάζουσιν ὀπωπαί.
Ἣ μούνη στήθεσσι φερέσβιον ἦθος ὀπάζει,
Καὶ τὴν οὔλυμπόν δε καὶ εἰς ἀΐδαο φέρουσαν
Δείκνυσιν, ὄφρα Θεοῦ κατεναύτιον ἄμμε καθίζῃ.
Νήπιος ὃς Δέλτου ταύτης ἄπο θυμὸν ἐρύξας,
Μαστεύει θνητῆς σοφίης ἀλιτήμονα θεσμόν.
Νήπιος ὃς φέγγους στυγνὴν προβέβουλεν ὁμίχλην,
Ἢ φάος ἱμερόεν μέσσῃ ἐνὶ δίζηται ὄρφνῃ.
Εἰ γὰρ καὶ πάσης σοφίης ἐπὶ μέτρον ἵκοιτο,
Γράμμασι δ᾽ ὅσσα Θεὸς μυστήρια τοῖσδε διδάσκει,
Τῶνδ᾽ ἀμύητος ἔοι, σκολίην πέρι δειλὸς ἀλᾶται,
Νηπιάας ὀχέων, κενεοῖς δὲ συνέστιν ὀνείροις.
Ὃς δὲ βίβλου λογίων ταύτης δεδαημένος ἐστὶν,
Εὗρε φάος γλυκερὸν, γλυκερῇ σιωπηδὸν ὁμαρτοῦν
Ἐλπίδι, εὐφροσύνην μόνη ἣ πραπίδεσσιν ἀέξει,
Εὐφροσύνην πάσης ἀμιγῆ μελεδῶνος ἀνιγρῆς·

Exhortatio ad Lectorem librorum Novi Teftamenti; et Defcriptio illius verè SUMMI BONI, quod Chriftus fe nafcentem, morientem, et refurgentem, nobis attuliffe, illis a fe obfignatis Fœderis novi tabulis, teftatum reliquit. Ab Henrico Stephano penè adhuc puero fcripta.

DESIDERATISSIMUM vides atque exoptatiffimum illum,
Illum fuavem, et valde delectantem LIBRUM,
Quem divinus exaravit numine adflatorum cœtus hominum:
Qui fummi DEI pectus mifericors in-lucem-edit
Omnibus peccatoribus; communiter etiam omnibus patefactus-eft,
Quofcunque Solis illuftrat confpectus.
Qui folus pectoribus *noftris* falutiferam voluptatem præbet,
Et *viam* cœlum-versùs, et ad Infernum ducentem
Pandit, ut in confpectum DEI nos collocet.
Stultus, qui a libro hoc animo *ejus* alienato,
Adfectat mortalis fapientiæ profanum inftitutum.
Stultus, qui luci triftem prætulit caliginem,
Aut lumen amabile mediis quærit tenebris.
Enimverò fi *ad* univerfæ fapientiæ fummam pervenerit,
Literis, quæcunque tandem *effent* myfteria, *quæ* DEUS hifce doceat,
Si horum expers foret, in tenebris mifer oberrat,
Puerilia confectatus, inaniaque verfatur inter fomnia.
Qui autem *ex* libri hujus eloquiis inftitutus eft,
Reperit lumen dulce, dulcem comitis-inftar fecutum
SPEM, hilaritatem quæ fola præcordiis adauget;
Hilaritatem ab omni puram curâ gravi:

K 3 Et

Καὶ μένος ἀμφιχυθεῖσα τόσον στήθεσιν ἐγείρει,
Ὥστε τιν' οὐ ΦΑ'ΛΑΡΙΣ καὶ οὐ ΒΟΥ'ΣΙΡΙΣ ὁμοκλῶν,
Οὐ βρόχοι, οὐ κλοιοὶ, οὔ τε ξίφη, οὐ πυρὸς ὁρμὴ,
Οὐκ ἕτεραι κρυερῶν βασάνων ἐθρόησαν ἀνάγκαι.
Δὴ γὰρ ὀϊζυρὸν βίοτον βίου οἶδεν ἀμείβων
Ὀλβίου, ἀϊδίου, ἀγαθῶν πλέου αἰὲν ἐόντων·
Ὅν τε μόρος Χριστοῦ, Χριστοῦ σωσίμβροτον αἷμα
Δωρεῖται, βροτέῃσι καθάρσιον ἀμπλακίῃσι.
Χριστοῦ, ὃς ἡμερίοις ὀλεσιμβρότου ἅμματα ῥήξων
Δαίμονος, ἦλθ' ἐπὶ γῆν, καὶ σκῆνος γῆς ἔπι εἶται,
Ἀμπλακίης ἔξω, τ' ἄλλ' εἴκελον ἡμετέροισι,
Σύνθρονον ἐκπρολιπὼν ἕδος ᾧ πατρὶ ὑψιμέδοντι.
Ληϊστῆρσι δ' ὁμοῦ σταυρὸν ποτὶ γῦα πέπαρται,
Ὡς καὶ ἀναίτιος ὢν ἀλιτήμονος ἀνδρομένοιο
(Πατρὸς ἑοῦ βουλῇσι) κακὴν ἀποτίνοι ἀμοιβήν.
Ἀλλὰ θανὼν ἀνόρουσεν ὑπὲκ τύμβοιο τριταῖος·
Γῆν τε λιπὼν μετέπειτα φέρων ἔτι σάρκινον ὄγκον,
Οὐρανὸν εἰσανέβη, ὀλοὸν δεσμοῖσι πεδήσας
Δαίμονα, τοῖς ἡμᾶς δολερῶς μέλλεσκε πεδῆσαι·
Σὺν κείνῳ δορίληπτον ἄγων πολὺν ἄλλον ὅμιλον,
Τὸν ἈΙ'ΔΗΝ, ΘΑ'ΝΑΤΟ'Ν τε, καὶ ἈΜΠΛΑΚΙ'ΗΝ
ἀλεγεινὴν,
Τόν τε ΝΟ'ΜΟΝ τελεταῖσιν ἀγαλλόμενον πολυμόρφοις.
Κεῖθι δὲ δεξιτερῆφιν ἑῷ παρὰ Πατρὶ κάθηται·
Πᾶσι δ' ἐπωνυμίην ἐπαληθεύουσι ἀπ' αὐτοῦ,

Θυμὸν

Et fortitudinem circumfundens tantam pectoribus excitat,
Ut quenquam non Phalaris, neque Busiris interminando,
Non laquei, non numellæ, neque gladii, non ignis ardor,
Non cæteræ dirorum tormentorum percelluêre quæstiones.
Quippe enim conscius *est*, mutaturum *se* miseram vitam pro vitâ
Beatâ, æternâ, Bonorum plenâ semper perdurantium:
Quam utique mors Christi, Christi salutaris sanguis,
Pro humanis expiatio peccatis, largitur:
Christi, qui *pro* mortalibus infesti vincla rupturus
Dæmonis, venit in terras, et tabernaculum [corpus] in terris assumpsit,
Peccato excepto, cætera simile nostris;
Relicto solio communi cum suo patre in-alto-regnante.
Atque unà-cum prædonibus cruci membra ejus affixa-sunt,
Ut, quamvis innocuus esset, *tamen* pro peccato humano
(Patris sui consiliis) graves lueret pœnas.
Attamen mortuus resurrexit e sepulchro perendinus:
Terramque deinde relicturus gestans adhuc corpoream molem,
In cœlum ascendit, exitioso vinclis astricto
Dæmone, quibus nos astutè astricturus erat:
Cum Illo captivam agens multam aliam catervam,
Orcum, Mortemque, et Peccatum ærumnosum,
Legemque ceremoniis gaudentem multiformibus.
Illic autem ad-dextram suum juxta Patrem sedet:
Omnibusque nomen verè comprobantibus ex Illo,

Θυμὸν ἐπιπνείει κρατερόφρονα, καὶ μένος ἀδρὸν,
Οὐρανόθεν πρὸς ἀγῶνας ἐφοπλίζων πολυμόχθους.
Ἔστε δικασσόμενος καταβῇ πάλιν, ὧν ἀδόκητος,
Τοῖς τ' ἤδη δόλιχον βιότου διὰ πάντα δραμοῦσι,
Τοῖς τ' οὔπω βιότου τολυπεύσασιν ἐν χθονὶ τέρμα·
Καὶ ἐσθλοῖς μὲν ἑῆς μεταδῷ βασιλῆος ἀρχῆς,
Ἄσπετον εἰς αἰῶνα τιθεὶς ναετῆρας Ὀλύμπου,
Τοὺς δὲ κακῶν ῥεκτῆρας ἐλᾷ ἐς Ταρτάρου ὄρφνην.
Ταῦτα τὰ καλὰ πέλει παιδεύματα καὶ βιόδωρα,
Ὧν οὐδ' ἔστιν ὄναρ σοφίη γε διδάσκαλος ἡμὴ,
Ἀλλ' ἡ Χριστιανῷ δέλτος πολυήρατος ἥδε,
ΣΕΙΡΗ'ΝΩΝ πολλῷ λιγυρωτέρη οὖσι δέλτος,
Χρυσοτέρη χρυσοῖο παρ' ὄμμασι Χριστιανοῖσι.
Τιμῆς τιμήεσσα πολὺ πλέον οὖσα προπάσης·
Ἔνθεος ἣν ἐχάραξε θεοπνεύστων χορὸς ἀνδρῶν.

ΨΑΛΜΟ'Σ γ'. Ὑφ' Ἐῤῥίκου τοῦ Στεφάνου ἑρμηνευθείς.

Genus Anacreonticum, ut Psalmus XIII. pag. 12.

ΠΟ'ΣΟΙ, πόσοι με, Ὦναξ,
Πέριξ κυκλοῦσιν ἐχθροί!
Πόσας ἐμοὶ ἀκωκὰς
Ἀντῆραν αἱ φάλαγγες!
Λέγουσι ταῦθ' ὁρῶντες,
Οὐδὲν Θεῷ μέλει σου·
Ἐκεῖνος οὐκ ἀρήξει.

Ἀλλ'

Mentem inſpirat magnanimam, et fortitudinem ingentem,
De-cœlo *eos* ad certamina inſtruens admodùm-laborioſa.
Donec judicaturus deſcenderit rurſum inopinatus,
Tam eis, qui jam curriculum vitæ ad-finem decucurrerunt,
Quàm aliis, qui nondum vitæ in terris abſolverunt terminum.
Atque adeò cum Bonis ſuum communicabit regium imperium,
In infinita ſecula conſtituens eos incolas cœlorum;
Facinorum autem patratores abiget ad Tartari tenebras.
Hæ ſunt egregiæ illæ diſciplinæ, et vitales,
Quarum neque ſomnium, neque ſapientia noſtra magiſtra eſt;
Sed iſte liber, Chriſtiano *cuique* exoptatiſſimus;
Liber Sirenibus multò magis ſuavis auribus *noſtris*,
Magis aureus auro *ipſo* in oculis Chriſtianis,
Pretio multò pretioſior omni:
Quem divinus exaravit numine-adflatorum cœtus hominum.

PSALMUS III. Ab Henrico Stephano interpretatus.

QUOT, quot me, Domine,
Undique circumcingunt inimici!
Quot mihi cuſpides
Intentârunt phalanges!
Dicunt hæc videntes,
Nihil Deo Tui curæ-eſt,
Ille *Tibi* non opitulabitur,

Attamen

Ἀλλ' οἶδα, ὦ Θεός, με
Ἀρωγὸν ὄντα σ' αἰεί.
Τοῖς δηΐοισι σαυτὸν
Ἀντ' ἀσπίδος προβάλλῃ.
Κῦδος δὲ μοὶ ὀπάσσεις,
Ἐόντι νῦν ἀτίμῳ·
Ἄχεος νέφος τε ςυγνὸν
Σκεδῶν ἀπ' ὀμμάτων μου,
Φαιδρωπὸν ἐκ κατηφοῦς
Θήσεις ἐμὸν πρόσωπον.
Εὖτ' ἂν σ' ἐγὼ βοήσω,
Πρόθυμος ἐκ ΣΙΩ͂ΝΟΣ
Ἐμὴν ἔσῃ πρὸς εὐχήν.
Σοὶ ἓν μόνῳ πεποιθὼς,
Τραπήσομαι πρὸς ὕπνον,
Καὶ ἀτρεμῶν ὑπνώσω·
Σακεσφόρος γὰρ εἷς μοι.
Οὐδ' ἂν πέριξ ὁρῶμαι
Δισμυρίους ὁπλίτας,
Κατὰ φρένα τρομήσω.
Ἄγρει Θεὸς, προσέρχου,
Ὃς πρὶν χερὶ κραταιῇ
Γνάθους μέγα πνεούσας
Ἐχθρῶν ἐμῶν παλάσσων,
Ὀδόντας ἐξέθραυσας.
Σώζειν δύνῃ συ μοῦνος,
Ὄλβον δύνῃ συ μοῦνος
Τῷ σῷ λεῷ παρέξαι.

ΨΑΛΜΟ'Σ

Attamen novi, O Deus, mei
Auxiliatorem Te esse semper.
Hostibus *meis* Te-ipsum
Clypei vice objicies.
Honorem etiam mihi præstabis,
Qui nunc sim inhonoratus.
Dolorisque nubeculam tristem
Dissipando ab oculis meis,
Hilarem ex mœsto
Reddes meum vultum.
Quandocunque te ego inclamavero,
Promptus a Sione
Meis aderis precibus.
Tibi igitur confisus,
Convertam *me* dormitum,
Atque intrepidus dormiam:
Quasi enim scuto-protector es mihi.
Neque si circumquaque videam
Viginti-mille armatos,
Mente expavescam.
Age, Deus, accedas,
Qui olim manu validâ
Maxillas atrociter spirantes
Inimicorum meorum feriendo,
Dentes confregisti.
Salutem-dare potes solus,
Felicitatem potes Tu solus
Populo tuo largiri.

ΨΑΛΜΟ'Σ ιέ. ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ.

Genus Sapphico-Adonicum, ut Pfal. LXXXV. p. 80.

ΤΙ'Σ ποτ' ἐκ πάντων μερόπων, τίς, ὦ 'ναξ,
Ἀντύγων ἔσαι ναέτης Ὀλύμπου;
Τίς ποτ' εἰν ὄρει πεφιλημένῳ σοι
Οἰκία ἕξει;
Κεῖνος, ὃς μισεῖ σκολιὰς ἀταρποὺς·
Κεῖνος, ὃς μισεῖ δολερὸν νόημα,
Κ' οὐκ ἐπὶ γλώσσης τὸ καλὸν προφαίνει,
Ἄλλο δὲ κεύθει.
Ὧι κακηγόρον στόμα οὐκ ἔνεστι,
Κ' οὐ συναινέει ἀκουῶντι γλῶσσαν
Εἰς βλασφημίην, φιλέοντι τ' αἰεὶ
Κέρτομα βάζειν.
Κεῖνος, ὃς κακοὺς ἀθερίζει ἄνδρας·
Κεῖνος, ὃς χρηστοὺς ἀγαπῶν γεραίρει·
Ἐμπεδορκεῖ τε πρὸς ἅπαντας, εἰ καὶ
Πήματ' ὀπηδεῖ·
Οὐ δανείζει τε, προδίδωσί τ' αἰσχρῶν
Κερδέων ἥττων τὸν ἀθῷον ὄντα.
Ὧι βίος τοῖος, μενέει ἐς αἰεὶ
Ἀστυφέλικτος.

ΨΑΛΜΟ'Σ

PSALMUS xv. ab eodem.

ECQUIS ex omnibus hominibus, quis, O Rex,
Orbium Olympi erit incola?
Ecquis in monte dilecto tibi
Sedes habebit?
Ille, qui odit flexuosas vias:
Ille, qui odit dolosum animi-conceptum;
Nec in linguâ, quod rectum est ostendit,
Aliud autem tegit.
Cui maledicum os non inest,
Nec adsentitur acuenti linguam
Ad maledicentiam, gaudentique semper
Mordacia loqui.
Ille, qui malos flocci-facit homines:
Ille, qui probos amans honorat:
Firmusque-est-in-jure-jurando erga omnes, etiamsi
Damna sequantur.
Nec fœnerat, proditve turpibus
Lucris succumbens eum, qui est innocens.
Cui vita talis, manebit in perpetuum
Inconcussus.

ΨΑΛΜΟ'Σ μζ'. ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ.

Genus Trochaicum dimetrum, ſeu quaternari

1	2	3	4
– ◡	– ⏓	– ◡	– ⏓
– ◡	– ⏓	– ◡	⏓
Metrum 1.		Metrum 2.	

'ΑΛΑΛΑ'ΖΕΤΕ, κροτεῖτε,
Πολυγηθέα θροεῖτε,
Χθονὸς ἔντροφοι προπάσης.
Θεὸν εὐθρόοισιν ᾠδαῖς,
Θεὸν εὐφραδέεσσιν ὕμνοις,
Θεὸν εὐκτύποισι χορδαῖς
Κελαδεῖτε, θνητὰ φῦλα.
Πολύυμνος αἰὲν εἴη,
Πολύτιμος αἰὲν εἴη,
Πολύδοξος αἰὲν εἴη.
Ἀγάσασθε καὶ τρομεῖτε
Θεὸν, Ἰσραῆλος οὖρον,
Ἀγέρωχον ὅστις ἰσχὺν
Ὑπερηφάνων τυράννων
Χερὶ παγκρατεῖ χαλέπτει.
Ὃς ἀναρσίους φάλαγγας,
Ἄμετρον βίῃ πνεούσας,
Ὑποχειρίους τίθησι,
Πατέειν δίδωσί θ' ἡμῖν.
Πάλον ἠθέλησεν ἡμᾶς
Λαχέειν πάλων ἄριστον,
Μετόχους ὅσης γε τιμῆς

PSALMUS XLVII, ab eodem.

JUBILATE, plaudite,
Ovante-voce *Deo* acclamate,
Terræ alumni univerſæ.
Deum ſonoris canticis,
Deum elegantibus hymnis,
Deum pulchrè-ſonantibus fidibus
Celebrate, mortales gentes!
Abundans-encomiis ſemper ſit,
Abundans-honore ſemper ſit,
Abundans-gloriâ ſemper ſit.
  Admiramini et formidate
Deum, Iſraelis cuſtodem,
Arrogantem qui potentiam
Superborum tyrannorum
Manu omnipotenti premit.
  Qui hoſtiles phalanges,
Immenſam violentiam ſpirantes,
Subjectas efficit,
Calcandaſque dat nobis.
  Sortem voluit nos
Sortiri ſortium optimam,
Participes quanti honoris

Jacob

Ἰακὼβ τὸ πρὶν λελόγχει,
Θεράπων γλύκιστος αὐτοῦ.
Ἰδὲ, νηὸν ὄντος ἤδη
Πεφιλημένον προσέρπει.
Τί δὲ μέλλομεν; τί δ' οὐχὶ
Κιθάρᾳ προσαρμόσαντες
Λιγυρωτάτας ἀοιδὰς,
Ἀναβαλλόμεσθα καλοὺς
Μετὰ σαλπίγων, μετ' αὐλῶν,
Ἰδέ οἱ πρέποντας ὕμνους;
Τί δὲ οὐχ ὑπαντιάζειν
Μετὰ σαλπίγων, μετ' αὐλῶν,
Ἀλαλαγμάτων τε πολλῶν,
Ἅμα πάντες ἐγκινοῦμεν;
Μόνος ὄντος εὐρυχώρου
Χθονὸς οὐρανοῦ τ' ἀνάσσει·
Μόνος ὄντος αὐτοκρείων,
Μόνος ἐστὶ παντοκρείων.
Ὃς ἀφ' ἑδράνων σεβαστῶν
Πολυδαιδάλου Ὀλύμπου
Μερόπων ἕκαστον ἔθνος
Παλάμῃ ἑῇ κυβερνᾷ.
Κρατερόφρονες δυνάσται
Πολίων ἔχοντες ἀρχὴν
Κακοδαίμονας σεβουσῶν,
Ἱκέται Θεῷ προσῆλθον,
Θεράπευε τὸν πρὶν Ἄβραμ,
Ζυγῷ αὐχένα πρόθυμοι
Ἐνέμεν, προτοῦ γ' ἀτεγκτον.
Τὸ δὲ θαῦμά ἐστιν οὐδέν.
Πόθεν ἄλλοθεν γάρ ἐστιν

Jacob quondam compos fuerat,
Famulus cariſſimus ei.
Ecce ad templum HIC jam
Dilectum accedit.
Quid autem cunctamur? Quid autem non
Citharæ aptantes
Suaviſſima carmina,
Canere incipimus pulchros
Cum tubis, cum tibiis,
Atque decentes *eum* hymnos?
Quid autem non obviam-procedere
Cum tubis, cum tibiis,
Jubilationibuſque multis,
Simul omnes feſtinamus?
Solus HIC ſpatioſæ
Terræ cœlique regnator eſt:
Solus HIC ex-ſe-imperium-obtinet,
Solus omne-imperium obtinet.
Qui e ſedibus auguſtis
Vario-artificio-elaborati cœli
Hominum unamquamque gentem
Manu ſuâ gubernat.
Obfirmato-animo proceres
Urbium habentes imperium
Cacodæmonas adorantium,
Supplices DEO venerunt,
Colebat quem olim Abram,
Jugo cervicem parati
Inſerere, antea rigidam.
Hoc autem miraculum eſt nullum.
Unde aliunde enim ſunt

Ὅπλα, κάρτος, ἠδὲ ῥώμη;
Πόθεν ἄλλοθεν γάρ ἐστιν
Σάκος, ἠδὲ παντὸς ἄλκαρ
Σθεναρὸν κακοῦ πορίζειν;

ΨΑΛΜΟ`Σ ρά. ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ.

Genus Sapphico-Adonicum, ut Psal. LXXXV. p. 80.

ΕἸΚΟ'ΝΑ ψυχῆς ἀγαθῶν ἐρώσης,
Εἰκόνα ψυχῆς κακὰ μισεούσης,
Βούλομαι ᾄδειν· μέλεσί τε σ' ὦ 'ναξ
Τοῖσδε προσειπεῖν.
Ὅσσ' ἂν ἐμπνεύσῃς κραδίηφι, πρόφρων
Ἕξομαι τούτων πυκινῶς ἀπάντων,
Καὶ τὸν οἶκόν μου σκολιὰν ἐς οἶμον
Οὐδὲν ἀπάξει.
Καὶ βίον δ' οὕτω καθαρὸν διάξω,
Ἔργα μισέων κακὰ κἀθέμιστα,
Ὡστ' ἐμῷ θυμῷ τάδε μὴ φρονῆσαι,
Μηδ' ἐν ὀνείροις.
Τοὺς ἀποστάντας θεϊκῶν νομαίων
Δυσσεβεῖς ἐγὼν ἀπ' ἐμοῦ ἀπείρξω,
Οἵ τ' ἐνὶ ψυχῇ ὑγιές ποτ' οὐδὲν
Ἐμμελετῶσιν.
Οὐδ' ὁμόσκηνον ποτὲ κεῖνον ἕξω,
Ὃς κακηγόρῳ βλαβερᾷ τε γλώσσῃ
Λυγρὰ λαθραίως κατὰ τῶν ἀμέμπτων
Μηχανάαται.
Ὠφρυωμένος μέγας ὄγκος ἀνδρὸς
Τοῖς ἐμοῖς ἔσται στυγερὸν θέαμα

Ὄμμασ'·

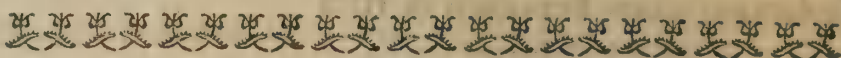
Arma, robur, et vires?
Unde aliunde enim eſt
Scutum, et omnis remedium
Validum mali comparare?

PSALMUS CI. ab eodem.

EXEMPLAR animi recta amantis,
Exemplar animi mala odio-habentis,
Volo canere: carminibuſque te, O Rex,
Hiſce ſalutare.
Quæcunque inſpiraveris cordi, alacer
Adhærebo his prudenter omnibus,
Et domum meam flexuoſam in viam
Nihil abducet.
Ac vitam ita puram degam,
Facta odio-proſequens perverſa et nefaria,
Ut in animo meo ea non cogitem,
Ne in ſomniis quidem.
Eos, qui deſciverint a divinis legibus,
Impios ego a me arcebo,
Et qui in animo ſani unquam nihil
Verſant.
Neque contubernalem unquam illum habebo,
Qui maledicâ noxiâque linguâ
Exitialia clanculum adverſus inculpatos
Machinatur.
Ejus hominis, cui ſuperciliis eſt elatis magnus faſtus,
Meis erit odioſum ſpectaculum

Ὄμμασ᾽· ἐδ᾽ ἄνδρα γνάθον ὅς τε φυσᾷ,
Μήποτε τλαίην.
Οἷς ἁπλᾶ δ᾽ἤθη, ἄδολον τε ςῆθος,
Οἷς βάθος φρενῶν κακὸν ἔτι κεύθει,
Ἦ ῥὰ τιμήσω, ἐπαρῶ, φιλήσω
Τέςδε τοσαῦτα,
Ὅσσ᾽ ἀτιμώσω, καθελῶ, συντήσω,
Τὲς δολοπλόκες, κρυφίαισιν αἰεὶ
Ψευδέων τέχναις, ςόμαθ᾽ οἷς κέκασαι
Βυσσοδομεῦσι.
Καὶ πόλιν δ᾽ἐμὴν ἀμίαντον ὄφρα
Εἰςαεὶ σώζω, κακὲ ἀνδρὸς ἔτις
Ἔσσεται φειδώ· ὀλοὺς ἢ πάντας
Ἐξαπολέσσω.

ΨΑΛΜΟ`Σ, β΄. ὑπὸ Φλωρεντίε Χριςιανὲ μεθερμηνευθείς.

Genus idem ac in ſuperiore.

ΤΙΠΤ᾽ ἀολλίσθη πόσος ὄχλος ἀνδρῶν,
Ἀθρόως καὶ πασσυδίη ἀγερθείς;
Τίπτε συμφράζονται ἀνήνυθ᾽ ἄντως
Μήδεα λαοί;
Ἄμμιγ᾽ οἱ γαίας βασιλῆες ἦνθον,
Καὶ ὅσοι ἀνδρῶν κρατερῶν ἄνακτες,
Κατθεῷ βελὰς καὶ ἑοῖο ΧΡΙΣΤΩ͂
Μητιόωντες.
Εἶδ᾽ ἄγε, ζεύγλαν κρατερῶν λεπάδνων,

Φαντὶ,

Oculis: nec virum, qui etiam buccas inflat,
Unquam ferrem.
Sed quibus ſimplices mores, et fraudis-expers pectus,
Quibus fundus præcordiorum nullum malum occulit,
Certè honorabo, eveham, amabo
Hos tantùm,
Quantùm dedecorabo, deprimam, odio-proſequar
Nectentes-dolos, occultis ſemper
Mendaciorum artibus, ora quibus inſtructa-ſunt
Profundè-cogitantibus.
Et urbem etiam meam impollutam ut
Semper ſervem, improbo viro nulla
Erit indulgentia [non parcetur], ſed pernicioſos omnes
Funditus-perdam.

****

PSALMUS II. A FLORENTE CHRISTIANO * interpretatus.

QUARE congregata-eſt tanta turba hominum,
Confertim et certatim concitata?
Quare temerè meditantur, quæ-fieri-nequeunt,
Conſilia populi?
Simul orbis reges venerunt,
Et quotquot virorum fortium præſides *fuêre*,
Contra-Deum conſilia, ac ſuum Chriſtum,
Agitatum,
[Agedum, jugum firmorum retinaculorum

* Q. SEPTIMIUS FLORENS CHRISTIANUS, Aurelianenſis Gallus, nobili genere natus, poeta græcè et latinè doctiſſimus, HENRICI IV. Galliarum regis præceptor. Obiit MDXCVI, ætatis LVI.

Φαντὶ, ῥήξαντές γ' ἀποθῶμες αὐτῶν,
Καὶ λίαν δεσμὼς βαρυνεῦντας ἐξώ-
θωμες ἀφ' ἁμέων.
Αὐτὰρ ὁ ναίων βασιλεὺς ὄλυμπον
Τοῖσδ' ἔπι πρῶτον Θεὸς ἐγγελάσσει,
Μειδιάων ἀθανάτῳ προσώπῳ·
Ἐς δὲ τελευτὰν
Χώσεται, φρικτῷ, κρατερῷ τε μύθῳ
Σφᾶς ἐλέγχων. σὺν τρόμος αἰνὸς αὐτὼς
Γῦα αἱρήσει, ὁπόταν βαρεῖαν
Μῆνιν ἐφήσει
Ὧδέ πως· τῷ 'μῷ βασιλῆϊ δῶκα
Κῦδος ἀῤῥήκτω βασιλήιον ἀρχᾶς.
Καὶ τόδ' ἐξαύδασσεν ἄναξ ἔπος μοι,
Ἐσσί μοι υἱὸς,
Σοί τ' ἐγὼ πατήρ· σὲ μὲν εἶδεν ἀὼς
Ἄδε γενεθέντα. τὺ δ' ὦ με τέκνον
Πάντα αἴτει ὅσσ' ἐθέλεις, καὶ ὧν σε
Ἵμερος αἱρεῖ.
Τοὶ γὰρ ἀνδρῶν ἄκριτα φῦλα δώσω,
Ἀντὶ δὲ κλήρω δύο πείρατ' ΑἼΑΣ,
Ὄφρα κοιρανήϊον ἔχων γε κάρτος
Ἁγεμονεύῃς.
Ἢν δὲ τεῦ ἀρχᾷ τινὲς ὦσ' ἀπειθεῖς,
Τὼσδ' ἀπὸ ῥάβδῳ ῥέα κεν σιδηρᾷ
Ἦντε θραύσειας κεραμήιον ἄγγος,
Τέκτονος ἔργον.
Νῦν γε σκαπτοῦχοι βασιλῆες, ἠδὲ
Ἀρχοὶ ἀνθρώπων, καὶ ὅσοι δικασταὶ,
Ταῦτ' ἐνὶ στέρνοις σφετέροισι πάντες
Ἐγκαταθέσθε.

Aiunt, difruptum deponamus eorum,
Et valde vincula gravantia excu-
tiamus nobis.
Verùm, qui incolit Dominus cœlum,
Iftos imprimis Deus ludificabitur,
Subridens immortali vultu:
Tandem verò
Irafcetur, horrorem-incutienti duroque fermone
Illos redarguens. Simul tremor dirus eorum
Membra occupabit, quum vehementem
Iracundiam immiferit
Sic quodammodo: Meo regi dedi
Gloriam regiam ftabilis imperii.
Atque hocce elocutus-eft Dominus verbum mihi,
Eris mihi filius,
Tibique ego Pater: Te fcilicet vidit aurora
Hæc genitum. Tu quoque *a* me, mi fili,
Omnia poftulato quæcunque vis, et quorum te
Defiderium capit.
Tibi enim virorum innumeras gentes,
Atque pro hæreditate *tuâ* duos fines dabo orbis,
Ut fummâ præditus potentiâ
Regas *eos*.
Sin autem tuum imperium quidam detrectaverint,
Iftos utique virgâ ferreâ facillimè
Collides, tanquam fictile vas,
Fabri opus.
Nunc igitur *Vos* fceptrigeri reges, atque
Principes hominum, et quotquot arbitri *fitis*,
Hæc in pectora veftra cuncti
Reponite.

Δέχθε παιδείαν πινυτὰν, Θεὸν δὲ
Ἔξοχ᾽ αἰδεῖσθε· κραδίην δ᾽ ἐπ᾽ αὐτῷ
Τέρπετε φρίσσοντες, ὁμοῦ τρομεῖτε
Καγχαλόωντες.
Παῖδα δὲ προσπτύξατε φιλέοντες,
Μή γ᾽ ἀποστάντας ὁσίω κελεύθω
Τὰς φρένας κείνω βαρύμηνις ἐκπο-
τ᾽ ὔμμε ταράσσῃ·
Καδδὲ τεθνᾶναι ὀλίγον δέοντες,
Ἄπνοοι πέλοιτε. σαφῶς δὲ τῆμος
Γνώσεθ᾽ ὡς μάκαρ τελέθει πεποιθὼς
Αἰὲν ἐκείνῳ.

{✳}{✳}{✳}{✳}{✳}{✳}{✳}{✳}{✳}{✳}{✳}

ΨΑΛΜΟ`Σ η'. ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ.

Genus Archilochio-Iambicum.
Archiloch. et Iambic. Catalect. vid. Psal. XLIII. p. 58.
Iambic. Acatalect. vid. Psal. XVI. p. 16.

ἌΦΘΙΤ᾽ ἄναξ καὶ ἀγητὲ, σεῦ οὔνομα ὡς πέλει μέγιστον
Θαῦμα βροτοῖσιν, οὗ τὸ μυρίον κλέος
Διῆκε κἀπὶ νύκτα καὶ πρὸς ἀῶ.
Σὸν δὲ μετάρσιον εὖχος ἀθέσφατον ἵκετ᾽ οὐρανόνδε,
Αἴγλην ἐρήμας αἰθέρος διῆκον.
Τὸ σὸν δὲ κάρτος καὶ τεὴν σοφίην
Παππάζουσι βρέφη νεοθηλέα, νήπια φρονέοντα,
Τιμωρὸς ὥς κεν καὶ τεῶν ἀμύντωρ
Δίκας παρ᾽ ἐχθρῶν ποινίμους ἀροίης.
Ἀλλὰ θεοδμήτοιο σελασφόρου ἄντυγ᾽ οὐρανοῖο,

Ἱρᾶς

Suſcipite doctrinam ſapientem, Deumque
Potiſſimùm reveremini: cor verò *veſtrum* in illo
Oblectate ſtupentes, ſimul contremiſcite
Gaudio-exultantes.
Filium autem blandè-compellite oſculantes;
Ne vos deficientes-mente *a* ſacro tramite
Illo, iracundus *admodum* aliquando perturbaverit:
Et *cùm* parum abfueritis *quin* moriamini,
Exanimati-prorſus ſitis. Planè autem tunc *vobis*
Compertum-erit, quàm felix *ille* eſt, qui confiderit
Illi ſemper.

PSALMUS VIII. ab eodem.

IMMORTALIS Domine et admirabilis, tuum nomen quàm magnificum eſt
Miraculum hominibus, cujus infinita majeſtas
Permanavit et ad Occidentem et ad Orientem.
Tua verò excelſa gloria immenſum pertigit ad cœlum uſque,
Splendorem vacui ætheris pertranſiens.
Tuam etiam potentiam, ac tuam ſapientiam
Balbutiunt infantes recens-geniti, parvuli intelligentes;
Ita ut vindex et tuorum auxiliator
Pœnas de inimicis condignas ſumas.
Verùm a-Deo-extructi luciferum orbem cœli,

Auguſ-

Ἰρᾶς τε μήνης ποικίλον μέτωπον,
Καὶ τέκνα νυκτὸς ἄςρα νυκτιλαμπῆ
Ὁπποτ' ἠυγασάμην, σφετέρων, πάτερ, ἔργα πάντα χειρῶν,
Ὁπποῖός ἐςι, θαμβέων ἔειπα,
Ἄνθρωπος, ὅς δή σοι μέμηλε τόσσον;
Ἦ ῥά γε τηλίκοι εἰσὶν ἐφάμεροι, οὓς ἴσον σὺ τίεις
Σχεδὸν τεοῖσιν ἀγγέλοις πτερωτοῖς;
Οὓς καὶ γεραίρεις κύδεϊ πυκάζων;
Σῶν γάρ οἱ ἔργα χερῶν ὑποχείρια ἀμφέπειν ἔδωκας,
Ὑπαὶ πόδεσσιν δοῦλα πάντα παραθεὶς
Ἐπὶ μελαίνας ὅσσα βόσκετ' αἴας
Κνώδαλα, θηρία πάντα, καὶ ἑρπετὰ, κτηνέων τε φῦλα,
Καὶ φιλοκρήμνων ὀρνέων φάλαγγας,
Τέκνων τε τυτθῶν μυρίους γενέθλας,
Ἠερίους ἐρέτας, νεπόδων θ' ὅσα νήχετ' οἰκέοντα
Πολυσπερῆ ἔθνη ποντίας ἀταρποὺς,
Ἔκπαγλα κήτεα, ἰχθύας τε μικκούς.
Ἄφθιτ' ἄναξ καὶ ἀγητὲ, σεῦ οὔνομα ὡς πέλει μέγιςον
Θαῦμα βροτοῖσιν, οὗ τὸ μυρίον κλέος
Διῆκε κἀπὶ νύκτα καὶ πρὸς ἀῶ.

ΨΑΛΜΟ'Σ μέ. ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ.

Genus Sapphico-Adonicum, ut Psal. LXXXV. p. 80.

ἘΥΦΡΑΝΕΙ͂Ν ὕμνῳ βασιλῆα μέλλων,
Ὄρνυμι τηλαυγὲς ὀπὸς πρόσωπον
Καὶ βοᾶς κρηπῖδα θέμεν θεατὸν
Ἀγλαοκώμῳ.

Εὔθετον

Auguftæque Lunæ varium frontem,
Atque filias noctis, ftellas noctu-lucentes,
Quando contemplatus-fum, tuorum, pater, opera omnia manuum,
Qualis eft, obftupefactus dixi,
Homo, ut eum fanè tantoperè cures?
Num verò tanti funt mortales, quos tu honoras æqualiter
Propemodùm *cum* tuis angelis aligeris?
Quos quoque magni-facis gloriâ exornando?
Tuarum enim fibi opera manuum fubjecta ad-adminiftrandum dedifti,
Sub pedibus ejus ferva omnia conftituens
Super nigrâ quæcunque aluntur terrâ,
Belluas, feras omnes, et reptilia, pecorumque genera,
Atque præcipitiis-gaudentium avium greges,
Pullorumque parvulorum innumeras generationes,
Aërios remiges; pifciumque quæcunque innatat habitans,
Valde-diffeminatam multitudinem, marina fpatia,
Immania cete, pifcefque minutos.
Immortalis Domine et admirabilis, tuum nomen quàm magnificum eft
Miraculum hominibus, cujus infinita majeftas
Permanavit et ad Occidentem et ad Orientem.

PSALMUS XLV. ab eodem.

HYMNO oblectare regem cùm-in-procinctu fim,
Animum-induco *ad* latè-fplendentem vocis perfonam
Et foccum induendum fpectabilem acclamationis
Feftivæ. [pulchram-choream-habentis]

Appofitum

Εὔθετον γάρ μοι στόμα τὼς λιγαίνειν
Ὠκυδινάπεις ἀνέμων ἀμίλλαις
Καὶ πνοᾶν ῥιπαῖσι σύναυλον ἀχὼ
Ὕμνον ὑφαῖνον.
Ὡς οὐκ᾽ ἰδρείαισι γράφοντος ἀνδρὸς
Ἀπτέρῳ γραμμᾶς τροχόων πορείᾳ
Εὔγλυφὴς δόναξ σελίδων ἀραιὰ
Νῶτα χαράσσει.
Καλὸς εἶ, κἄλλων περιώσιόν τοι
Μυρίον φλέγει χαρίτων ἄγαλμα·
Τὶν δὲ φροιμίος ἀγαθοῖς θέορτος
Βάξις ὀπαδεῖ.
Μηρὸν ὅπλισαιο τεὸν κράτιστε,
Καὶ περίσφιγξον τανυῆκες ἄορ.
Τοὶ γὰρ ἔκπαγλος χάρις, ἀγλαῷ τε
Ἄνθος ὀπώρας.
Δουρὶ ὧδ᾽, ἐνδύεο θοῦριν ἀλκὰν,
Σᾶν δικᾶν καὶ πιστοσύνας ἕκατι.
Καὶ γὰρ οὔθνειον γέρας ἅδε χεὶρ τὶν
Ἐγγυαλίξει.
Ἐντί τοι ὀξεῖς ἀκίδες βελέμνων,
Ῥεῖα κέν τοι δυσμενέας βολαῖσιν
Εὐστόχοις νευροσπαδέων ἀτράκτων
Πάντας ἐναίροις.
Καὶ τὺ μὲν πάροιθεν ἀπειρίτοισι
Συγχρόνως αἰῶσιν ἕδρας ἐνοικεῖς,
Καὶ δίκᾳ πεισήνορα χερσὶ σκαπτὸν
Οἴακα νωμᾷς.
Καὶ δίκαν εἵλου, ἀλιτρῶ δ᾽ ἀπέστας,
Τῷ Θεός σε δεικανόωντο μισθῷ,

Τῷ

Appofitum enim mihi os ad ita clarè-prædicandum
Velocibus ventorum certaminibus
Et flatuum impetui confonum fonum
Hymnum texens,
Ita-fe-habet ac cùm peritiâ Notarii
Citato lineæ approperans progreffu
Bene-cavatus calamus paginarum lævia
Dorfa exarat.
Formofus es, atque aliarum eximium tibi
Infinitum fulget gratiarum decus:
Tibi etiam, prænuncius Bonorum a-Deo-ortus
Sermo comitatur.
Femur armato tuum, præftantiffime,
Et accingito *lateri tuo* longam-aciem-habentem enfem.
Tibi enim terribilis gratia *eft*, nitidæque
Flos adolefcentiæ-maturioris.
Huc ades, indue impetuofum robur,
Tuæ juftitiæ ac fidei ergò.
Etenim ex-clarigatione manubias hæcce dextra tibi
Reportabit.
Sunt tibi acutæ cufpides fpiculorum,
Facilè tibi hoftes ictibus
Bene-collineatis nervo-tractarum fagittarum
Omnes confeceris.
Necnon tu quidem olim infinitis
Contemporanea ævis folia obtines,
Ac juftitiæ obfequens manibus fceptrum
Gubernaculum moderaris.
Et juftitiam elegifti, peccatorem verò detrectâfti;
Ideò Deus Te excipiebat mercede,

Ideò

Τῷ σε καὶ λίπ᾽ εὐφροσιύας ἄλοιφε
Μοῦνον ἀπ᾽ ἄλλων.
Πᾶν γάνος σμύρνας θυόεν, μύρω τε
Πλοῦτος ἑρσήεις ἀπὸ σεῦ προσαίνει·
Καὶ δόμον σεῦ νιοσομένῳ μεθύσκει
Ἔνθεος ὀδμά.
Καὶ τεαῖς ἀγαλλόμεναι χλιδαῖσιν
Αἱ νυοὶ ἁβραὶ, βασιλήϊον αἷμα,
Κάρτα τοι ἑκηβελέεσιν αὐγαῖς
Ἦρα φέροντι.
Ἧκα τοι λάθρα βάλε δηξίθυμον
Νεῦμα, νηνέμῳ χαρίτων γαλάνᾳ,
Νύμφα χρυσέοισιν ἀριπρεπὴς στολ-
μοῖσιν ἰδέσθαι.
Κλῦθι μευ νύμφα ὅ,τι χρεώ τιν εἰπῆν·
Οἰκεῖαν ὀπαδὸν ὁμάγυριν τὺ
Ἐκλάθευ, καὶ ἁδρὰ πανολβίω κει-
μήλια πατρός.
Σάμερον γὰρ σεῦ βασιλεὺς δέδμαται
Ἦτορ ἱμέρων μαλακοῖς βελέμνοις,
Σάμερον τὺ τοῖο πόθω πέποιθε
Δεσποσύναισιν.
Ἐκ Τύρῳ δ᾽ ὄχλοι γέρας ὠπάσοντι
Ἐμπόρω μέτοικον ἄγαλμα πλούτω,
Τῷ σέβα δὴ γουνοπετεῖ σε τιμῶν,
Δεικανόωντες.
Ἐμπρεπὴς χλιδαῖς βασίλισσα πέπλων
Καὶ βαθυζώνῳ θυσάνων ἀώτῳ
Λέκτρον ἥξει μελλογάμῳ ἄνακτι
Ἀντιόωσα.

Ἅδε

Ideò Te quoque pingui-*oleo* lætitiæ unxit
Unicum præ cæteris.
Tota ſuavitas myrrhæ odora, balſamique
Opes roſcidæ a te *nobis* adblandiuntur:
Et domum tuam redeunti *tibi* proluit
Divina fragrantia.
Atque tuis exultantes ſtolis [ſegmentatis veſtibus]
Puellæ lautæ, regius ſanguis,
Admodùm tibi latè-effulgentibus ſplendoribus,
Gratiam conciliant.
Leniter tibi clam emiſit animum-*tuum*-incendentem
Nutum, tranquillâ gratiarum ſerenitate,
SPONSA aureo amictu perdecora
Viſu.
Audi me, SPONSA, quicquid *mihi* opus *ſit* tibi dicere:
Domeſticorum comitem cœtum [famulitium] tu
Oblivíſcere, et prædivitis grandes theſauros patris.
Hodie enim tuus rex-domitus fuit
Corde cupidinum delicatis jaculis,
Hodie tu hujus deſiderii obſequere
Imperiis.
Ex Tyro autem catervæ munus offerent,
Mercatoriæ domeſticum decus opulentiæ,
Reverentiâ ſcilicet ſupplici [genuflectenti] cultûs Te
Salutantes.
Venuſta veſtibus-ſegmentatis regina peplorum,
Ac infra-cincto fimbriarum flore
Ad thalamum accedet mox-nuptias-celebraturo regi
In-Occurſum.

Ἄδε τὼς γαμβρῶ βασιλήϊον δῶ
Ἥξει, ἐσσεῖται δ᾽ ἀλαλητὸς ὀσσᾶν,
Καὶ κορᾶν ἅλικος, ὀπαόνων τε
Θῆλυς ὅμιλος.
Πᾶ δόμους; πᾶ φίλτρα γοᾶς τοκήων;
Παῖδες ἰσόπρεσβα χάρις τοκήων
Εἶεν ἂν πρόμοι βασιλῆες, αἷας
Κοιρανέοντες.
Τῷ σεῦ ἀεισεῦντι σέβας κράτιστε,
Συνδίκαν μέλποντε λύρας ἀοιδὰν
Ὕστερον μέγ᾽ ἐσσομένοισιν ὕμνων
Χρῆμα πυθέσθαι.

ΨΑΛΜΟ`Σ ρλγ΄. ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ.

Genus Anacreonticum, ut Psal. XIII. p. 12.

ὩΣ ἡδὺ καὶ ποθεινὸν
Ὁρᾶν φίλους ἀδελφοὺς
Ὁμοφρονέοντας αἰεὶ
Ὁμοστέγους τε ναίειν!
Τοῖον πέλει μύροιο
Λίβος, τόπερ γέγηθεν
ἈΡΩ͂ΝΟΣ ἱερῆος
Θυηπόλον πρόσωπον·
Θεόσσυτον δ᾽ ὑπήνην
Κατείβεται μεθύσκον,
Εἰς κράσπεδον σταλάζον
Ἀλουργίδος χιτῶνος.
Ὡς πίονες δ᾽ ἐέρσαι

Δρόσοι

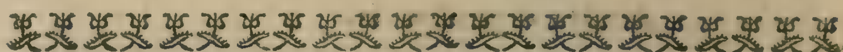
Hæc eo-modo Sponsi regiam domum
Adibit, erit autem murmur vocum,
Atque virginum æquævus, ancillarumque
Femineus cœtus.
Quî domicilia? quî amores luges parentum?
Pueri, veræ effigies parentum,
Futuri-ſunt præcipui reges, terris
Imperantes.
Tuam celebraturo majeſtatem, præſtantiſſime,
Patrocinans quoque cecini lyræ carmen,
Poſthâc poſteris hymnorum argumentum
Auditu digniſſimum.

PSALMUS cxxxiii. ab eodem.

QUAM dulce et amabile *eſt*
Videre caros fratres
Concordes ſemper
Contubernaleſque habitare!
Talis eſt balſami [unguenti]
Effuſio, quæ exhilaravit
Aaronis ſacerdotis
Sacrificum vultum:
A-Deo quidem emiſſa per barbam
Manavit proluens,
Ad fimbriam deſtillans
Veſtis-*ejus*-purpureæ tunicæ.
Tanquam opimi etiam rores

Δρόσοι τε, παῖδες ἠοῦς,
Ἀπ' οὐρέων ΣΙΩ͂ΝΟΣ,
ἙΡΜΩΝΙΏΝ τε πρώνων
Λείβονται, ἂν δ' ἄμ' αὐτῶν
Γάνος λιπῶδες ἀγρῶν
Ὁλκοὺς βαθεῖς ἀέξει.
Ὡς ἀνέρων δικαίων
Ὁμάγυρις θέορτος
Ἀφειδέων δοτῆρος
Θεοῦ χερῶν ἐπαυρεῖ.

ΨΑΛΜΟ`Σ ρκζ΄. ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ.

Στροφή.

ΜΕΓΆΡΩΝ θεμέθλοις ὅστις ἀγλαὸν
Ἔλπεται νεοπήκτοις
Θεοῖό γε κορυφὰν ἄτερ θέμεν,
Οὔ πώποτ' ἔργον οἱ περιαίνεται,
Ἀτὰρ ἐλπίδων ἀλᾶται, καὶ ἄκραντος
Κρηπὶς ματᾷ, ὅτ' ἄγρυπνος νυκτίπλακτον
Φρουρὰν αὐτὸς πόλεως
Ἀμφέπει, θείας ἀμελῶν
Παλάμας. οὐδὲν δ' ὄφελος
Κἂν σύ γε πρῶτον ματέρος
Εὐφρόνης ἵκηαι ἐπ' ὄρ-

Ἀντιστροφή.

θρον, ἀκρέσπερος ἢ 'πιβὰς λεχῶν
Κοιτάδων, μικρὰ κνώσσῃς.
Τί δ' ἐμπεδόπονον ἀντλέων βίον

Ἔθεις

Guttulæque, filiæ Auroræ,
A jugis Sionis,
Hermonisque cacuminibus
Stillant, adeò ut ſimul *cum* illis
Lætitia pinguis agrorum
Sulcos profundos [largos] adaugeat.
Ita virorum juſtorum
Cœtus a-Deo-excitatus [Divinus]
Non-parcis largitoris
Dei manibus fruitur.

****

PSALMUS cxxvii. ab eodem.

Stropha.

ÆDIUM fundamentis quiſquis ſplendidum
Sperat recenter-jactis
Abſque Deo faſtigium ſuperſtruxiſſe,
Haud unquam illi opus terminatur;
Sed ſpe fluctuat, atque irrita
Crepida *ejus* fruſtra-tempus-terit, quando inſomnis noctivagam
Cuſtodiam ipſe urbis
Agit, divinæ immemor
Manûs. Minime verò prodeſt,
Etiamſi tu primam matris
Noctis perveneris ad lu-

Antiſtropha.

cem, aut veſperum-inducens conſcenſo cubili
Ad-cubandum, parum dormiveris.
Quare autem laborioſam exhauriendo vitam

Ἔσθεις λυγραῖσιν ἄρτον ἐν δύαις;
Ῥέα γὰρ Θεὸς νύ τοι δῶπρ ἐάων
Πάντ' ὄλβον, ἣν κ' ἐθέλησιν, παιδὶ φίλῳ
Εἶν ὀνείροις χαρίσε-
ται, τόγ' ἐδ' ἤλπιζες ὄναρ.
Τί γὰρ ἄλλο χρῆμα βροτοῖς
Φίλτερον ἢ τέκνων φίλων;
Τοῦτο τέλος γαςρὶ μόνος

Ἐπῳδός.

Εὔκαρπον ἔδωκε Θεός.
Οἷα ἢ καρτερόγγος χεὶρ βελέμνοις
Εὐςόχοις ὁπλίζεται, ὥς νεότης
Ἐυσεβὴς παίδων, πατέρας
Τέρπει. οὐ γὰρ φίλτερόν τι
Πατρὶ καλῶν ἐκγόνων.
Ὦ τρὶς εὐδαίμων, φαρέτρην
Ἰοδόκον φορέων
Βελέων τῶνδε. τοῖος δ' ὄλβιος
Οὔποτ' ἐν δικασπολί-
αις καταισχυνθήσεταί γε.

ΨΑΛΜΟ'Σ ρλζ'. ὑπὸ ΦΡΕΔΕΡΙ'ΚΟΥ ἸΑΜΩΤΙ'ΟΥ ἑρμηνευθείς.

Στροφή.

ΩΣ τῆλε πάτρας, βαρβάρων
Ἐς πέζαν ἀφικόμεθα,
Καὶ ΒΑΒΥΛΩ~ΝΟΣ ἐφήμεθ' ἀενάοις
Ὕδασιν, ἐκ βλεφάρων ἁμῶν ῥέοντες
Πομφόλυξαν δακρύων

Ὄμβροι

Edis graves panem inter ærumnas?
Facilè enim Deus, largitor Bonorum,
Omnem felicitatem, quamcunque voluerit; filio *suo* dilecto
In ſomniis da-
bit, id-quod neque ſperabas ſomnium.
Quænam enim alia res mortalibus
Carior *eſt* quàm liberi cari?
Hanc ſortem [debitum] utero ſolus

Epodus.

Fœcundam dat Deus.
Quemadmodum quidem lacertoſa manus ſagittis
Rectà-ad-ſcopum-tendentibus armatur, ita juventus
Pia liberorum, patres
Oblectat. Nihil enim cariùs *eſt*
Patri *quàm* proba proles.
O ter felix, *ille*, *qui* pharetram
Oppletam geſtaverit
Sagittis iſtiuſmodi. Talis utique fortunatus vir
Nunquam in judici-
is confundetur.

PSALMUS CXXXVII. a Frederico Iamotio interpretatus.

Stropha.

POSTQUAM longiùs a patriâ, barbarorum
In ſolum pervenimus,
Atque Babylonis inſedimus perennibus
Aquis, ab oculis noſtris defluentes
Bullaverunt lacrymarum

"Ομβροι, ΣΟΛΥ'ΜΑΣ τ' ἐραλεινᾶς
Μεμναμένων κωκυτὴν ἔχδυε σόμα·
Αἱ δ' ἀμέων φόρμιγγες ὀρπάκων ὕπερ
Χλωρῶν ἰτεᾶν ἐκρέμαντο
"Ασυχοι. οἱ δὲ πάτραν σερρῷ πυρὶ
Πλαγαῖς τε λάμποντος σιδάρυ
'Αντιςροφή.
Στάσαντες ἀμῶν ἐς βαθὺν
"Ατας ὀχετὸν, καὶ ἔδους
"Αμμι φυγὰν πεδαμείψαντες πατρίυ,
"Ητεον ἀδυμελῆ ΣΙΩ͂ΝΟΣ ᾠδάν.
Πῶς δὲ τᾶς ἀλλοτρίας
Γᾶς ἐνναέται, κελαδῆσαι
Τλαίημεν ὕμνυς θεσπέσιόν τε μέλος;
'Αλλ' ἔμπα μολπὰν ἐκλαθέσθω χεὶρ ἐμὰ,
Λαιμοῖσί τε γλῶσσ' ἐπεχέσθω,
Πρὶν σέθεν, ὦ ΣΟΛΥ'ΜΑ, λαθῆμεν, ἢ
Σοῦ ἄλλο κρέασον γαρύεσθαι.
'Επῳδός.
'Αλλὰ σὺ καὶ μάκαρ, ἐσλῶν ἀςραβὴς
Κίων, ὀλετὴρ τε κακῶν,
Τᾶς 'ΙΔΟΥΜΑΙ'ΑΣ ἔγειρε μναμοσιύαν
'Αδίκω γενεᾶς,
'Ατ' ὀλλυμέναν πατρίδα γᾶν
Μυκτηρίσατο,
Εἴποισα, Σειέσθω πόλις
'Εκ θεμέθλων ἐχάτων,
'Ισαζομένα δαπέδῳ.
Οὐδὲ σύ γ', ὦ ΒΑΒΥΛΩ'Ν,
Πεψεῖς μέγαν ὄλβον· ὁ δὲ
"Ολβιος ὅςις ἀμοιβὰν

Imbres, atque Solyma amabilia
Reminiſcentium ejulatum emiſit os:
Noſtræ autem citharæ ramis ſuper
Viridantibus ſalicum ſuſpendebantur
Mutæ. Qui verò patriam immiti igne
Plagiſque coruſcantis ferri

Antiſtropha.

Redegiſſent noſtram ad profundam
Miſeriæ ſentinam, atque ſedis
Traditæ-a-Patribus fugam nobis præcidiſſent, [commutâſſent,]
Poſcebant dulciloquum SIONIS canticum.
Quomodo verò alienigenæ
Terræ incolas ſtrepere
Sineremus *cum* hymnis *ſacris*, divinoque carmine?
Verùm enimverò modos *omnes* obliviſcatur manus mea,
Gutturique [palato] lingua adhæreat,
Priuſquam tui, O Solyma, immemores erimus, aut
Te aliud *quoddam* melius *nobis* ſonaverit.

Epodus.

Verùm tu quoque, Beate, bonorum firmiſſimum
Columen, perditorque improborum,
Idumæam revocato in-memoriam,
Injurioſam ſtirpem;
Quæque pereuntem patriam terram
Sannis-excepit,
Dictitans, Corruat urbs
Ab imis fundamentis,
Æquata ſolo.
Neque tu, O Babylon,
Excoques [conciliabis] *tibi* magnam felicitatem. Ille enim
Felix, quiſquis talionem

Τὶν ἐπιθεὶς, βρέφος ἐξ ἀγκαλᾶν
Ματρὸς ἁρπάζων, λίθων κρυψεῖ χαλάζαις.

ΧΡΙΣΤΟΛΟΓΙ'Α ΜΕΤΡΙΚΗ' *.

Genus Heroicum. Vid. Idyll. p. 130.

ΧΡΙΣΤΕ' φάος μερόπων, Σωσίμβροτε, Δῶτορ ἐάων,
Δῶτορ παντοίης σοφίης· κύδιστε, μέγιστε,
Κλῦθι Ἄναξ, Ἀρχὴ πάντων, Μέσον, ἠδὲ Τελευτή.
Ἐκ σέο δ' ἀρξάμενος, καταλήξομαι ἀσφαλὲς ἐν σοί.
Ὧι μὲν παντοκράτωρ γενέτης ΘΕΟ'Σ ἐγγυάλιξε
Σκῆπτρον ἐν ἀκροτάτῃ κορυφῇ φαέθοντος Ὀλύμπου,
Ἐν πάσῃ χθονὶ καὶ κράτος ἔξοχον, ἠδὲ θέμιστας,
Ἀθανάτων ἵνα καὶ θνητῶν μόνος ἡγεμονεύῃς.
Ἐλθὲ, μάκαρ, καὶ ἐμοὶ Σέο μνήμην πέμπε φερίστην·
Λισσόμενος καλέω, δὸς μοὶ καταθύμιον αὐδήν.
Ὅττ' ἀλαπαδνὸς ἐγὼ πέλομαι, καί νῆϊς ἀοιδός.
Τίς γὰρ σὴν Γενεὴν προτέρην ἄῤῥητον ἀείσει;
Οὐ γνῶτ', οὐκ ἔσαι· Ἑτέρην ἦ τίς ἀκριβὲς ἔγνω;
Νῦν σὺ μὲν ὀβριμόπατρος ὑφίστασαι, υἱὸς Ἀμήτωρ·
Νῦν δ' Ἀπάτωρ, καθαρῆς γενετείρης Παρθένου αἰεί
Εὐειδὴς τόκος ἐσσὶ, λαβὼν βροτοειδέα μορφήν.

* Sive hymnus ad CHRISTUM, vitam ejus ſummatim enarrans, Latinè redditus, et in lucem emiſſus, operâ et curâ JOANNIS HARMARI, Ling. Gr. apud Oxonienſes Præl. Pub. *In uſum celeberrimæ Scholæ* Weſtmonaſterienſis, &c.

Ἐν τῷ εὖ τὸ μέγα.

Londini 1660.

Dedicatur JOANNI WILKINS SS. Theol. Doctori.

Πλὴν

Tibi inflicturus, infantem ab ulnis
Matris correptum, lapidum obruerit grandinoſo *quaſi* imbre.

Hiſtoria de Chriſto Metrica.

CHRISTE lux hominum, Salvator-mortalium, dator bonorum,
Dator omnigenæ ſapientiæ; Glorioſiſſime, maxime,
Audi, Domine, Principium *rerum* omnium, Medium, et Finis.
A Te *canticum meum* auſpicatus, deſinam ſecurè in Te.
Cui quidem Omnipotens genitor DEUS in-manus-tradidit
Sceptrum in altiſſimo vertice fulgentis Olympi;
Et in omni terrâ imperium ſummum, atque jura,
Ut immortalibus, et mortalibus, ſolus *Dux* imperes.
Veni, Beate, et mihi Tui memoriam immitte præſtantiſſimam:
Supplicans *te* voco, da mihi animo-Tuo-gratum ſermonem:
Quoniam imbecillis ego ſum, et ignarus cantor:
Quis enim tuam generationem priorem ineffabilem cantabit?
Non FUIT, non ERIT: alteram autem quis exactè novit?
Nunc Tu quidem forti-patre-natus ſubſiſtis, Filius ſine-Matre;
Nunc verò ſine-Patre, puræ genetricis Virginis ſemper
Specioſus es partus, aſſumens mortalis-*hominis*-formam.
Præter

Πλέω τοῦ πλημμελέειν ἡμῖν πανόμαιος ἐτύχθης.
Τίς κεν δυσσεβέων ἀπεδέξατο θαύματ' ἐκεῖνα;
Τίς δὲ καὶ οἰομένων τινὰ τὸν Θεὸν ὄντα μέγιστον,
Εἰ μὴ πλαζομένῳ Θεολαμπέα πίστιν ὀπάζοις;
Ἀλλὰ τίς ἀνδρόμεον Σέθεν εἶδος ἔχοντος ἅπαντα
Ἔργα θεόσσυτα κηρύξειεν ἀπειθέϊ κόσμῳ,
Εἰ μὴ θεσπεσίην δώῃς ἐριούνιος αὐδήν;
Νηδύος ἐξ ἱερῆς ἔθορες βρέφος ἀρτεμὲς, ἠδὲ
Παρθενικῆς Σέο μητρὸς ἐθήσαο πίονα μαζόν.
Ποιμένες ἄγραυλοι διὰ αἰθέρος εἰσαΐοντες
Ἀγγελικὰς ὀμφὰς, καὶ ἐναίσιμα σήματα πολλὰ,
Ἐσσυμένως ἀνόρουσαν, ἴδοντό τ' ἀληθέα πάντα.
Ἦλθον ἀπ' Ἀντολίης Μάγοι ἄνδρες δῶρα φέροντες·
Οἱ δὲ Μάγοι σοφοὶ ὄντες (ἴσως βασιλῆες ἀγαυοὶ)
Ἀστέρι ἑσπόμενοι θεοφεγγέϊ, τηλόθεν ἦλθον·
Ἀγλαὰ Σοί γε Θεῷ θ' Ἱερεῖ τ' Ἐσσῆνί τε σεμνῷ.
Δῶρα φέρον, Λίβανον Σμύρναν, Χρυσόν τ' ἐρίτιμον.
Οὐρανὸς ἀστερόεις, Ἀὴρ, Χθὼν, ἠδὲ Θάλασσα
Υἱὸν ἀπαγγέλλουσι Θεοῦ Σωτῆρα δοθέντα,
Σαρκωθέντα ΛΟΓΟΝ· Πατρός δ' ἐτελείετο βουλή.
Καὶ νεανίσκος ἐὼν ἐφράσσαο πάντα τέλεια,
Αὐτομαθὴς καὶ παντοδαὴς, ὅτε δὴ Φαρισαίων
Αὐσταλέων Ἱερῷ διελέχθης πατρὸς ἐν οἴκῳ.
Ἀλλὰ μὲν ηὐξήθης, ἐτράφης καλὰ, Παντρόφε Χριστὲ,
Κάλλεϊ καὶ χάριτι στίλβων, θεότητι κράτιστος,
Ἄμβροτος, ἠδὲ βροτός· Διφυὴς, ΘΕΟΣ, ἠδὲ καὶ ΑΝΗΡ.

Θάμβος

Præter peccatum, τὸ *peccare*, nobis omnino ſimilis extitiſti.
Quis impiorum *approbando* reciperet miracula illa?
Quis, vel credentium aliquem Deum eſſe maximum,
Niſi erranti divinitùs-allucentem fidem dederis?
Verùm quis humanam Tui formam habentis omnia
Opera divina prædicârit incredulo mundo,
Niſi Divinam dederis *tu* beneficus *auxiliator* vocem?
Utero ex ſacro exſiluiſti Infans integer, atque
Virginis Tuæ matris ſuxiſti uberem mammam.
Paſtores in-agris-pernoctantes [ſtabulantes] per ætherem audientes
Angelicas voces, et fauſta ſigna multa,
Certatim ſurrexerunt, viderúntque vera omnia.
Venerunt ab Oriente Magi viri dona ferentes;
Magi quidem ſapientes exiſtentes (fortè Reges illuſtres *erant*)
Stellam ſecuti à-Deo-lucidam, è longinquo venêrunt;
Splendida Tibi quidem Deóque, Sacerdotique, Regique Auguſto
Munera attulerunt, Thus, Myrrham, Aurúmque pretioſum.
Cœlum ſtelliferum, Aer, Tellus, et Mare
Filium annunciant Dei, Salvatorem datum,
Incarnatum VERBUM; Patris autem perficiebatur conſilium.
Et *Tu* puer exiſtens, in animo versâſti omnia perfecta,
Ex-Teipſo-diſcens, et omniſcius, adversùs quidem Phariſæos
Rabidos ſacrâ diſſeruiſti in Patris domo.
Sed enim creviſti, [auctus-es,] enutritus-es pulchrè, Omnium-nutritor Chriſte,
Venuſtate et gratiâ fulgens, Deitate *Tuâ* potentiſſimus,
Immortalis, atque Mortalis, Geminæ-Naturæ, DEUS, et VIR.

Pavor-

Θάμβος ἔχει με νοεῦντα σὰ θαύματα ὁππόσ' ἔρεξας.
Τί πρῶτον γὰρ ἐρῶ; τί δὲ ὑστάτιον καταλέξω;
Παυσίπονον Νηπενθὲς * ἔφυς, εὐαλθὲς ὄνειαρ·
Χάρμα βροτοῖσιν, ὕδωρ οἶνον μελιηδέα ποιεῖς.
Σεῖο κελεύσαντος τρόμος ἔλλαβε Δαίμονας ἐχθροὺς,
Θεσπεσίη τ' ἔχε φύζα, φόβου κρυόεντος ἑταίρη.
Ἐμπορικοὺς ἱερῶν τοὺς λυμαντῆρας ἱμάσθλῃ
Καρτερὸς ἐξέλασας Τεμψύους μάλα σιγαλόεντος·
Ἄρτων πέντε, δυοῖν τ' ἐξ ἰχθυδίοιν, ἐν ἐρήμῳ,
Ἀνδρῶν χιλιάδας πέντε θρέψας μετὰ τέκνων
Ἠδ' ἀλόχων· Κοφίνους δυοκαίδεκα Λείψανα πλῆσε.
Σὸν δέμας ἄρτος ἐτήτυμός ἐστι, καὶ εἶδαρ ἀληθές·
Αἷμα ποτὸν νημερτὲς, Νέκταρος Ἀμβροσίης τε
Θειότερον, γλύκιόν τε θεουδέσιν εἰλαπινάζειν.
Πεζὸς ἐὼν ἐθέεσκες ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης·
Σοὶ Πέλαγος ζαμενὲς, καὶ λαίλαπες, ἠδὲ θύελλαι
Πείθονται, καὶ πάντα βροτοῖς φρικώδεα δειλοῖς.
Σεῖο λόγῳ λυγραὶ καὶ ἀναλθέες αὐτίκα νοῦσοι,
Λέπραι, καὶ Πυρετοὶ, Παραλύσιες, Αἱματόεσσαι
Ῥεύσιες, ἀργαλέαι Πηρώσιες ἐξακέονται·
Οἱ δ' Ἀλαοὶ λεύσσον λαμπρὸν φάος ἠελίοιο·
Ἔδραμον ἀρτίποδες χωλοὶ κατὰ Σεῖο κέλευσμα,
Κωφοί τ' εἰσάϊον, καὶ ἀναύδων γλῶσσα λέλυτο.
Αἱ δὲ κόμαι ζάθεαι θυόεν λείβουσιν ἔλαιον,
Ῥάσματα θεῖα μύρου Χριστοῦ στάζουσιν ἔθειραι,
Οὐ λίπος· ἀλλ' αὐτὴν Πανάκειαν· ἐπεὶ Πανακέστωρ,

* Herba, quæ vino infusa mœrorem cordi demit.

Ἤπιος

Pavor-cum-ſtupore occupat me cogitantem Tua miracula, quæ feciſti.
Quid primum enim dicam? quid verò poſtremum recenſebo?
Labores-[moleſtias]-ſedans Nepenthes extitiſti bene-ſanans auxilium:
Gaudium mortalibus, Aquam vinum dulce facis.
Te jubente, tremor corripuit Dæmonas infeſtos,
Ei divinitùs-immiſſa occupavit fuga, pavoris horrifici ſocia.
Nundinarios ſacrorum corruptores ſcuticâ
Fortis exegiſti è templo valdè *cum ſilentio* venerando [ſtupendo];
Panibus quinque, et duobus piſciculis, in ſolitudine,
Virorum millia quinque paviſti cum liberis
Et uxoribus; cophinos duodecim reliquiæ impleverunt.
Tuum Corpus panis verus eſt, et cibus verus
Sanguis *Tuus* potus verus, Nectare, Ambroſiâque
Divinior, dulciórque piis *ad* epulandum.
Pedes exiſtens currebas ſuper lata dorſa maris;
Tibi iracundum Pelagus, et Turbines, et Procellæ
Obediunt, et omnia mortalibus formidabilia miſeris [meticuloſis].
Tuo verbo graves, et immedicabiles illicò morbi,
Lepræ, Febres, Paralyſes, cruenti [ſanguinei]
Fluores, moleſtæ Mutilationes perfectè-ſanantur;
Cæci quoque viderunt ſplendidam lucem Solis:
Concurrerunt claudi, *facti* pedibus-integri ſecundùm tuum mandatum;
Surdíque audiverunt, et mutorum lingua ſoluta-eſt.
Comæ autem divinæ [Chriſti] odoratum ſtillant oleum,
Guttas [aſpergines] divinas unguenti Chriſti ſtillant Capilli,
Non pinguedinem *vulgarem*, ſed ipſam Panaceam; quoniam *is eſt* omnium-*morborum*-Curator,

Mitis

Ἤπιος Ἰητὴρ, καὶ Σωτήρ ἐστιν Ἰησοῦς,
Ἐλπωρὴ μεγάλη νοσερῶν, καὶ φάρμακον ἀλγῶν.
Χριστοῦ γὰρ σθένος ἐστὶν ἀθέσφατον· ἐκ δέ νυ Χριστοῦ
Ἔρχεται ἀνθρώποισιν ἀνάβλησις θανάτοιο.
Χριστὸς ἐγερσίνοος κατατεθνειῶτας ἐγείρει,
Εὔφρων ζωοδότης, ψυχοσαόος, ὀλβιοεργός.
Κάτθανεν αὐτὸς ἅπαξ ἀδίκῳ καὶ ἀεικεῖ πότμῳ,
Ζηλομανῶν φθονερῆς διὰ βουλῆς Ἀρχιερήων,
Ἠδ᾽ ἐτάφη, καὶ παγκρατέως τρίτον ἦμαρ ἀνέστη,
Ἄλκιμος, Ἀμβρόσιός τε Θριαμβοδότης Ἀΐδαο,
Ἄφθιτος, Ἀγλαόμορφος, Ἀλεξίκακος, πανἀπήμων,
Ἀμφαδίην ἱμερτὸς ὁμίλεεν οἷσι μαθηταῖς,
Τεσσαροκοσταῖος παναληθέα τοῖσδ᾽ ἀνατείλας,
Πολλὰ καὶ ἐκτελέσας περιθαμβέα θέσκελά τ᾽ ἔργα,
Οὐρανὸν εἰσανέβη Θεὸς, αὐτὸς ἀκήρατος Ἀνὴρ,
Υἱὸς ἐπουράνιος, Πατρὶ σύνθρονος, ἠδ᾽ ὁμότιμος,
Πανδαμάτωρ, φαεσίμβροτος· οἷς Ἑτάροισιν ἔπειτα
Πλειοτέρην ἔσταξε χάριν· διὰ Πνεύματος Αὐτοῦ,
Δῶκε μένος καὶ θάρσος, ἀριδήλους παρὰ πᾶσιν
Ἔμμεναι ἀνθρώποις, ἅμα καὶ λόγον ἐσθλὸν ἀκούειν.
Ἐνθάδε Παμβασιλεὺς κρατέει μέγα κοιρανεόντων,
Φέρτατος ὢν πάντων Γενεῇ τε, Φυῇ τε, Βίῃ τε.
Ὧι Λαοί τ᾽ ἐπιτετράφαται, καὶ πάντα μέμηλε.

Πάντ

Mitis Medicus, et Servator eſt Jeſus,
Spes magna ægrotorum, et remedium dolorum.
Chriſti enim robur eſt immenſum; e Chriſto autem
Venit hominibus dilatio mortis.
Chriſtus excitator-mentis mortuos exſuſcitat,
Benevolus vitæ-dator, animarum-ſervator, felicitatis-auctor [effector].
Ipſe ſemel mortuus-eſt injuſtâ et indecorâ morte,
Malo-zelo-furentium invidum per conſilium principum-Sacerdotum:
Atque ſepultus-eſt, et omnipotenter tertio die reſurrexit,
Prævalidus, immortalíſque Triumphator Orci,
Incorruptus, Illuſtris-formæ, Averruncator-malorum, omnino-innoxius, [illæſus,]
Apertè deſiderabilis collocutus-eſt cum ſuis diſcipulis,
Quadrageſimo-die omnia-vera hiſce ubi-demandâſſet,
Multáque ubi-perfeciſſet ſtupenda divináque opera,
In cœlum aſcendit Deus, ipſe fati-exſors vir,
Filius ſuper-cœleſtis, Patri-adſidens, atque æquè-honoratus,
Omnia-ſubigens, lucem-mortalibus-expromens; ſuis ſociis poſtea
Pleniorem inſtillavit gratiam; per ſpiritum ſuum
Dedit *iis* animi robur et fiduciam, ut præclari ſupra omnes
Homines eſſent, atque *ut* ſermonem bonum audirent, *bene-audirent.*
Hîc Omnium-Rex imperat ſuperbè dominantibus,
Præſtantiſſimus exiſtens omnium, et generatione, et indole, et robore.
Cui populi commiſſi-ſunt, et omnia ſunt curæ.

Ubique

Πάντη γὰρ πάρα· Γῆν πίμπλησι, καὶ Αἰθέρα μακρόν.
Πάντες Ἀριστῆες, θ' Ἡγήτορες, ἠδὲ Μέδοντες,
Τοῦτο δειδίασι κρατερὴν καὶ ἀπείριτον ἀλκήν.
Δαίμονες ἐκπάγλως Αὐτὸν ταρβοῦσιν ἔνερθεν
Οὐνόματος κρυόεντος ὅταν κλύπος οὔατα βάλλῃ.
Ὧι Μοῖραι πείθονται ἀμείλικτοί περ ἐοῦσαι·
Τὸν καὶ σεβίζουσιν μάκαρες ναετῆρες Ὀλύμπου,
Κύριον οὐράνιον, πανυπέρτατον, ἀγλαότιμον.
Τοῦ δ' ἄρ' ἀνάσσοντος μαντεύεται οὐκ ἔτι Φοῖβος,
Οὗ Τρίποδα Χριστὸς σύλησε, Λύρην τε, Βιόν τε,
Ὡς κυνέην Ἀϊδωνέα, Ζῆν ἀργῆτα Κεραυνόν,
Ὅπλα Ἄρην, Κορυνήν Ἡρακλέα, Ἔγχος Ἀθήνην,
Γαίοχον εἰνάλιον τριβελὲς Δόρυ, θύρσα τε Βάκχον,
Πτηνὰ πέδιλ' Ἑρμῆν, χρυσέην καὶ ἀφείλετο ῥάβδον,
Παντοδαποὺς τε θεοὺς μυθώδεας ἐξεκένωσε.
Τῶν δ' Εἴδωλα θλάσε βροτέων δαιδάλματα χειρῶν.
Αὐτὸς ἐὼν Θυσίη τελέη, ἄχραντος, ἀμύμων,
Ψευδοθέων θεομισέας ἠμαύρωσε θυηλάς.
Τοὔνομα καὶ Χριστοῦ λαοὺς ἀφίκανεν ἅπαντας·
Ἠ μὲν ὅσοι ναίουσι πρὸς ἠῶ ἠριγένειαν,
Ἠδ' ὅσσοι μετόπισθε ποτὶ ζόφον ἠερόεντα,
Καὶ πόλον οὐχ ἡμῖν ἐπίοπτον ὁρῶντες, ἄκουσαν·
Πάσης γὰρ κρατέει γαίης, πάσης τε θαλάσσης.

Δυσσε-

Ubique enim adeſt; Terram implet, et Ætherem longè-porrectum.
Omnes Proceres, et Duces, et Reges,
Hujus reformidârunt validam et infinitam potentiam.
Dæmones vehementer [conſternatè] ipſum exhorreſcunt [apud inferos] infrà,
Nominis horrifici quando ſonus aures *eorum* percuſſerit.
Cui Parcæ obediunt, implacabiles licet exiſtentes :
Hunc verò venerantur beati habitatores Olympi [cœli incolæ]
Dominum cœleſtem, omnium-ſupremum, honore-ſplendidum.
Hoc autem regnante, vaticinatur non ampliùs Phœbus,
Quem Tripode Chriſtus ſpoliavit, Lyrâque, Arcúque,
Sicut Galeâ Plutonem, Jovem candente fulmine,
Armis Martem, Clavâ Herculem, Haſtâ Minervam,
Terram-incingentem marinum *DEUM* tricuſpide jaculo, Thyrsíſque [haſtis aculeatis] Bacchum,
Alatis Talaribus Mercurium, auream etiam abſtulit virgam [caduceum];
Omnigenóſque deos fabuloſos exinanivit.
Horum etiam ſimulachra fregit, mortalium artificia manuum.
Ipſe exiſtens ſacrificium perfectum, impollutum, inculpatum,
Falſorum-deorum deo-inviſa obſcuravit ſacrificia.
Nomen autem Chriſti populos pervenit ad omnes;
Et quotquot habitant ad auroram in-aëre-genitam [in Oriente]
Et quidem quotquot ponè *habitant* ad Occaſum caliginoſum,
Et polum [Auſtralem] non nobis aſpectabilem videntes, audiverunt.
Omni ſiquidem dominatur terræ, omníque mari.

Δυσσεβέας δ' Ἀθέες πάντας ῥαίσειεν ὁ Χριστός·
Πάντας ὑπερφιάλες ῥάβδῳ δαμάσειε σιδηρῇ,
Ἤυτε σκεῦος ἑλὼν κεραμῆος, χειρὶ κραταιῇ
Συντρίψειεν· ἐπεὶ γὰρ τὸ κράτος ἐστὶ μέγιστον.
Ὃς μάχεται Χριστῷ, μαλερῷ πυρὶ δειλὸς ὀλεῖται·
Ὄλβιος ὃς καθαραῖς πραπίδεσσι κτήσατο Χριστόν.
Ἔστι φιλάνθρωπος Χριστὸς Θεὸς, ἐλπιδοδώτης,
Εὐμενὲς ἦτορ ἔχων ἱκέτῃσι, καὶ εὐθέσι γνώμην·
Καὶ ταμίης ἐλέες, Πατρὸς σφρηγῖδα φυλάττων,
Παντοίων ἀγαθῶν ἀνθρώποις δῶρα πορίζει.
Ἀρχιερεὺς, Μεσίτης τε, Καθαρτής τ' ἀμπλακιάων·
Ἄμπελος ἱμερόεσσα, Θύρη Μηλοσσόος, ἐσθλὸς
Ποιμὴν, Ἀτρεκίη, Ζωὴ, Φάος, Ἄλκαρ, Ἀταρπός.
Τὄυνεκα Σωτῆρος Χριστὲ καλέεσιν ἅπαντες.
Χριστὲ ἄναξ, ὃς πάντ' ἐφορᾷς, καὶ πάντ' ἐπακέεις,
Κλῦθί μου εὐχομένε πάντων ὕπερ εὔφρονι θυμῷ.
Ἁρμονίης ἐπίδος Θεοπειθέσιν ἀνδράσι μοῖραν·
Ἐξόρισον πολέμες ἀσεβεῖς, καὶ λύματα πάντα
Δυσσεβίης, ἡμῖν λοιμὸν καὶ λιμὸν ἄμυνε·
Ἐξέλασον νέσες, ὑγείην σῶσον ἀμεμφῆ.
Εἰρήνην τε δίδε Θεοτερπέα σοῖς θεράπεσι·
Εὐνομίην τε, δίκην τε, τεῷ σωτήρια λαῷ.
Κλῦθί μου ἀγλαόφημε, πανίλαε, Κοίρανε Χριστέ.
Λίσσομαι ἁζόμενος μέγα σὸν σέβας· ἵλαθι πρόφρων.
Θυμὸν ἐμεῖο, δέμας τε κάθηρον ἀμάρτάδος αἰσχρῆς.
Οὐκ ἔραμαι πλετεῖν ἄγαν, ἐ πλεόνεσσιν ἀνάσσειν
Εὔχομαι· ἀλλὰ νοεῖν, τίειν τε σέγ' ἔξοχα πάντων,

Ὀρθὴν

Impios verò Atheos omnes *citò* diſperdat ipſe Chriſtus ;
Omnes ſuperbos virgâ perdomet ferreâ,
Tanquam vas figuli arreptum, manu præpotenti
Citò conterat ; ejus enim imperium eſt maximum.
Qui oppugnat Chriſtum, ſævo igne miſer peribit :
Beatus is eſt qui puro pectore poſſedit Chriſtum.
Eſt hominum-amator Chriſtus DEUS, ſpei-dàtor,
Benignum cor habens ſupplicibus et rectis mente ;
Et promus-condus miſericordiæ, Patris ſigillum cuſtodiens,
Omnigenorum bonorum hominibus dona ſufficit.
Summus-Sacerdos, Mediatórque, Purgatórque peccatorum ;
Vitis deſiderabilis, oſtium ſervans-oves, bonus
Paſtor, Veritas, Vita, Lux, Præſidium, Via.
Idcirco Salvatore Chriſto indigent omnes.
Chriſte Domine, qui omnia aſpicis, et omnia exaudis,
Audi me precantem pro omnibus benignâ mente :
Concordiæ largire *inſuper* Deo-obtemperantibus hominibus ſortem ;
Extermina bella impia, et ſordes omnes
Impietatis, *à* nobis peſtem et famem depelle.
Expelle morbos, ſanitatem ſerva inculpatam [placidam].
Pacémque concedito Deo-placentem tuis famulis,
Rectam-juris-conſtitutionem, et juſtitiam, *quæ* ſalutaria *ſunt* tuo populo.
Audi me ſplendidè-celebrate, omnibus-propitie, Princeps Chriſte.
Supplico venerans magnum tuum Numen ; propitius-eſto lubens.
Animam meam, corpúſque purga *à* peccato turpi.
Non cupio diteſcere nimiùm, non pluribus imperitare
Opto ; ſed meditari, et colere Te ſupra omnia ;

Ὀρθὴν πίστιν ἔχειν, Σέο καὶ μεμνῆσθαι ἐφετμέων,
Πίδακος ἐξ ἱερῆς σοφίης γλυκὺ Νέκταρ ἀφύσσειν.
Ἀχλὺν ἀποσκεδάσας θανατηφόρον, ἠδ' ἐρεβεννὴν,
Ἁγνοῦ Σοῦ φάεος, μεγαλώνυμε, Φωσφόρε Χριστὲ,
Ψυχῇ ἐμῇ δνοφερῇ δεῖξον ζωαρκέας αὐγάς.
Σοῦ γὰρ ἄτερ σέλαος πάντα σκοτόεντα βροτοῖσι.
Σοῦ δόντος, πᾶν ἐσθλὸν ἐπίσταται ἄνδρας ἀέξειν,
Πάντων γὰρ κρατέεις μοῦνος, πάντεσσιν ἀνάσσεις,
Καὶ διὰ Σοῦ θνητοῖς σωτήρια δῶρα τέτυκται·
Νόσφι τεῆς ἀρετῆς πτωχοὶ κακοείμονες ἐσμέν.
Μουνογενὴς Θεοῦ υἱὲ, Σεβάσιμε, Λυσιμέριμνε,
Πνεῦσον ἐμοὶ Σὸν πνεῦμα, Τεῆς ἐπιδεύομαι ἀλκῆς.
Πρηΰς ἐμοίγ' ἐπιτάῤῥοθος, εὐμενέων ἐπαρωγὸς,
Πρόχεε ζωογόνους ὁσίης Χάριτος ῥαθάμιγγας.
Δός σε νοεῖν τε, φιλεῖν τε ὁμοῦ, καὶ ὄλβιός εἰμι.

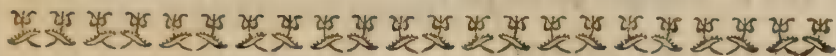
Διάλογος τοῦ ΧΡΙΣΤΟΥ͂ καὶ ὁδοιποροῦντος τινός.

Genus Elegiacum. Vid. pag. 2.

ΑἾ, αἶ, Τίς Σὲ, φερέσβιε, δύσμορος ἔκτανεν; αἶ, αἶ!
Σωσίβροτον Σὲ μανεὶς τίς θανάτωσε βροτῶν;
Οὐ Καΐφας τόσον, οὐ δολερὸν προδόταο φίλημα,
Οὐδ' ἀδίκου μιαροῦ τοῦ Πιλάτοιο χέρες·
Μήδεα Πατρὸς ὅσον, τοὐμόν τέ τοι ἤπιον ἦθος,
Ἀμπλακίας ἐλέῳ τάς σου ἀμυνάμενον.

Πῶς

Rectam fidem tenere, Tuíque meminiſſe mandatorum,
Et fonte ex ſacro ſapientiæ dulce Nectar haurire.
Caligine diſſipatâ mortiferâ, et fuſcâ,
Puri tui luminis, glorioſiſſime, [magni-nominis] lucem-ferens Chriſte,
Animæ meæ tenebricoſæ oſtende ad vitam-ſuſtentandam-ſufficientes radios.
Tuî ſiquidem ſine fulgore omnia *ſunt* tenebricoſa mortalibus.
Te dante, quodvis bonum poteſt viros augere,
Omnibus enim dominaris ſolus, omnibus imperas;
Et per Te mortalibus ſalutaria dona parata-ſunt:
Sine tuâ virtute pauperes malè-veſtiti ſumus.
Unigenite Dei fili, Colende, Solutor-curarum,
Inſpira mihi Tuum Spiritum, (Tuo enim indigeo auxilio, [robore])
Manſuetus mihi quidem auxiliator, benevolúſque adjutor,
Affunde vivificas ſanctæ gratiæ guttas.
Da mihi Te amare, adoraréque ſimul, et felix ſum.

Dialogus CHRISTI et Viatoris cujuſdam.

HEU, heu! Quis te, *qui* vitam-affers, infelix trucidavit? heu, heu!
Servatorem-mortalium quis mortalium inſaniâ-ductus Te occidit?
Non Caiphas adeò, non doloſum proditoris oſculum,
Non injuſtæ ſceleſti Pilati manus;
Quantùm conſilia patris, meáque Tibi benigna mens,
Ut qui peccata tua miſericordiâ meâ depulerim.

Πῶς ὁ Κριτὴς ἐκρίθης; πῶς πανδαμάτωρ ἐδαμάσθης;
Πῶς ἀπαθὴς ἔπαθες; πῶς θάνες ἀθάνατος;
Καὶ κτιστὴς, καὶ κτιστὸς ἐών, ἀπαθής τε παθητός,
Καὶ Θεὸς ὢν θνητὸς, καὶ βροτὸς ἀθάνατος·
Οὕτως δὴ θάνατον θανάτῳ θανάτωσα· Θέαμα
Τερπνὸν ἐπουρανίοις, τερπνὸν ἐπιχθονίοις.
Φεῦ σοφίης βάθος! ὢ θείας μέγα θαῦμα Προνοίας!
Φρικτὸν Ἐπουρανίοις, φρικτὸν Ἐπιχθονίοις.
Ἔῤῥ' Ἀΐδου κνέφας· ἔῤῥε Σατᾶν ὀλεσίμβροτε· αὐτὸς,
Αὐτὸς (Ἰδοὺ) ζωῆς πρόξενος εἶ, Θάνατος.

ΨΑΛΜΟ'Σ ρκ'. ὑπὸ ΦΡΕΔΕΡΙ'ΚΟΥ 'ΙΑ-ΜΩΤΙ'ΟΥ μεταφρασθείς.

Genus Trochaicum Dimetrum, Vid. Psal. XLVII. p. 158.

"ΟΤΕ δυσμενῶν φάλαγγες
Ἐπικερτομοῦσι γλώσσαις,
Δακέθυμά μοι λέγουσι,
Τότ' ἐγὼ ΘΕΟ'Ν βοῶμαι,
Ὃς ἐμοῦ πρόφρων ἀκούει,
Ὃς ἐμοὶ πρόφρων βοηθεῖ.
Βιοτὴν ἐμὴν ἄπειργε,
Βιοτὴν, ἄναξ, ἄφελκε,
Στομάτων βαρυπνεόντων,
Φιλοκερτόμων τε λαιμῶν.
Τί κακηγόρος σ' ὀνήσει
Φιλολοίδορός τε γλῶσσα,

Quomodo verò, Judex *cum ipse sis*, judicatus-es? Quomodo, omnia-subigens, subactus-es?
Quomodo, passioni-non-obnoxius, passus es? Quomodo immortalis, cùm sis, mortuus es?
Et Creator, et creatus existens, passioni-non-obnoxius, et obnoxius,
Et Deus existens mortalis, et mortalis existens immortalis *sum*:
Sic utique mortem morti morte-dedi; Spectaculum
Jucundum Cœlicolis, jucundum Terricolis.
O Sapientiæ *divinæ* profunditatem! O divinæ magnum miraculum providentiæ!
Verendum [sacro-sanctum] Cœlicolis, verendum Terricolis.
Abi in perniciem *tuam* Orci Caligo; Abi in exitium *tuum*, Satan perditor-mortalium; ipsa,
Ipsa (iô) vitæ conciliatrix es, O Mors.

****

PSALMUS cxx. a Frederico Iamotio interpretatus.

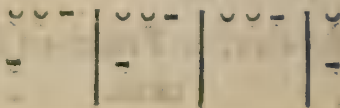
CU'M hostium catervæ
Petulantibus linguis,
Animum-mordacia *proba* mihi ingerunt;
Tunc Ego DEUM invoco,
Qui me lubens exaudit,
Qui mihi lubens succurrit.
Vitam meam arceto,
Vitam, Domine, subducito
Ori minas-spiranti, [gravia]
Et maledictis-incessere-gaudenti gutturi.
Quid maledica te juvabit
Et probri-studiosa lingua,

Καρτερωτέρη μὲν ἰῦ,
Μαλερωτέρη δὲ πυρσῦ;
Ἄγαν, ὦ τάλας, συνοικῶ
Πολεμοτροφῦσιν ἐχθροῖς.
Στυγέω μάχην φιλῦντας,
Φιλέω μάχην συγνῦντας·
Μιαρώτατοι δὲ ἄνδρες,
Φιλίην ὅταν λαλήσω,
Πολέμων, φόνων πνέυσι,
Προκαλύμενοί μ' ὀλέθρῳ.

ΨΑΛΜΟ'Σ ρ'. ὑπὸ ἹΕΡΩΝΥ'ΜΟΥ τῦ ΦΡΕΙΗ'ΡΟΥ μεταφραθείς·

Genus anapæsticum.

'ΑΛΑΛΑ'ΖΕΤΕ πᾶσα μεγίστῳ
Γῆ Κυρίῳ· αὐχένα θέσθε
Χαίροντες ὑπὸ ζυγὸν ἡδύν.
Καὶ ἑκόντι ἐσέλθετε πάντες
Εὐσκαρθμοι ἐνώπιον αὐτῦ.
Ἐπίγνωτε δὲ, Κύριον εἶναι
Τὸν παμβασιλῆα Θεόν τε.
Αὐτὸς γὰρ ἅπαντας ἔκτισε
Ταῖς χείρεσι ἔκτισεν ἡμᾶς,
Ἡμᾶς ἀφυεῖς διὰ παντὸς,
Πρὸς τῦτο καὶ ὄντας ἀκαμπεῖς·
Ἐκτήσατο λαὸν ἑαυτῷ.

Ἡμᾶς

Acutior ſanè telo, [efficacior]
Voracior quoque igne?
Diutiùs, eheu, miſer! habito
Cum belllum-nutrientibus [valde-rixoſis] hoſtibus.
Odi pugnarum amantes,
Amo pugnas odio-habentes.
Verùm, perverſi-admodum homines,
Ut-*primùm* amicitiæ mentionem-faciam
Bella *et* cædes ſpirant,
Provocantes me ad perniciem.

PSALMUS C. ab Hieronymo Freyero * interpretatus.

PLAUDITE omnis maximo
Terra DOMINO: cervicem ponite
Gaudentes ſub jugum dulce:
Et ſponte ingredimini omnes
Agiles in conſpectum ejus.
Agnoſcite verò, DOMINUM eſſe
Omnipotentem et DEUM.
Ipſe enim omnes ſuis
Manibus condidit nos,
Nos ineptos in perpetuum,
Ad hoc et exiſtentes rigidos:
Acquiſivit populum ſibi ipſi

* *Hieronymus Freyerus*, Pædagogii Regii Glauch. Inſpector; vir Græcis et Latinis literis doctiſſimus. Faſciculos duos Poëmatum Græcorum et Latinorum ex optimis antiqui et recentioris ævi poëtis collectos, et ſcholis adprimè utiles, edidit. Ex horum 1mâ hicce Pſalmus cum paucis aliis deſumptus eſt.

Nos

Ἡμᾶς ἀγέλην τε νομάων.
Αὐλὰς εἰσέλθετε κεδνὰς,
Ζαθέων ἔντοσθε πυλάων
Μολπάζετε κῦδ@ ἐκείνε
Καὶ τοὔνομα λαμπρὸν ὕδειτε·
Ὅτι χρηστ@ ὁ Κύρι@ ἡμῶν,
Ἐλεῶν ἐς αἰῶνα, καὶ ἄχρι
Γενεᾶς γενεᾶς τε καὶ αἰὲν
Αὐτὸς, μενετὸς καὶ ἀληθής.

Εὐλογία πρὸ δείπνε ἐκ Ψαλμῦ ρμέ. ὑπὸ ἹΕΡΩΝΥ'ΜΟΥ τοῦ ΦΡΕΙΗ'ΡΟΥ μεταφραθέντ@.

Genus Glyconicum.

– – | – ⏑ ⏑ | – ⏑ ⏑

ΠΑ'ΝΤΩΝ ὄμματα, Κύριε,
Ἐλπωρὴν ὑποκάρδιον
Καὶ αἰεὶ ἔχει ἀσφαλῆ,
Εἰς κοινὴν ἐσορώμενα
Τὴν εὐεργεσίαν σέο.
Πρόφρων γὰρ καὶ ἑκὼν δίδως
Ἐν καιρῷ γλυκυμείλιχον
Εἶδαρ πᾶσι κατὰ χρέ@·
Εὐρείαν τε πετῶν χέρα
Πᾶν δεκτῶν ταχὺ πανταχῦ
Πλήθεις ζῶον ἐδεσμάτων.

Εὐχα-

Nos gregemque pafcuorum.
Atria introite veneranda,
Divinas intra portas
Celebrate gloriam ejus,
Et nomen fplendidum cantate:
Quia benignus DOMINUS nofter,
Mifericors in feculum, et ufque-ad
Generationem generationemque et femper
Idem, immutabilis et verus.

Precatio ante cibum, ex Pfalmo CXLV. ab HIERONYMO FREYERO interpretato.

OMNIUM oculi, Domine,
Spem internam
Et femper habent certam,
Communem afpicientes
Beneficentiam tuam.
Providus enim et lubens das
In tempore dulcem
Efcam omnibus fecundùm indigentiam:
Latamque pandens manum
Omne acceptis celeriter ubique
Imples animal cibis.

Gratiarum

Εὐχαριστία μετὰ τὸ δεῖπνον, ἐκ Ψαλμοῦ ρμϛʹ. ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ.

Genus Alcaicum. Vid. Psal. XI. p. 4.

ἘΓΚΩΜΙΑ'ΖΕΙΝ οὐρανομήκεσιν
Ἡμῶν ἐπαίνοις ἄρχετε Κύριον·
  Χρηστὸς γάρ ἐστιν καὶ φιλόφρων,
    Ἀΐδιός τ᾽ ἐλεητὺς αὐτοῦ.
Δίδωσιν εἶδαρ πάντεσσιν ἁρμόδιον
Ζώοις, ποώδη βουσὶν ἐδέσματα,
  Σκωλήκιον τ᾽ αὐτοῖς βοῶσι
    Δεινὰ μικροῖς κοράκων νεοσσοῖς.
Εὔτολμον ἵππου οὐκ ἄγαται θεὸς
Ἄναξ ἀνάκτων, οὐδὲ ταχυδρόμους
  Κνήμας· φιλεῖ τοὺς εὐσεβοῦντας
    Σφὴν τ᾽ ἀγαθὴν χέρα προσδοκῶντας.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΦΡΙΔΕΡΙΚΟΥ τοῦ ΘΡΥΛΛΙΤ-ΣΧΙΟΥ χοριαμβικὸν εἰς κόμμα ιʹ καὶ ιαʹ κεφαλαίου αʹ παροιμιῶν τοῦ Σολομῶντος.

Genus Choriambicum Asclepiadeum.

– – | – ⏑ ⏑ – | – ⏑ ⏑ – | ⏑ ⏑ / – |

Ὦ ΠΑΙ͂, κλῦθι λόγων τῶνδ᾽ ἔσιος σοφῶν.
Πλήρης τοι μερόπων γαῖα θεοστυγῶν,
Πλήρης πᾶσα πόλις, πᾶν τελέθει τέγος.
Τοὶ δ᾽ οὐκ αἰδόμενοι τὸν Θεὸν, οὐ βροτοὺς,
Οὐ κύρβεις τε νόμων, οὔτ᾽ ἔθη ἐμμελῆ,

Διψῶσ᾽

Gratiarum-actio poſt cibum, ex Pſalmo CXLVI. ab eodem.

CELEBRARE ad cœlum-*ſe*-extendentibus
Noſtrum laudibus incipite DOMINUM:
Benignus enim eſt et benevolus,
Æternaque miſericordia ejus.
Dat eſcam omnibus convenientem
Animalibus, gramineos bubus cibos,
Vermiculumque ipſis clamantibus
Vehementer parvis corvorum pullis.
Audax equi non miratur robur
Rex regum, neque veloces
Tibias: amat pios
Benignamque ſuam manum expectantes.

GEORGII FRIDERICI THRYLLITSCHII * choriambicum in proverbiorum Solomonis, cap. i. v. 10 et 11.

O PUER, audi voces haſce pius ſapientes.
Plena certè hominum terra DEO-exoſorum,
Plena omnis urbs, omne eſt tectum.
Et hi quidem non verentes DEUM, non homines,
Neque tabulas legum, neque conſuetudines rectas,

* *Georgius Fridericus Thryllitſchius*, Roda-Lipſienſis, Philoſophiæ ac bonarum artium magiſter, in Latinis Græciſque literis verſatiſſimus, vix annos XXVII natus obiit Wittibergæ, anno 1715.

Sitiunt

Διψῶσ' αἷμ' ἀγαθῶν· καὶ δολεραῖς φρεσὶν
Ἄτην πλεξάμενοι πὺξ μάλα, λὰξ μάλα,
Πολλοί τοι ὀλίγους, φαῦλοι ἀμείνονας,
Σφάττουσ' ἀβλαβέας τοῦ Θεοῦ οἰκέτας.
Τῶν δ' οὐ, τέκνον ἐμὸν, σοὶ μελέτω θρόνος,
Οὐ πειθὼ κακόνους θέλκτρα τ' ἀθελγέα.
Ἦ μὴν ἔσθ' ὁ κριτὴς, ἔστι τις ἔκδικος
Ὀφθαλμὸς κραδίας δερκομένου θεοῦ.
Εὑρίσκει ἀλιτρὸν κἂν χρόνῳ ἡ δίκη.

❦❦❦❦❦❦❦❦❦❦❦

ἸΩΆΝΝΟΥ ΓΟΤΘΟΦΡΗ͂ΔΟΥ ΤΟΥ͂ ΚΥΡΊΛΛΟΥ τετράστιχά τινα.

Genus Trochaicum tetrametrum Catalect.

1	2	3	4	5	6	7	8
– ⏑	– ⏑	– ⏑	– ⏑	– ⏑	– ⏑	– ⏑	–
	–		–		–		⏑
Metrum 1.		Metrum 2.		Metrum 3.		Metrum 4.	

1. Εἰς τὴν πρώτην Κυριακὴν τῆς παρουσίας.

ἮΛΘΕΝ εἰρήνης ἐς ἄστυ πρᾶος ἑστὴν σήμερον.
Σῆσιν οὖν νιν, θυμὲ, χαίρων ἀγκάλῃσιν ἐκδέχου.
Κράζε σὺν τυτθοῖσι φαιδρὴν φαιδρὸς αὐδὴν παιδίοις·
Σῶσον ἄν! σὸν σῶσον, εὖγε, λάτριν, ὦ σωτηρία!

Sitiunt ſanguinem proborum : et doloſâ mente
Perniciem machinati valde manibus, valde pedibus,
Multi paucos, mali meliores,
Mactant innocentes DEI ſervos.
Horum autem, Fili mi, non tibi curæ-ſit conſortium,
Nec ſuada malè-animata illecebræque injucundæ.
Profectò eſt judex, eſt aliquis ulciſcens
Oculus corda inſpicientis DEI :
Invenit peccatorem etiam ſerò juſtitia.

JOANNIS GOTHOFREDI HERRICHII * Tetraſticha quædam.

In Dominicam I *adventûs.*

VENIT pacis ad urbem manſuetus Rex hodie.
Tuis igitur illum, O anime, lætus ulnis excipe.
Clama cum parvis hilarem hilaris vocem pueris :
Serva, quæſo ! tuum ſerva, quæſo, ſervum, O ſalus !

* *Joannes Gothofredus Herrichen*, ſive, ut Græcè etiam cognominatur, *Cyrillus*, ſcholæ Nicolaitanæ, quæ Lipſiæ floret, rector et poeta ſuaviſſimus, obiit anno 1705 ſeptuagenario major: quum rude aliquot annis antè a magnifico ſenatu donatus fuiſſet. Poemata viri, de juventute ſcholaſticâ meritiſſimi, in unum collecta faſciculum, gratiſſimus ejus quondam diſcipulus et celeberrimus poſtea temporis noſtri polyhiſtor, *Joannes Albertus Fabricius*, edidit Hamburgi, anno 1717, 8vo.

2. Εἰς τὴν δευτέραν Κυριακὴν τῆς παρουσίας.

Εἴ τις ὀχμάζει κραταιῶς κῆρι σφῷ καὶ πίστει
Τὸν Θεοῖο παρθένου τε τρὶς φιλητὸν υἱέα,
Δουλικῇ μολόντα μορφῇ· κεῖνος ἐν νέφει ποτὲ
Καὶ σὺν ἀγγέλοις φανέντα μήτι ταρβήσει κριτήν.

3. Εἰς τὴν τρίτην Κυριακὴν τῆς παρουσίας.

Γνήσιος Θεοῖο κήρυξ οὐ δόναξ τις εὔστροφος
Ἔστιν, οὔτε μαλθακοῖσιν ἀμφὶς ἕστο λωπίοις,
Οὔτε θωπεύει δυνάστας, οὔτε κομπάζει φρεσίν·
Εὐσταθὴς ἐστὶ καὶ καμηλὸς οἶμον ἰθύνει Θεοῦ.

4. Εἰς τὴν τετάρτην Κυριακὴν τῆς παρουσίας.

Τρανὸν ἀσκελεῖ πιφάσκει Φοῖβον ἐν χώρᾳ θρόος,
Δακτύλῳ τε κειμένοισιν εἰν ὁμίχλῃ μηνύει.
Ὄλβιος φωνῇ παραχὼν τῇδε σώφρων οὔατα·
Ὄλβιός τε δεικνύοντι σὼν ἐς ἄστρα δακτύλῳ.

5. Εἰς ἑορτὴν τῆς γεννήσεως τοῦ Κυρίου.

Πτωσσέτω, γλοιοῖσι χαίρων οἷς ἐπ᾽ ἀμπλακήμασιν.
Ἀντίον ἐστί, σφῇσι πλώσσων εἰν ἅλησι, χαιρέτω.
Νηπρεκῶς γὰρ τῷδε σωτὴρ ἐξελέχθη σήμερον.
Ἀλλ᾽ ἁμαρτωλῷ πέφυκε δριμὺς αὐθάδει κριτής.

6. Εἰς ἑορτὴν τοῦ πάσχα.

Ὄφρ᾽ ἁμαρτωλοῖς ἀμυχρὸν αὖθι κερδαίνῃ βίον
Ἄμμιν ἐκ τύμβου σκοτεινῶν ἐξιοῦσιν ἑρμάτων,
Τεθναὼς σωτὴρ ἁπάντων ἀντὶ κόσμου πλασμάτων
Αὖθις ἐκ τύμβου τριταίῳ ζωὸς ἦλθεν ἤματι.

7. Εἰς

2. *In Dominicam* II *adventûs.*

Si quis tenet firmiter corde fuo et fide
Dei et virginis ter dilectum filium,
Servili venientem formâ : ille in nube olim
Et cum angelis apparentem non timebit judicem.

3. *In Dominicam* III *adventûs.*

Genuinus Dei præco non arundo quædam mobilis
Eft, neque mollibus circumamicitur veftimentis,
Nec adulatur magnatibus, nec ferocit animo :
Sed conftans et humilis viam dirigit Dei.

4. *In Dominicam* IV *adventûs.*

Clarum aridâ prædicat Phœbum in regione vox,
Digitoque jacentibus in caligine oftendit.
Beatus, qui voci huic præbet fapiens aures :
Beatus, qui monftrantem fequitur in aftra digitum.

5. *In feftum nativitatis Domini.*

Trepidet, fordidis *qui* lætatur fuis fceleribus :
Contrà verò, qui fuis trepidat in peccatis, lætetur.
Verè enim huic fervator natus-eft hodie :
Sed peccatori natus-eft feverus arroganti judex.

6. *In feftum Pafchæ.*

Ut peccatoribus fanctam rurfus lucraretur vitam
Nobis ex tumulo obfcurorum prodeuntibus operum,
Mortuus Salvator omnibus pro mundi lapfionibus [delictis]
Rurfus e fepulcro tertiâ vivus furrexit die.

7. Εἰς τὴν πρώτην Κυριακὴν μετὰ τὸ πάσχα.

Πέμψεν ἐκ βηλοῦ φιλητὸν ἄμμιν ἀπφὺς υἱέα·
Πέμψεν υἱὸς ἐκ Θεοῖο πνεῦμα θεῖον ὑψόθεν·
Πέμψεν αὐτὸς, πέμψ' ἐκεῖνος, πέμψε τοὺτ' ἀποςόλους.
Πέμψιν ὢ βροτοῖσι πᾶσιν ἐξόχως σωτήριον!

8. Εἰς τὴν δευτέραν Κυριακὴν μετὰ τὸ πάσχα.

Εἰ νομεὺς σὺ· σεῖο μῆλόν εἰμι, βῶτορ κύδιμε.
Εἰ σὺ ψωμίζεις με μῆλον, οὔ με πεῖνα δηλέει.
Εἴ με σὸν μῆλον ποτίζεις, οὔ με δίψα λωβάει.
Εἰ σὺ φρουρέεις με μῆλον, οὐ λύκος με πτοιέει.

9. Εἰς ἑορτὴν τῆς ἀναβάσεως τοῦ Κυρίου.

Σκληροκαρδίαν βαρείαις ἐξελέγχεις λέξεσιν,
Ὅτι πιςεύειν μαθηταὶ σὴν ἔγερσιν ἠπόρουν.
Πρὸς κρίσιν καββὰς, ὁποίαις ἐξελέγξεις λέξεσι
Μὴ σ' ἄνω βῆναι λεγόντων, Χριςὲ, σκληροκαρδίαν!

10. Εἰς ἑορτὴν τῆς πεντεκοςῆς.

Ἔρχεται ζόφου μὲν ἄρχων, αὐτὰρ οὐδὲν ἰσχύει.
Ἰσχὺ οἱ ἔαξεν ἀλκῇ Χριςὸς ἀλκιμώτερος,
Μῆνιν ἐκσβεννὺς γονῆος, δῖαν εἰρήνην πορών.
Πρήγματος τούτου καθῆκεν ἀῤῥαβῶνα βηλόθεν.

11. Εἰς τὴν πρώτην Κυριακὴν μετὰ τὴν τῆς τριάδος.

Ἀσμένως τι δὸς πένησι, ὧν ὑπάρξει πλούσιος·
Ἐκ τραπέζης σῆς ἐδητὺν, ἐκ πίθοιο δὸς πόσιν.
Πυθεδὼν σὸν εἷμα φθεῖρεν, εἷμα γυμνητῷ δίδου.
Ἀφνειὸς γὰρ οὐ δοὺς ὑπάρχει· μὴ ὃ δοὺς, πενέςατος.

ΠΡΟΣ-

7. *In Dominicam* QUASIMODOGENITI.

Mifit de cœlo dilectum nobis PATER filium:
Mifit FILIUS de DEO SPIRITUM DIVINUM cœlitùs:
Mifit ILLE, mifit ISTE, mifit HIC apoftolos.
O miffionem hominibus oppidò falutarem!

8. *In Dominicam* MISERICORDIAS DOMINI.

Si paftor Tu: tua Ego ovis fum, Paftor inclyte.
Si tu me pafcis oviculam, nulla me fames affligit.
Si me tuam ovem potu recreas, fitis me non lædit.
Si me cuftodis ovem, me lupus non exterret.

9. *In feftum afcenfionis* DOMINI.

Cordis-duritiem gravibus caftigas verbis,
Quòd credere difcipuli tuam refurrectionem nollent.
Ad judicium quum veneris; quibus increpabis verbis,
Te non afcendiffe dicentium, CHRISTE, cordis-duritiem!

10. *In feftum Pentecoftes.*

Venit quidem tenebrarum princeps, fed nihil proficit.
Robur ejus fregit robore CHRISTUS robuftior,
Iram extinguens Patris, divinam pacem reddens.
Rei hujus demifit arrhabonem cœlitùs.

11. *In Dominicam* I *poft Trinitatem.*

Lubenter aliquid da egenis, qui opibus abundas;
De mensâ tuâ cibum, de dolio largire potum.
Putredo veftem tuam corrupit, veftem nudo præbe.
Dives enim eft, qui dat: qui non dat, pauperrimus.

ΠΡΟΣΕΥΧῊ ΚΥΡΙΑΚῊ.

Ὦ ΠΑ'ΤΕΡ ἡμέτερε, τρίτον οὐρανὸν ὑψόθι ναίων,
Οὔνομα σὸν πολύαινον ἀεὶ καὶ πότνιον εἴη.
Καί σε ὑπερμενέα στήσῃς μερόπεσσιν ἄνακτα.
Ὡς δέ σοι οὐράνιοι πειθήμονες ἄγγελοί εἰσιν,
Ὡς καὶ ἐπιχθόνιοί σοι ὑπήκοοι ἄνδρες ἔωσιν.
Εἶτα κ᾽ἀναγκαίου δωτὴρ βιότοιο γένοιο.
Μηδ᾽ ἡμᾶς ὀλέσῃς ἀΐδαό περ ἄξια δρῶντας.
Οὐ γὰρ ἀμειβόμεθ᾽ ἄλλῳ ἀνδρὶ ὃς ἄμμε κάκωσε.
Δὸς δ᾽ἔτι πειραστὴν ἡμῖν ἐπὶ δαίμονα ὅπλα,
Ὄφρα μὴ ἐκτελέῃ ὃ καθ᾽ ἡμείων μεθοδεύει.
Κοίρανος ὅττι μόνος κύδιστος, κ᾽ἐστὶ πανάλκης,
Ἄξιός ἐστι μόνος δόξης ἐπὶ ἤματα πάντα.

Ex L. Rhodomani Palæstinæ Lib. I. ver. 231. Vid. Pag. 146.

Ἡ τοῦ ἸΩΣΗ'ΦΟΥ ἱστορία ἔμμετρος.

Genus Heroicum, p. 130.

ΑΥ'ΤΑ'Ρ Ἰώσηφον πάντων πέρι φίλατο τέκνων,
Ἱμερτῆς γεγαῶτα Ῥαχήλιδος, οὕνεκα πάντας
Καίνυτ᾽ ἐπιφροσύνῃσι, καὶ ἤθεσι, καὶ πατρὸς αἰδοῖ.
  Οἱ δὲ κασίγνητοι λίην νεμεσήμονι θυμῷ
Κοῦρον ἀποστυγέοντες, ὀλέθρια βυσσοδόμευον.
Καὶ φθόνον αὐτὸς ὄφελλεν, ὀνείρατα θεῖα πιφάσκων,
Οἷς ἔμεναι θέσπιζε μέγας καὶ ὑπείροχος ἄλλων.
Τῷ μιν ἀνηρείψαντο, διαῤῥαῖσαι μεμαῶτες,
Οἷα ποτ᾽ ἄρνα λύκοι ποιμάντορος οἰωθεῖσαν,
Ἀγρῷ πλαζόμενον· κατὰ δ᾽ ἵεσαν εἰς τὶ βέρεθρον.
  Αὐτὰρ ἐπεί ῥ᾽ ἀλέεινον ἀποκτάμεν, ἐξερύσαντες

Oratio Dominica.

O PATER noſter, tertium cœlum ſupernè inhabitans,
Nomen tuum celebratiſſimum ſemper et venerandum ſit:
Teque omnipotentem mortalibus demonſtres regem:
Utque tibi cœleſtes obſequioſi ſunt Angeli,
Sic quoque terreſtres homines Tibi ſint obedientes.
Deinde neceſſarii dator victûs eſto:
Neque nos perdas, gehennâ quamvis digna patremus.
Neque enim par-pari-referimus alii viro, qui nos læſit.
Da etiam tentatorem adversùs dæmonem nobis arma,
Ne perficiat, quæ adversùs nos machinatur.
Quoniam Rex ſolus es celebratiſſimus, et omnipotens:
Dignus es ſolus gloriâ in omnia tempora

Josephi Hiſtoria Metrica. Vid. *Geneſis* Cap. xxxvii. ſeqq.

CUNCTIS Joſephum natis ſed prætulit unum,
E dulci genitum Rachelide; namque merentur
Ingenium et probitas, cari et reverentia patris.
Iraſci fratres, odiique accendere flammas,
Et ſtruere inſidiis lethum; fomentaque et IPSE
Suggerit invidiæ, dum ſomnia fauſta revelat,
Quîs ſe præferri reliquis divinat. Ubi ergo
Sors tulit, errantem per devia luſtra, nefandam
Ad mortem raptant, veluti cuſtode remoto,
Agna lupis rapitur; terræque voragine mergunt.
Relligio tamen immeritum eſt ſic perdere. Quare

Ἀνδράσι μὲν Φαρίοισιν ἐπωλήσαντο, φέρεσθαι,
Ἧι χθόνα πιαίνει θεριναῖς πλημμυρίσι Νεῖλος.
Μυδαλέην δ' ἐρίφοιο λύθρῳ δείξαντο γεραιῷ
Χλαῖναν ἀποιχομένοιο πρὸς αὔλακας Αἰγύπτοιο,
Ὡσεί που δάρδαψε, τὸν ἔμπνοον, ὠμοφάγος θήρ.
Ὦ πόποι, οἷον ζῆλος ἐν ἀνθρώποισιν ἔοργεν,
Ὅς βροτὸν εἰς θηρῶν, ἢ καὶ βλοσυρώτερον, ἦθος
Ῥίμφα μεταλλάξειεν, ὁμόγνια φίλτρ' ἀποειπών.
Αὐτὰρ ὁ κρήγυον ἔργον ἐϊόμενος δόλον εἶναι,
Ὃν παῖδες ψεύδοντο λοχήτορες, οἰκτρὸν ἄλυε,
Μύρετο δ' ὡς τεθνεῶτα, τὸν ἐν ζωοῖσιν ἐόντα,
Καὶ μάλα κυδιόωντα μετ' ἀνδράσι τηλεδαποῖσι.
Τὸν γὰρ ἐν Αἰγύπτῳ πρίατο κτεάνεσσιν ἀγαυὸς
Πεντέφρης, εὐνοῦχος ἐϋσκήπτρου βασιλῆος.
Δαιμονίης δ' ὅ γε δοῦλος ἐκεῖ πειρήσατο μοίρης.
Τὸν γὰρ ἄναξ ἐφίλησε, καὶ ὡς φίλον υἷα γεραίρων,
Κῆδος ἑῶν κτεάνων ἐπετείλατο, καὶ κράτος οἴκου·
Οὕνεκα πιστὸς ἔην, καὶ δεξιὸς ἔργα πένεσθαι,
Ἠδὲ σαοφρονέων. ἀγαθὸς δέ οἱ ἔσπετο δαίμων.
Αὐτὰρ ὁ πυρσοβόλοις ἐρατῆς χαρίτεσσιν ὀπωπῆς
Δεσποίνην ἔφλεξε, κακοῦ τ' ἔμπλησεν ἔρωτος,
Αὐτὸς ἄφιλτρος ἐών. ἡ δ' ἐσσυμένη κεκορέσθαι
Κυπρίδος, ἣ μαλερῇσι νόον κατέτηκεν ἀνίαις,
Αἰζηοῦ μαλακοῖσι καθήψατο καὶ στηρεοῖσιν.
Ὃς δ' ἄρα μήτε βίῃ γνάμφθη, μήτ' εἴκαθε πειθοῦς
Θελξινόῳ σειρῆνι· Θεοῦ γὰρ ὀπίζετο θεσμόν·
Τῷ ῥά μιν, ὡς μεμαῶτα σεβάσιμα λέκτρα μιαίνειν
Κοίτῃ μοιχιδίῃ, κεδνῷ σήμηνεν ἀκοίτῃ·
Δάκρυσιν ὃς κνισθεὶς ἀλόχου, καὶ ψεύδεσι πισθεὶς,
Σφίγξεν ἀλυκτοπέδῃσιν ἀναίτιον, ὡς κακοεργόν.
Ἀλλά μιν ὄμμα δίκης πανδερκέος εἰς φάος αὖτις,
Ἐκ ζοφεροῦ κεράμοιο, μετ' ἀγλαΐῃσι κόμισσεν,
Αἴγυπτον δ' ἀτεναῖς ὑπὸ χείρεσι πᾶσαν ἔθηκεν,
Εἵνεκ' ἐπιφροσύνης, νυχίους τῇ κρῖνεν ὀνείρους.
Πρῶτα μὲν ἐν δεσμοῖσιν ἑὴν τεκμήρατο μοῖραν
Ἰλλομένοις ἑταίροισιν, ἐνύπνια φάσματ' ἐνίψας.
Οὐδὲ τέλους ἀφάμαρτεν· ὁ γὰρ θάνεν ὑψικρεμασθεὶς,
Ὃς φέρεν οἰωνοῖσιν ὑπὲρ κράτεσφιν ἐδωδήν·

Οἰνοχοῶν

Extractum, Phariis, vendunt, ut abactus in oris
Serviat, æstivo quas augmine Nilus inundat.
Grandævoque patri mox hœdi sanguine tinctam
Ostendunt vestem jam Nili rura petentis:
Ac si dente fero laniârit bestia fratrem.
Proh scelus! Invidiæ quid non furor efferus ausit?
Exuit hic homini mores, et triste ferarum
Induit ingenium, generis dum ponit amorem.
Sed verum ratus esse dolum, quem callida finxit
Natorum improbitas, luctu se afflictat acerbo
Infelix genitor, deplorans funera vivi,
Qui mox ad summos caput extulit altus honores.
Dives opum Potiphar, multo et præsignis honore,
Emit eum, toti regis qui præfuit aulæ:
Mirandisque illum vicibus variabile fatum
Imbuit. Hunc Dominus proprium ceu pignus amabat,
Committens curamque domûs regimenque laborum.
Namque fidelis erat, cunctisque industrius actis,
Et castus. Felix igitur sors adfuit ultrò.
Igniferas sed dum veneres huic gratia formæ
Clam jacit, insano dominam succendit amore,
Ipse pudoris amans: quæ mox saturare furorem
Ardens, æstifero dum carpitur igne medullas,
Blandis demulcet juvenem, terretque severis.
Nil valet imperium, suadæ nil blandula Siren
Flexanimæ: tanti sacræ est reverentia legis.
Idcirco thalamos ac si tentâsset heriles
Stupro contemerare, viro hunc mala detulit uxor.
Is motus lacrymis, et ficto crimine, durâ
Insontem, ut verè sontem mox compede vincit.
Justitiæ hunc tandem, qui conspicit omnia, vultus,
Respicit, indignoque trahens e carcere toti
Præficit Ægypto, regales inter honores.
Cœlicus ut juvat afflatus, quo somnia verè
Explicat. In vinclis primùm sua fata duobus
Prædicit, dubii sub imagine condita somni:
Et probat ista fides. Tristi cruce figitur, escam
Alitibus qui ferre suo se vertice vidit:

Οἰνοχοῶν δ' ἕτερος προτέρην ἀνελάζυτο τιμήν.
Καὶ μετέπειτ' αὐτῷ Φαρίης ἰθύντορι γαίης
Ἐννυχίων κατέλεξε βοῶν σταχύων τε κέλευθον,
Εὐτραφέων ἰσχνῶν τε, ϗ εὐβριθέων ϗ ἀκάρπων,
Ἑπτά γε κεκριμένων· τοὺς μὲν λέγεν ἑπτ' ἐνιαυτοὺς
Εἶναι, παντοίοισιν ὀνείασι τηλεθόωντας·
Τοὺς δ' ἄλλους μερόπεσσιν ἐπαχθεῖς χήτεϊ σίτου.
Καί οἱ μῆτιν ὕφηνε, κακῆς ἄλκτειραν ἀνάγκης,
Ἧι λιμὸν προφύγοι, ϗ μυρία φῦλα σαώζοι·
Εὐφορίης καιρῷ πολυαχθέα καρπὸν ἀγεῖραι,
Ἄρκιον ὡς μετόπισθεν ἔῃ λαοῖσι ϗ αὐτῷ.
Τῷ μιν ἄναξ πάσης ταμίην ἀπεδείξατο γαίης,
Καί οἱ δεύτερον εὖχος ἑῆς ἀπεδάσσατο τιμῆς·
Ἐκ τοῦδ' Αἰγύπτου διέπων κράτος εὐσταχυούσης,
« Κοιρανίην ἤτυνεν, ὅπως ὄχ' ἄριστα νέμοιτο,
« Ἀρχῶν εὐνομίῃσι, ϗ εὐσεβίαις ἱερήων.
Ἀμφοτέροις δ' ἀπέταξε φόρων αὐτάρκεα μοῖραν,
Ἐκφαίνων ναέτῃσι Θεοῦ νόμον ὀρθοσέβαστον·
« Οἵη δὲ θέμις ἐστὶ θεόφρονος ἡγεμονῆος.
Ὡς δ' ἐπὶ λιμὸς ὄρουσε, φέρων στονόεσσαν ἀνάγκην,
Ἄλφιτα δ' ἔλλιπε πάντα, ϗ ἐσκλήκει μένος ἀνδρῶν,
Πλὴν πέδον Αἰγύπτου θρεψίμβροτον ἐνναιόντων·
Τοῖς γὰρ ἐπηετανὸν βίοτον νήησατ' Ἰωσὴφ,
Σφῇσι προμηθείῃσι, καὶ ἀλλοδαποῖς μεταδοῦναι.
Τῆμος ἐπεστιχόωντο, φίλης χρῄζοντες ἐδωδῆς,
Κερδαλέοι, γενετῆρος ἐφημοσύνῃσιν, ἀδελφοί.
Αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἔφηνε, ϗ ἀγνώσσουσιν ὀπωπὴν,
Οὔνομα ϗ γενεὴν, ἐπειὴ πόθος ὀξὺς ὄρινεν.
« Ἐκ κραδίης δ' ἐφίλησε, ϗ οὐκ ἐμνήσατο λώβης.
Αἶψα δὲ ϗ γενετῆρι, ϗ ὅσσους ἔτρεφεν οἴκῳ,
Ἐς χθόνα Νειλῴην θυμάρμενον ἔντυνε πομπὴν,
Τέμπεα δ' ἐρχομένοις Γεσσήνινα δῶκε νέμεσθαι.
Εὐφράνθη δ' ὁ γέρων, ὡσεί τις ἐς ἄϊδα νεύων
Γυιοβόροις ὀδύνῃσι, παρ' ἐλπίδα τεύξατ' ἀρωγοῦ
Ἄτης ἀγχιμόροιο, μένος δέ οἱ αὖτις ἀγέρθη·
Ὡς πάλιν ἐζωγρεῖτο βίος πατρὶ παῖδ' ἐσορῶντι,
Ὃν μέλπηθρον ἔφασκε πάλαι θήρεσσι γενέσθαι.
Ἤνυσε δ' ἔνθ' ἐτέων τρεῖς πεντάδας, ἠδὲ δύ' ἄλλους
Κύκλους, οὓς ἐτέλεσσε δυώδεκα μήνεσι Φοίβη.

Ἥλιος

Pincernæ veterem recipit mox alter honorem.
Poſt etiam regi, Memphitica ſceptra tenenti,
Septem nocturnæ vaccas ſpicaſque quietis,
Pingues et macras, plenas vacuaſque, diſerto
Eloquio pandit: ſeptem prænunciat annos
Affore, quîs largè ſe effundat frugibus æſtas,
Et totidem, quos magna cibi penuria vexet.
Et dat conſilium, cum conſilioque ſalutem,
Quo pellatque famem, mortaliaque agmina ſervet;
Plurima fertilibus frumenta ut colligat annis,
E quibus effœtos ſuperent alimenta per annos.
  Totius hinc regni (ſic rege jubente) creatur
Princeps, et munus capit a rectore ſecundum
Sceptrigero: Ægyptumque ſuo moderamine dextrè
Conſtituit: verâ niteat pietate ſacerdos,"
Juſque magiſtratus foveat rectèque miniſtret."
Ac dignos tribuit reditus ambobus: et ipſe
Oſtendit numen quâ ſit ratione colendum
Legitimè: ſancto quod dignum eſt principe munus."
  Ingruerat prædicta fames. Jam deficit omnis
Copia: gens hominum paſſim tabeſcit: in arvis
Nilois ſed ſufficiens eſt victus. Ad annos
Nam plures illîc prudentia fida Joſephi
Annonam cumulârat, ut et vicinia haberet.
  Huc igitur fratres amor et penuria edendi
Injuſtos adigit: jubet et pater ipſe Jacobus.
Quîs genus et nomen, non agnoſcentibus illum,
Exponit tandem, multùm ſtimulatus amore
Sincero: fidoque injuria corde ſepulta eſt."
  Mox etiam patrem, et quotquot domus ampla tenebat,
Advocat, et tutâ ſatagit deducere pompâ.
Arvaque deductis Geſſenia tradit ad uſum.
  Lætatur ſenior, veluti quem morbus ad umbras
Jam premit: at medicus fatum depellit amicus,
Præter ſpem fracto reparans in corpore vires.
Sic patri, intuitu nati, quaſi vita redibat,
Præda feris pridem qui creditur eſſe cruentis.
  Illîc tranſegit vitæ tria luſtra, ſed illis
Adjecit geminum, revolutis menſibus, annum.

Ἦμος δ᾽ ἐν προθύροισιν ἴδεν μόρον, υἷασι μοίρας
Ὀψιλελεῖς, Χριστοῦ τε γενέθλιον ἔχραεν ὥρην.
Φῆ δ᾽ ὡς ἡγεμόνων οὐκ ἄμμορος ἔσσετ᾽ Ἰούδας,
Ἡγεμόνων, σκήπτροις τε λόγοις θ᾽ ἱεροῖς ἐπεχόντων,
Παρθένιος πρὶν πᾶσι πολύλλιτος ἔρχεται ἥρως.
Ταῦτα θεοπρεπέων εἰς οὐρανὸν ἔπτατο θυμός·
Σῶμα δ᾽ ἄρ ἐν Χεβρῶνι πατρῴῳ κρύπτετο τύμβῳ,
Οὗ τόδε παῖδες ἔνεικαν ἀποιχομένοιο τοκῆος.

Ὁ τοῦ ἈΝΤΙΌΧΟΥ τοῦ Ἐπιφανοῦς διωγμός.

Genus idem, et ex ejuſdem autoris, Libro IV.

ΤΩ͂ι δ᾽ ἄρα δυσεβίην ὁ δεύτερος ἦεν ἀδελφὸς
Ὑβριστὴς Μενέλαος, ἀπηνείην δὲ χερείων.
Οὗτος ὑποσχόμενος χρυσοῦ πολυκυδέος ὁλκὴν
Θαυμαστὴν βασιλῆϊ, δολοφροσύνῃσιν ὅμαιον
Ἐξ ἕδρης στυφέλιξε, καὶ ὡς οὐκ εἶχε τελέσσαι,
Αἴολα συλήσας θεοδέγμονος ὄργανα νηοῦ,
Πέρνατο· μυριόδακρυς ὅθεν κλόνος ὤρνυτο λαοῖς,
Οἵ οἱ θεσμοπόλῳ παρὰ βήματι φαῖνον ἔλεγχον,
Αἰνὰ κατηγορέοντες. ὁ δ᾽ αὖ σκολιῇσι δικαστὴν
Κλέψας φραδμοσύνῃσι, βιοφθόρον ἔκφυγε ποινήν,
Καὶ τ᾽ ἀδίκῳ προΐαψε κατηγόρον ἑσμὸν ὀλέθρῳ.
Οὐλοὸς, ὅς ῥα καὶ αὐτὸν ὁμόγνιον εἷλε σαγήνῃ
Κερδαλέῃ, κήρεσσι δαφοινὸν κύρμα γενέσθαι,
Ὄρχαμον εὐσεβίης Ὀνίην, λαοῖσιν ὀνητὸν,
Ὧν αὐτὸς φθόρος ἦεν, ἐν αἵματι πάντα δαΐζων.
Ὡς λύκος, ὃν γαστήρ τε καὶ ἔμφυτος οἶστρος ἀνῆκε,
Πυκνὰ δασυστέρνων ὑποδύμεναι ἕρκεα μήλων,
Βώτορος εὑδομένοιο, κυνῶν τε ἀπὸ νόσφιν ἐόντων·
Αὐτίκ᾽ ἐπασσύτερον τεύχει φόνον, αὐτίκα λαιμῷ
Ἐμπίνει μέλαν αἷμα, καὶ οὐκ ἀνέκοψεν ἐρωὴν,
Πρὶν σταθμὸν νηκύεσσι καὶ αἵματι πάντα μιῆναι·
Ὣς ὁ διαρπάζων Ἰακωβίδος ἔθνεα ποίμνης,
Πάντα φοναῖς ἐμόλυνεν ἀεικέσιν. ὡς δ᾽ ἄρ᾽ Ἰήσων
Εἰς ἄκρην μιν ἔεργεν ὑπέρβιος, ἐχθρὸν ἀλέξων

Σύγγονον,

Dumque videt fatum jam ſtare in limine, natis
Venturam dixit ſortem, Chriſtique propinquum
Natalem : quòd non ſit defecturus Iudæ
Præſes, qui ſceptrum teneat, ſacriſque miniſtret,
Donec virginei naſcatur ſanguinis heros.
  Hæc effata altum petiit mens æthera ; corpus
Accepit Chebron : functi quò membra parentis
Tranſportant nati, patrioque in marmore condunt.

Antiochi *Epiphanis* perſecutio. Vid. Machabæorum Lib. I. et II.

OLLI [*Jaſoni*] germanus non impietate ſecundus,
Sed, *Menelaus*, erat ſævis immanior actis.
Is pondus regi magnum promiſerat auri,
Ut, fratre excuſſo, ſancti frueretur honore
Supremo templi : ſed cùm non ſuppetit auri
Copia, ſacrilegus divinis tradita vendit
Vaſa miniſteriis. Populi gravis inde tumultus
Subſequitur, ſacri qui intentat crimina ſurti
Pontifici. Sed judicii capitale periclum
Effugit, haud modicis corrupto judice nummis,
Et facit actores capitali occumbere pœnæ.
Quem non perdiderit vel vi, vel fraude malignâ ?
Qui fratrem involvit truculentæ in retia cædis,
Inſignem pietate *Onian*, in commoda gentis
Intentum : peſtis cui perniciem iſta creabat.
  Ut lupus, in denſas quem fortè irrepere caulas
Ingenitus furor, ingluvieſque inſana coegit ;
Cùm Domini atque canum cuſtodia fida remota eſt,
Confertas peragit ſtrages, nigrumque cruorem
Pro libitu ſorbet ; cupidis nec ſe abſtinet auſis
Antea, quàm totum funeſtet cædibus antrum :
Sic *Iacobæam* crebro Ille cadavere gentem
Inceſtat, rabiem exſatians. Dumque inſtat *Iaſon*
Intrudens arci ; frater vi major et arte,

Σύγγονον, Ἀντιόχου βλοσυρὴν κίκλησεν ἀρωγήν.
Ὃς μάλα παιφάσσων, λοιπὸν σχεδὸν ἔθνος Ἑβραίων
Ἐκ ῥιζῶν κεράϊξε, ϗ εἰς βυθὸν ἔμβαλεν ἄτης,
Θηρὸς ἔχων κραδίην βροτοσίντορος, ἀνδρὸς ὀπωπὴν,
Ἀτρεκέως τ᾽ ὀλοοῦ γεγαὼς τύπος ἈΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ.
Ἣ γὰρ ὑπερφιάλου δαμάσας πόλιν ἄρεος ὁρμῇ,
Οὐλομένων πρηστῆρα κακῶν ναέτῃσι τίνασσεν.
Οὔπω μὲν τρίτατον φονίης σέλας ἠριγενείης
Ὠκεανοῦ ζοφόεσσαν ὑπαὶ χύσιν ἕσπερος εἷλκεν·
Ὃς τότ᾽ ἀεικελίοις ἐπὶ πήμασι κρύψεν ὀπωπήν·
Μυριάδας δ᾽ ὀκτὼ μελέων ἔσφαξε πολιτέων,
Τοσσατίας δ᾽ ἐπέδησε, ϗ ἄλλοις δῶκε πρίασθαι·
Καὶ μυσαροῖσι πόδεσσιν, ὑπ᾽ ἐννεσίῃ Μενελάου,
Δῶμα Θεοῖο πάτησε, βροτοῖς πάντεσσι σεβαστόν·
Ἐκ δ᾽ ἄρα χρήματα πάντα, τά τ᾽ ἐσθλῶν εὔνις ἐκοίτων,
Νυμφάων χορὸς ἔνθα, ϗ ὄρφανα τέκνα σάωζον,
Αἴνυτο, ϗ ζαθέου κειμήλια ποικίλα νηοῦ.
Χίλια δ᾽ εἰς Συρίην χρυσοῦ πολύτιμα τάλαντα,
Ὀκτώ τ᾽ ἄμμιγα τοῖς ἑκατοντάδας, ἧκε φέρεσθαι.
Φρουρὴν δ᾽ αἰχμητῶν εὐερκέος ἔνδοθεν ἄκρης
Ἱδρύσας, κάρτυνεν ἀλιτρόνοον Μενέλαον.
Ὡς δ᾽ ἔτος ἀμφιτρόχασσε τὸ δεύτερον ὦρσε μαχητῶν
Ὧν πρόμον Ἀπόλλωνος ἐπώνυμον, ἀντί Ἑβραίοις.
Ὃς φιλίην σκήπτων, κακὰ δ᾽ ἐν φρεσὶ λοίγια ῥάπτων,
Ἕβδομον ὡς ἀμάρυσσεν ἀεργηλῆς φάος ἠοῦς,
Ἤλασε πορφυρέης δολομήχανον ἐς λίνον ἄγρης
Ἄσκεπτον πτολίεθρον, ὑπ᾽ ὀξυβόλοιο σιδήρου,
Καὶ πυρὸς ἀκαμάτοιο βίῃ, μάλα πάντ᾽ ἀμαθύνων.
Χαλκὸς μὲν φάγεν ἄνδρας, ὑπὸ φλογὶ δ᾽ ἤμυον αὐλαὶ,
Δυσμενέων δ᾽ ὑπὸ χερσὶν ἐϋκτέανος φέρετ᾽ ὄλβος·
Καὶ πόλις ἀῤῥήκτοισιν ἀγαλλομένη τοπάροιθεν
Φράγμασι, πάντ᾽ ἀπέβαλλε βιαίης ἕρκεα λώβης·
Βουλαῖς αὐτομέδοντος, ὃς ἵετο λαὸν Ἑβραίων
Γυμνὸν ὁμῶς ἀλκῆς ϗ θάρσεος ὧδε τίθεσθαι,
Πρίν σφισιν ἐντῦναι μιαρὸν σέβας, οἷον ἐώλπει.
Τοὔνεκεν ἀρχαίου κρατερὸν τείχισμα Δαβίδου
Εὐπύργοις στερέωσεν ἐπάλξεσιν, ἐν δὲ μαχητέων
Παμπόλλων λόχον ἔσσεν, ἐνέρτερον ἄστυ φυλάσσειν.

Antiochi depofcit opem, patriæque ruinam.
Hic irâ tumidus ftirpem propè gentis *Hebrææ*
Eruit ex imo, cladifque in gurgite merfit.
Diverfæ monftrum formæ; fera bellua mente,
Fronte homo; peftiferi verè typus *Antichrifti*.
Urbem etenim poftquam violento marte fubegit,
Civibus hei trucium vibrat preftera malorum.
Ter germinum *Auroræ* nondum jubar, aftra reducens
Hefperus Oceani nigris detraxerat undis,
(Qui tunc fe implicuit tenebris, ne infanda videret)
Myriadefque octo miferis de civibus haufit;
Et totidem captas tenui divendidit ære.
Ingreffufque Dei *Menelai* hortatibus ædem,
Terrigenis adytum temerat venerabile cunctis;
Et fanctas direptat opes, quas orba maritis,
Dilectifque, cohors, genitoribus, intulit illuc
Tutò fervandas, magni et donaria templi.
Hinc octoginta dedit auri et mille talenta
In *Syriam* portanda aulam. Sic dives ab arâ
Rex fit: et in fummâ cuftodia ponitur arce,
Militis inftructus quo robore fit *Menelaus*.
Alter erat vertens annus, cum milite cinctum
Innumero *Abramidis* immifit *Apollinis* auctum
Nomine, qui fimulare fidem bonus, abdere fraudem,
Septima cùm facræ *Phœbus* tulit otia lucis,
Implicuit facram funeftis caffibus urbem
Non circumfpectam. Nam dum furit ignis et acris
Ferri acies, captam vaftantur cuncta per urbem;
Nempe viros haurit ferrum, Vulcania perdit
Flamma lares; et opum fi quid manet, abftrahit hoftis.
Urbs igitur, muri quæ non frangenda tenebat
Robora, præfidio muri nudata patefcit,
Imperio regis; qui fic conatur inermem,
Reddere, ut amittat quo fidat et arceat hoftem,
Dum cupit infandos *Solymis* inducere cultus.
Idcirco prifci nova propugnacla *Davidis*
Circumdans arci, numerofo milite complet,
Præfidio ut valido fubjectam terreat urbem.

Poftmodò

Πέμψε δ' Ἀθηναῖον μετοπίστερον ἄμμιγ' ἐφετμῆς
Ὡς πάντες, Συρίοισιν ὑπὸ σκήπτροισιν ἐόντες,
Ἓν σέβας ἀμφιέπωσιν ὁμοφραδέεσσι μενοιναῖς.
Ἑλλήνων κατὰ θεσμὸν ἀπότροπον, οἵ ῥα σέβιζον
Εὐχαῖς καὶ θυσίῃσι θεῶν ἀπερείσιον ἔθνος·
Τῷ δ' ἑτεροφρονέοντι βίος καὶ κτῆσις ὄλωλαι.
Αὐτὰρ ἀγὸς βασιλῆος ἐφημοσύνῃσι πιθήσας,
Ἐμβεβαὼς Σολύμοισι, Θεοῦ πάλιν ὕβρισε νηὸν
Λώβαις ἀῤῥήτοισιν. Ὀλύμπιον ἐν γὰρ ἔθηκε
Ζῆνα πανελλήνεσσι σεβάσιμον, ἱερὰ δ' ἔρξεν
Οὐρανίοις μωμητὰ κελεύσμασιν· ἄγχι δὲ βωμῶν
Ὄργια μάργα τέλεσσε κυνώπιδος Ἀφρογενείης,
Κοίταις αἰσχρολεχέσσι· παλαιοῦ δ' υἷας Ἀβράμου,
Τάμνειν ἀκροφύτευτον ἀεξιγόνου σκέπας αἰδοῦς
Νηπιάχοισιν, ἔρυξε, καὶ ἄλλας κόψε θέμιστας·
Αἰνομόρους δ' ἐβίησεν ἐϋτραφέων κρέα χοίρων
Δαρδάπτειν γενύεσσι πάρεκ νόμον, οἰνομανοῦς τε
Εὐάζειν θιάσους τε καὶ ὄργια κύντατα Βάκχου,
Ἀσκῆσαι δὲ καὶ ἄλλα κατ' ἤθεα λυγρὰ Πελασγῶν·
Σὺν δ' ὁσίαις τελεταῖς ἱερῶν θεσπίσματα βίβλων
Πάμπαν ἀπημάλδυνε, καὶ εἴ τινα τέτμεν ἐρευνῶν
Ἐνδυκέως, ζαθέοισιν ἰαινόμενον σελίδεσσιν,
Αἶψα δαϊζομένοιο κατὰ χροὸς ἔβλυσεν αἷμα,
" Καὶ φόνος εὐσεβίης θεοτερπέος ἦεν ἄεθλον.
Ὣς ὅγε ῥίμφ' ἀμάθυνε Θεοῦ νόμον οὐρανόφαντον,
Καὶ σέβας ἀγλαότιμον, ὅλην κατὰ γαῖαν Ἑβραίων.
Παντόθι δ' ἐν πτολίεσσι κακῶν στίχας ἔσσε μαχητέων,
Οἵπερ ἀναινομένους ὀλοαῖς ἐνοπῇσι πιθέσθαι,
Παντοίῳ κεράϊξαν ἀνηλέος εἴδεϊ πότμου.
Πλεῖστοι μὲν φονόεσσαν ὑποτρομέοντες ὁμοκλὴν,
Κυδαλίμου θ' ὁρόωντες ἀπόστασιν ἀρχιερῆος,
Αἰδόμενοι βασιλῆα καὶ οὐλοὸν ἱεροφάντην,
Δυσσεβίῃ φρένα δῶκαν ἀνάλκιδα, καὶ βάλον αἰδῶ
" Οὐρανίου κραντῆρος ἐπὶ χθονὸς· ἠδὲ σαώζειν
" Σφὸν δέμας ἱμείροντες, ἅμα ψυχὴν ἀπόλεσσαν.
" Ὡς ἐν ἀμηχανίῃσι παλίμβολός ἐστιν ὅμιλος.
Παῦροι δ' οἷς χθονίων προφερέστερος εἴδετ' ὄλυμπος,
Καὶ σέβας Ἀθανάτου γεραρώτερον ἔπλετο ἀνδρῶν,

Εἰσαθέως

Poſtmodò *Judæis* non mitia juſſa ferentem
Miſit *Athenæum*, *Syriæ* ut qui ſceptra verentur,
Unâ eâdemque omnes ſe relligione tenerent,
More (ſed haud recto) *Graiûm*; qui plura colebant
Quàm numeres vario ſacrorum numina ritu:
Quique ſecus faceret, vitâque opibuſque careret.
Dux igitur regis mandata nefanda capeſſens
Ingreditur *Solymam*, templumque inceſtat, et aras
Fœdis conſcelerat ſacris: et ſede reponit
Auguſtâ ſimulachra *Jovis*, quem tota colebat
Græcia, *Olympiaci*, cognomine. Nec ſat, in ipſis
Idaliæ celebrat penetralibus orgia *Divæ*
Obſcœno coitu; gentemque coercet *Abrami*,
Summa recens genitis reſecent ne tegmina verpæ,
Ut lex edicit; cujus ſanctiſſima jura
Mille modis violat: miſeros quoque cogit ad eſum
Carnis porcinæ, contra præcepta *Tonantis*.
Utque ineant fœdo thiaſos atque orgia *Baccho*:
Cæteraque ut peragant tetro pro more *Pelaſgûm*.
Cumque piis abolet *diorum* ſcripta librorum
Ritibus: et ſi quem ſolerti indagine cepit
Veſtigans, legeret veterum qui oracula vatum,
Huic cruor extemplò cæſo de corpore manat.
Sic pietas cædem, ceu præmia digna, reportat."
Sic facilè extincta eſt ipſo lex tradita cœlo,
Puraque relligio, per *Hebræi* rura popelli.
Armigeros etiam diſponit ubique per urbes
Cuſtodes: qui quos juſtis parere negantes
Deprêndunt, vario mactant diſcrimine lethi.
Multos, dum ſævas cupiunt avertere pœnas,
Pontificemque vident divinam prodere legem,
Præſulis et regis reverentia movit, ut irent
Impietatis iter tritum, ſummique pudorem
Abjicerent Domini: Sed dum mortalia ſervant"
Paulò pôſt animam miſero cum corpore perdunt."
Quàm leviter vulgus rebus mutatur in arctis!"
Pauci, quîs potior terrâ tunc viſus *Olympus*,
Qui divina magis quàm juſſa humana timebant,

Εὐσταθέως θείῃσιν ἐπεστήριξαν ἐφετμαῖς
Ἧς φρενὸς ἠνορέην. τοὺς δ' οὐ φόβος οὐλοὰ φαίνων,
Ἔκλασεν εὐθαρσεῖς, οὐκ ἐλπίδος ἥπαφε σειρὴν,
Οὐ πενίη, καὶ φύζα, καὶ αἴσχεα, καὶ μελεδῶναι,
Οὐ φόνος, αἱμαβόρον πελάσας χάος, οὐ κράτος ἐχθρῶν,
Ὦσεν ἀπὸ κρηπῖδος, ἐφ' ἧς Θεὸς αὐτὸς ἔρεισεν.
Ἄλλοι μὲν προλιπόντες ἐπαύλια καὶ φίλον ὄλβον,
Φεῦγον ἅμ' οἰκήων ἀγέλῃ πρὸς ἐρημάδα χώραν·
Πέτρων τ' αὐτοφύτοις κοιλώμασιν ἠλάσκοντες,
Εἷλκον ἐν ἀμμορίῃ, πάντων χατέοντες, ἀϋτμήν·
Καὶ βιότου στήριγμα Θεοῦ σφίσιν ἤντετ' ἀρωγή.
Τοῖς καὶ Ματαθίης Ἀσμώνιος ἦεν ἑταῖρος,
Οἰοπόλους κευθμῶνας ὁμοῦ παίδεσσι μεταλλῶν.
Ἄλλοι δ', οὓς ὀλοοὶ μερόπων κίχον ἀγρευτῆρες,
Παντοδαπῇ φθείροντο μόρου πολυαλγέος αἴσῃ·
Κτήματα δ' εἰς γάζην βασιληΐδα πάντα φορεῖτο.
Τοῖς ἐνὶ κυδρὸς ἔην Ἐλεάζαρος, ἀμφὶ καρήνῳ
Λευκὸς, ἐνὶ κραδίῃ δὲ βίην ἀδάμαντος ἀέξων,
Εὐσεβίης καὶ ἄεθλον ἀτειρέος· ἦ γὰρ ἑ δεινοῖς
Καὶ μαλακοῖς ὤτρυνεν ἄναξ ἀθεμίστια ῥέζειν,
Δειπνήσαντα συῶν παχέων κρέας. ὃς δ' ἀνένευεν·
Οὐδὲ μὲν οὐ σκῆψαί τιν' ὑπερβάτιν ἤθελεν ὕβριν,
Μή τινα δυσνομίης πρόφασιν λαοῖσιν ὀρέξῃ.
" Ὁπλότεροι γὰρ ὁρῶσιν ἐς ἤθεα λαμπρὰ γερόντων.
Τοὔνεκ' ἀμυθήτοις ὀδύναις ὑπὸ γυῖα δαϊχθεὶς,
" Δεῖξεν ἐφημερίοισι βροτοῖς, ὅτι κάλλιόν ἐστι
" Τλῆναι κύντατον οἶτον, ἀνηλείῃσι τυράννων,
" Ἢ νόμον εὐσεβίης προλιπεῖν, καὶ σκάνδαλ' ἐγεῖραι.
Ἔνθα φάνη μέγα θάρσος ἀριστοτόκοιο γυναικός·
Ἣ κούρους τέκεν ἑπτὰ, καὶ ἔτραφε σώφρονι θεσμῷ,
Ἤθεσιν ἐν νομίοισι· καὶ ὡς βαρὺς ἔγρετ' ἄεθλος,
Παρφασίῃ κάρτυνε, Θεοῦ σέβας εἰς μόρον ἴσχειν.
Τοὺς γὰρ ἀπορρίψαι καθαρὸν νόμον οὐκ ἐθέλοντας,
Ὡς βασιλεὺς ἐκέλευσεν, ὑποδρηστῆρες ἐφετμῆς
Φρικαλέοις στρέβλωσαν ὑπ' ἄλγεσιν, αἰόλα ποινῆς
Μήδεα τεκτήναντες ἀφειδέος· οἱ δ' ἄρα θυμὸν
Παρθέμενοι σταθερόν τε καὶ ἄτρομον, οὐχ ὑπόειξαν
Ἀκαμάτῃς ὀδύνῃσι πολυσχιδέος θανάτοιο.

Κάμνε

In ſacræ firmant animos fundamine legis
Immotos; quos non, minitans dira omnia, fregit
Terror, non demulſit ſpes, non flexit egeſtas,
Non fuga, non probrum, non anxia cura, nec atrum
Diducens rictum cædes, hoſtiſque poteſtas,
Depulit a recti fortiſſima pectora cultu.
Quinetiam multi, laribuſque opibuſque relictis,
Deſertas ineunt dulci cum pignore terras.
Dumque cavis latitant petris, rerum omnium egeni,
Et vix exiguæ ducunt ſpiramina vitæ,
Experiuntur opem juſto tamen æthere miſſam.
Quos et *Matathias Aſmonius* inter agebat,
Solivagos forti ſervans cum prole receptus.
Multi quos *Syrii* venatio ſæva tyranni
Ceperat, hei variâ profundunt morte cruorem:
Quorum regali cedunt bona prodita fiſco.
Quîs aderat conſors *Eleazarus* ille, capillos
Canus; at in veræ luctu pietatis habebat
Cor adamante omni rigidum magis. Huic gravis inſtat
Exactor, duris placidiſque, ut carne ſuillâ
Veſcendo temeret legem. Sed reſpuit Ille,
Nec ſimulare volens patriæ contraria legi,
Ne quam peccandi tradat popularibus anſam.
Namque ſenum captant mores ætate minores."
Ergo ſuppliciis cruciatus membra nefandis,
Egregium cunctis ſpecimen mortalibus edit:"
Quòd potius tolerare necem, torquente tyranno,"
Perdere quàm ſacra jura, piaſque offendere mentes."
Extulit egregiæ tunc ſe fiducia matris
Cum ſeptem natis; ſanctæ quæ legis ut omni
Imbuerat cultu, ſic et certamine in iſto
Hos animat, rectum ut ſummam tueantur ad horam.
Namque hi, divinam renuunt dum prodere legem,
Regis ad edictum tormenta per omnia rapti,
Quæ variâ intentant crudeles arte miniſtri;
Supplicia expendunt varia. At mens fortis inhærens
Propoſito tantos non unâ in morte dolores
Contemnit ſecura, nec a pietate recedit.

Κάμνε μὲν ἀνδροκόπων δαιτρῶν μένος· οἱ δ᾽ ἄρα μίμνον
Ἀκμῆτες, δολιχαῖς τε μεληδόσιν οὐκ ἀπόειπον.
" Φίλτρα γὰρ ἁγνὰ Θεοῖο, καὶ ἐν φρεσὶ τηλεθόωσα
" Ἐλπωρὴ βιότοιο μεθύστερον ἀστράψοντος,
" Πᾶσαν γυιοβόροιο πάθης ἤμβλυνεν ἀκωκήν.
Παίδων δ᾽ εἰσορόωσα φονὴν μεγαλήτορι θυμῷ,
Εὐψύχῳ, γενέτειρα, βοῇ θάρσυνεν ἕκαστον.
Ὀψὲ δὲ καγχαλόωντες ἐπ᾽ ἀφραδίῃσι φονήων,
Ἀκλύστοισι νόεσσιν ἐς αἰθέρος ὅρμον ἔκελσαν·
Καί σφιν ὁμοῦ πτερόωσα μόρου βυθὸν ἔσπετο μήτηρ.
Ὡς τις ἔχων πόδα νηὸς ἐΰστροφον, εὖτε πελάσσῃ
Εὐλιμένοις κροκάλῃσι, μετ᾽ ἐκβεβαῶσι καὶ αὐτὸς
Λοίσθιος εὔφρονα ταρσὸν ἐπ᾽ αἰγιαλοῖσιν ἐρέσσει·
Χαίρει δ᾽ ὡς σόος ἦλθε σὺν ἀρτεμέεσσιν ἑταίροις,
Ἐκπερόων ῥοθίων τε βίην, καὶ μῆνιν ἀητῶν·
Ἀσπάσιος δὲ νέοις ἐπικέρδεσι τέρπεται ἦτορ.
Ὣς κείνη μακάρεσσιν ἐφ᾽ υἱάσιν ἡρωΐνη
Αἰθέρος ἐν λιμένεσσιν ἀκηδέα θυμὸν ἰαίνει.
Λαμπρὸς δ᾽ εὐσεβέεσσιν ἀεὶ τύπος ἐστὶ τεκούσαις.
Ὦ πόποι, οἷα τάλασσαν ἀμύμονος εἵνεκα θεσμοῦ
Ἀρτιτόκῳ μετὰ παισὶ λεχωΐδε νηπιάχοισιν.
Αἳ γὰρ ὀνασσάμεναι δολίην βασιλῆος ἐφετμὴν,
Ἄκρα φίλοις τεκέεσσιν ἄρασσον δέρματα μεζέων,
Ὀξυτύποις λάεσσιν, ὅπερ χρέος ἔσκε νόμοιο.
" Καὶ τὰ μὲν ἦκα γένοντο, τὰ δ᾽ ἀμφαδὸν ὅσσα βόησεν.
Ὣς κλύε δ᾽ ἡγεμονεὺς, ὡς θυάδι πάφλασεν ὀργῇ·
Αὐτίκα δ᾽ αὐχενίῃσιν ὑπὸ βροχίδεσσιν ἀϋτμὴν
Ῥῆξε δύω κούροισιν, ἐϋτλαγέων δ᾽ ἀπὸ μαζῶν
Μητράσιν ἀσκεπέεσσι λιπόπνοον ἐκρέμασ᾽ ἄχθος,
Ῥιγεδανὸν δὲ θέημα, δι᾽ ἄστεος εἷλκεν ἀγυιῶν,
Δισσὸν ἀειραμένας κραδίῃ καὶ σώματι φόρτον.
Ὀψὲ δ᾽ ἀεικείης κεκορημένος ἀλγινοέσσης
Ὦσε κατὰ κρημνοῖο, καὶ ὀστέα πάντα τέθραυστο.
Οἰκτρὸν δ᾽ αὖ μόρον ἔσχεν ἀρίστων χιλιὰς ἀνδρῶν·
Οἳ κρυερὴν βασιλῆος ἀλυσκάζοντες ἐνιπὴν,
Δῦσαν ὑπ᾽ εὐτορόφου σπείους τινὰ ῥωγάδα πέτρην.
Τοὺς δὲ μεταλλευτῆρες ὑπερθύμοιο τυράννου
Ὡς σκιεραῖς ἐνόησαν ὑποπλήσσαντας ἐρίπναις,

Carnificum vis ipſa quidem langueſcit, at olli
Non languent: afflicta magis fit vivida virtus."
Nam *Jovæ* ſincerus amor, decoriſque ſequenti"
Effulſuri ævo, fido ſpes pectore fervens,"
Omne dolorifici tormenti hebetavit acumen."
Mactarique videns coràm ſua pignora mater,
Unumquemque juvat generoſæ hortamine vocis.
Exultant olli ſuper his vecordibus auſis
Torquentûm, ſalviſque animis portum ætheris intrant.
Quos ſequitur cordata parens per cærula mortis.
Utque gubernaculum moderans, ubi littora prênſat
Tuta ratis, poſtquam ſocios præmiſit, et ipſe
Ultimus in ſicco deponit margine greſſum;
Et gaudet comites ſalvos, ſalvumque magiſtrum,
Æquoreos penetrâſſe lacus, ventique furorem,
Et bene de partis bona ſentit gaudia lucris:
De natis gaudet ſic Heroina beatis
In cœli ſtatione, omni perfuncta labore.
Exemplumque piis eſt matribus inde ſequendum.
Hei, pro lege Dei, quæ, quanta, et qualia, paſſa
Sunt duo, cum fœtu vix nato, pectora matrum!
Nam nihili Syrii facientes juſſa tyranni,
Pelliculas ſummo reſecant a pene tenellis,
Ancipitis (quod lex depoſcit) acumine ſaxi.
Sed clam facta canit mox publica fama per urbem."
Ut dux reſcivit, tumidâ mox bulliit irâ.
Mox pueris adimit teneræ ſpiracula vitæ,
Funibus inſertans collum; mox veſte carentûm
Exanime heu matrum ſuſpendit ab ubere pignus;
Perque omnes raptat vicos (proh triſtia viſu!)
Geſtantes non corde minùs quàm pectore molem.
Tandem præcipitans laceros de mœnibus artus
Comminuit, rabidum et ſaturat vix morte furorem.
Eheu quàm fatum ſortitur flebile mortis
Mille viros; qui dum truculenti evadere regis
Inſtituunt rabiem, tutæ ſe fragmine petræ
Occultant: Vigilis ſed eos indago tyranni
Poſtquam deprêndit tenebroſâ in rupe latentes,

Αὐτίκα κερδαλέῃσιν ἐπεῤῥώοντο μενοιναῖς.
Ἦ γὰρ ἀεργοσεβὲς κατὰ σάββατον ἄγχι μολόντες
Κλειομένοις πολέμιξαν· ἐνὶ σπήλιγγι δ᾽ ἐόντες
Ἦμαρ ἑορτάσιον πεφυλαγμένοι ἧκα θάασσον,
Καὶ νίκην ἀπονητὶ κακοῖς προΐεντο μαχηταῖς·
Οἳ σφέας, οἰκτροβόαις μετὰ παίδεσιν ἠδ᾽ ἀλόχοισι,
Καπνοβόλοις ἐδάμασσαν ἀποπνίξαντες ἀϋτμαῖς.
Ἄλλα δὲ πολλὰ τέτυκτο μιαιφόνα πάντοθι γαίης.
Καὶ τότ᾽ ἀεικελίοις ὑπ᾽ ὀνείδεσι πεπληῶτα
Ὡς νόμον εἶδε Θεοῖο, δαϊζομένην τε γενέθλην
Παίδων εὐγενέων, καὶ ὀλωλότα τίμιον ὄλβον,
Δῖα ΠΑΛΑΙΣΤΊΝΗ, θαλερῆς ἀπεσείσατο κόσμον
Ἀγλαΐης, χρυσέην δ᾽ ἀπεκάββαλεν ἄμπυκα κόρσης·
Δάκρυσι δ᾽ ὄσσε τάκη, καὶ στήθεα χερσὶν ἄμυσσε,
Καὶ κονίαις ἐμόλυνεν ἀραιῆς βόστρυχα χαίτης.
Οἰκτρὰ δ᾽ ὀδυρομένη, πάσας μάστιζε κολώνας,
Πάντας ἄδην κενεῶνας ἑῆς μινυρίσμασι λώβης.
Ἠχὼ δ᾽ ἔνθα καὶ ἔνθα γόων ἐπιμάρτυρ᾽ ἰωὴν
Ἀψύχτων ἀνέπεμπεν. Ἰορδάνιον δὲ ῥέεθρον
Θρηνῷ πλημμύρεσκε, καὶ αἵματι φοίνιον ἦεν,
Αἵματι καινομένων, θρηνῷ δ᾽ Ἑβρηΐδος αἴης.
Εἰδομένης γαμετῇ πολυκηδεῖ, τὴν μάλα δηρὸν
Δηθύνων μερόπεσσιν ἐν ἀλλοδαποῖσιν ἀκοίτης,
Λείπει νηπιάχοισι μεθ᾽ υἷασιν, ἄλγε᾽ ἔχουσαν,
Ἀντιβίων ὑπὸ χερσὶν ἀνηδέσιν· οἵ ῥα μεταξὺ
Ἔκπερσαν πτολίεθρον, ἕλον δ᾽ ἅμα καὶ δόμον αὐτῆς·
Καὶ τοὺς μὲν παίδων φονίῳ κείρουσι σιδήρῳ,
Τοὺς δ᾽ ἐπὶ δούλιον ἦμαρ ὁμοῦ σύρουσι τιθήνῃ.
Ἣ ῥα κινυρομένη τεκέων ὕπερ, ἠδὲ καὶ ὄλβου,
Ἁρπαμένου φθονεραῖς ὑπὸ χείρεσιν, αἴλινα πάσχει,
Νωλεμέως τε βοᾷ σφέτερον πόσιν, εἴποτε μέλλῃ
Νοστήσας οἴκονδε βιοσσόα λύτρα κομίζειν,
Καὶ πάλιν ἁψάμενος νεαρὸν φάος, οἶκον ἐγείρειν.
Τοῖος μὲν τύπος ἦε ΠΑΛΑΙΣΤΊΝΗΣ τότε λυγρῆς.
Ὡς δ᾽ ἤδη προθέλυμνα φανέσκετο πάντ᾽ ἀπολέσθαι·
Ὦρσεν ἀοσσητῆρα καὶ ἐσχατιὴν Θεὸς ἄτης.
“ Ὡς γάρ οἱ φίλον ἐστὶν ὀϊζύουσιν ἀμῦναι,
“ Ὁππότ᾽ ἄδην φθινύθῃσι βιαρκέος ἐλπὶς ἀρωγῆς.

Ecce canum præſtò bipedum vis; undique cingunt
Incluſos, (feſtæque aderant jam Sabbata lucis)
Oppugnant antrum: Sed dum reverentia feſti
Non ſinit illatam vim vi depellere, vincit
Abſque ullo reſides certamine callidus hoſtis.
Mox ipſos, queruloque unà cum pignore matres,
Præfocant rapido fumi nidore ſubactos.
  Plurima præterea ſentit crudelia tellus.
Et tunc ſub damnis ignominiâque fatiſcens;
Dum videt extingui legem, dum nobile gentis
Exſcindi germen, bona dum fugere omnia longè;
Dia Palæstine ſoliti ſplendoris amictum
Excutit, auricomum vellens a vertice mundum;
Et vultum humectat lacrymis, et pectora tundit,
Atque racematos malè turpat pulvere crines.
Non locus ullus erat, non mons, non vallis, et agri
Planities, quem non feriit ploratibus ægris,
Amiſſum lugens decus. Heu, miſerabilis, eheu
Echo reſponſat paſſim; lacrymiſque graveſcit
Flumen *Iordanis*, multoque cruore rubeſcit,
Dum plorat tellus, pereuntque in ſanguine cives.
  Hæc tunc eſt nuptæ ſimilis, quam tempore longo
Deſtituit, verſans peregrinâ in gente, maritus,
Et ſobolem: interea patriam ferus occupat hoſtis,
Ærumniſque ipſam multis ſimul implicat, ædes
Vaſtat, opeſque aufert: natoſque aut enecat armis,
Aut ad ſervitium raptat, miſeramque parentem
Inter captivos alios ſine vindice tollit.
Quæ partim natos, partim deperdita natis
Hoſtili, plorans, dextrâ, mœroribus ævum
Impendit, crebro repetens clamore maritum:
Servatus ſi fortè domum, pretium afferat hoſti,
Et redimet captos, relevetque a clade Penates.
Tam facies miſeranda fuit telluris *Hebrææ*.
  Jamque videbantur fundum ruere omnia ad imum,
Cùm Deus excivit medicum, qui vulnera ſanet.
Ille Dei mos eſt, rebus ſuccurrere lapſis,"
Cùm jam nulla ſuper ſpes creditur eſſe ſalutis."

Ὦρσε δὲ Ματαθίην Ἀσμώνιον, ᾧ ῥα γεραιῇ
Ἡλικίῃ βαρύθοντι μένος φρεσὶν ἔμπεδον ἦεν.
Οὗτος ἀναιθύσσων θεοδινέος ἔμπυρον ὁρμὴν
Ζήλου ἐνὶ πραπίδεσσι, Θεοῦ νόμον ἀντία κοινῶν
Ἐχθρῶν εὐσεβίης πινυτῇ μάλα ῥύσατο τόλμῃ.
Βρίμην δ' Ἀντιόχοιο βαρύφρονος ἔσχε, πρὸ πάντων,
Ὧν αἰδὼς κατὰ φῦλα γερασφόρος ἦεν Ἑβραίων.
Χειρὶ δ' ἑῇ κέντησεν ὁμόπτολιν, ὅστις ἐτόλμα
Αὐτοῦ παπταίνοντος ἀναιδέα θύσθλα τένεσθαι.
Πέφνε δ' ἀτάσθαλον ἄνδρα θυώδεος ἀγχόθι βωμοῦ.
Πὰρ δ' αὐτῷ βασιλῆος ἀνάρσιον ἀρχὸν ἔκοψεν
Αἰχμητὴς βαρύθυμος· ἀπημαύρωσε δὲ βωμοὺς·
Πάντας δ' οἷς μεμέλετο Θεοῦ σέβας, ἔντεα δύνειν
Θαρσαλέως ὀρόθυνε, καὶ ἄσπετον ὕβριν ἀμύνειν.
Καὶ σφίσιν εὐφρονέουσι μεθ' υἵασιν, ἄτρομος ἥρως
Εἰς λέπας ἡγεμόνευσεν ἐρημοπόλοιο χαμεύνης·
Ἐνθάδ' ἀολίσσας φυγάδων στρατὸν, οἵ ῥα πρὸς αὐτὸν
Ἔρρεον, ὡς ἀρχὸν μετανάστιον ἀμφὶ μέλισσαι,
Ἀντιπάλοις ἐπόρουσε καὶ ἐξελίναξεν ἐδέθλων,
Καὶ βωμοὺς ἀμάθυνε· καὶ ἀγχινόμοις πολίεσσιν
Εὐσεβίης σέλας ἦρεν, ἔπαυσε δὲ δούλιον ἄτην.
Ὡς δὲ θεουδείης παλιναυγέος ἠδὲ γαλήνης
Ἀρχὴν λαοσόοιο τιτήνατο κύδιμος ἀνὴρ,
Ἀσπάσιος μακάρων ἐς ὁμήγυρον ὄψιμος ἦλθεν,
(Εὖτέ ἑ μοῖρα κάλεσσε, μακρὴν κλώσασα πορείην)
Πρῶτον ἔτος περόων σφετέρης νομοκηδέος ἀρχῆς.
Ἧς τότε κυδρὰ λάβοντο χαλινωτήρια πέντε
Υἱες, ἐφημοσύνῃσιν ἀριστονόοιο τοκῆος·
Σίμων ἀγχίνοος, καὶ καρτερόθυμος Ἰούδας,
Ἐσθλὸς Ἰωναθῆς, Ἐλεάζαρος ἄσχετος ὁρμὴν,
Τοῖς τ' ἐπ' Ἰωάννης κρατερὸς, καὶ πιστὸς ἀδελφοῖς.
Ὧδε ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗΣ Λευΐτιδος αἷμα γενέθλης
Εἵλετο κοιρανίην, γενεὴ δ' ἐπέπαυτο Δαβίδου,
Ὡς ἑκατὸν χρόνος εἶχε καὶ ἑξήκοντα τελέσσαι,
Καὶ τρισσοὺς λυκάβαντα, γενέθλιον ἄχρις ἐπ' ἦμαρ
Χριστοῦ, παρθενικῆς θεομήτορος ἐκπροφανέντος.
Οὐ γὰρ δὴν τοπάροιθεν ἀφειδέϊ χειρὶ παλάξας
Αὐτὸν, ἵν' Ἀντιόχοιο φύγοι χέρας, ἔσπασε πότμον,

Matathias fuit hic *Aſmonius,* inſita virtus
Cui juvenilis erat, licèt annis obſitus eſſet.
Hujus ut impavido ſanctus ſe pectore fervor
Juſtis exeruit flammis, prorumpit in hoſtes
Communes, legemque haud vanis aſſerit auſis.
Antiochique minas primus compeſcit eorum,
Qui penes *Hebræos* aliquid virtutis habebant.
Intrepidâque manu juvenem de ſanguine *Judæ,*
Quem vetitis adolere Deis nova ſacra videbat,
Obtruncat, digniſque cruoribus imbuit aram.
Quin et præfectum regis prope conficit ipſum,
Cum ſociis abolens devota altaria Divis:
Et quîs relligio cordi fuit integra, ad arma
Evocat unanimes, et ſe defendere cogit.
Hos ita contractos, natis circumdatus Heros
Eximiis, agit in tutæ deſerta latebræ:
Dum ſe confirmet melius: Mox confluit exul
Plurimus, ut glomerantur apes circum undique regem.
Ingruit ergò *Syris* nidoque expellit; et aras
Deſtruit; et ſanctæ temerata per oppida legis
Reſtituit cultum, jugaque aſpera decutit hoſtis.
Sic iterum patriæ cum relligionis honorem
Erexit, tutæ reparavit et otia pacis,
Cœlituum tandem ſe cœtibus intulit Heros,
Cùm longum reſecans penſum jam Parca vocaret,
Exulibuſque unum dixiſſet jura per annum.
Quini ſuſcipiunt fratres ex ordine clavum
Poſt obitum ſancti (ſic juſſerat Ipſe) parentis:
Cordatus *Simon,* et forti pectore *Judas,*
Strenuus *Ionathas,* animoque *Eleazarus* acri,
Fidus et in fratres, validuſque ad bella *Johannes.*
Et ſic imperium *Levitica* natio terræ
Accepit ſacræ, privatâ gente *Davidis:*
Cùm ſexaginta centum et tres inſuper anni
Reſtarent *Phœbo* peragendi ad tempora CHRISTI,
Edendi in lucem caſto de ventre puellæ.
Non etenim multò antè ſuâ ſeſe ipſe peremit
Dexterâ, ut *Antiochi* rabidas evaderet iras,

Ἀρχῶν Ἰσαϊδέων ὁ πανύστατος, ἐσθλὸς Ἰαννῆς.
  Δέξατο δ᾽ οὐ μεταδὴν ἱεροῦ πρεσβήϊα νηοῦ
Σπέρμα θεοστόργων μενεδήϊον Ἀσμωναίων,
Ἄλκιμος ὡς νέσοιο θοῆς πρηνίζετ᾽ ὀϊστῷ,
Ὃς νηοῦ πρόμος ἦε μετ᾽ ἄστοργον Μενέλαον,
Ὃν παῖς Ἀντιόχοιο, τὸν Εὐπάτορ᾽ αὐδάζονται,
Ἤγαγεν ἐς Συρίην, καὶ φοίνιον οἶτον ὄπασσεν,
Οὕνεκα πυρσὸς ἐγέντο πολυκλαύτου πολέμοιο.
Καὶ κράτος ἔμπεδον ἦεν ἀριζήλων Μακαβαίων,
Ἄχρι τριηκόντων ἐτέων μέτρησε κέλευθον,
Ἠδ᾽ ἕκατον μετὰ τοῖς γενέτης φαεσιμβρότος ὡρῶν,
Καὶ βαρὺς Ἡρώδης Ἀσμώνιον ἔσβεσε κῦδος.

ΠΑΛΑΙΣΤΙ´ΝΗΣ, ἤτοι ἉΓΙ´ΑΣ ἹΣΤΟΡΙ´ΑΣ τὸ πέμπτον.

ΜΑΧΑ´ΒΙΟΙ.

Ἐν πέμπτῳ, Μαχαβαῖον ἔχει γένος ἡνία λαῶν.

ΠΑΤΡΟ`Σ δ᾽ οἰχομένοιο πρὸς οὐρανὸν, ἦρχεν Ἰούδας,
Θεσμοσόος καὶ ἀγῶνας, ἐῶν πρώτιστος ἀδελφῶν.
Αἶψα δ᾽ ἀπειρεσίην στρατιὴν νίκησεν Ἀπολλῶ,
Ὃς πέλεν Ἀντιόχῳ ταμίης Σαμαρίτιδος αἴης·
Σὺν δ᾽ ὀλίγοις Σήρωνος ὑπέρβια φῦλα δάμασσεν·
Ὃν βασιλεὺς μετέπειτα λυγροῖς ἐφέηκεν Ἑβραίοις.
  Ὡς δ᾽ ἔτος ἡγεσίης τρέχε δεύτερον, ὄλβιος ἥρως
Ἀρχηγὸς Λυσίαο, Σύρων ὃς ἐπίτροπος ἦεν
Ἐκδήμου βασιλῆος, ἐν ἀλλοδαποῖσιν ἐόντος,
Εἰς φόβον ἐντροπάλιξεν, ὁμοῦ Νικήνορος ἀλκῇ
Γοργίεω μένος αἰπὺ, καὶ ἠνορέην Πτολεμαίου,
Πλείονα μυριάδων τετάρων στρατὸν ἀντεπάγοντας.
Τόν ῥ᾽ ὅγε κάρτα δαΐξε· καὶ ὕστερον αὐτὸν ἀμύνων
Ὁπλομανῆ Λυσίην ὑπ᾽ ἀεικέα κάββαλε φύζαν,
Εἰς Συρίην φορέοντα μετ᾽ αἴσχεϊ δύσφορον ἄλγος.

Καὶ

Qui fuit *Iſaidûm* ductor poſtremus, *Iannes.*
  Non ita pòſt longùm ſacri quoque munia templi
Tranſtulit in ſeſe gens *Aſmonæa:* ſuperbum
Alcimon ut domuit ſubiti vis impigra morbi,
Qui poſt infidum *Menelaum* præfuit aris.
  Hunc ſatus *Antiocho, Eupatoris* cognomine gaudens,
Tranſtulit in *Syriam,* funeſtâ et morte necavit,
Tanti quòd belli fax pernicioſa fuiſſet.
Summaque duravit *Macabæâ* in gente poteſtas,
Donec triginta centumque evolveret annos
Sol pater horarum, qui inter vaga ſidera regnat:
Sævus ubi *Herodes* Aſmonia ſceptra coercet.

Palæstinæ, hoc eſt, Historiæ Sacræ Liber quintus.

Macabæi.

Dirigit in quinto populi Macabæus habenas.

MOX Patri ad Superos miſſo ſucceſſit *Iudas,*
Defenſor Legis, fratres qui maximus inter.
Mox et ſtipatum valido agmine cædit *Apollon,*
Qui dux *Antiochi* fuit in *Samaritide* terrâ;
Paucos objiciens; validum et *Serona,* furentis
Legatum regis, fundit cum millibus octo.
  Alter erat currens annus, cum ſtrenuus Heros
Præfectos *Lyſiæ, (Syriâ* curator in aulâ
Hic erat abſentis peregrinâ in gente monarchæ)
Cogit abire fugâ, *Nicanora* cum *Ptolemæo,*
Gorgia quîs ſocius: qui contrà egêre quaternas
Pluſquam myriades, cupidas evertere *Hebræos.*
Sed victor *Macabæus* erat: qui poſtmodò et ipſum
Occurrens acie *Lyſiam* dare terga coegit:
In *Syriam* retulit qui dedecus atque dolorem.

Καὶ λάϐην ἀπάμυνε βαρυζήλων Ἀμανιτῶν,
Τιμόθεος τῶν ἦρχε, καὶ εὐκλέας ἥρατο νίκας
Εὐπολέμων μετὰ χερσὶν ὁμοσθενέεσσιν ἀδελφῶν.
« Ἀλλά τις ἠϊθέῳ κρατερῶν σκόπος ἵστατ' ἀέθλων;
« Τέρμα τί θαυμασίων νικέων; ὦ νήπιος ὄγκος,
« Δημοφάγος θ' ὕϐρις, τρυφερῆς ὦ τέρψιος οἶστρος,
« Οἷς ἕτεροι χραίνουσιν ἐλέγχεσι κάλλεα νίκης,
« Εὐτυχίης φθονεροῖς ἐπ' ἀήμασιν ἀφραίνοντες.
« Παῦροι γὰρ ΘΕΟ'Σ οἷσιν ὑπ' ἄρεϊ δῶκε δαμάζειν
« Πληθὺν ἐναντιϐίων, αὐτοὺς δεδάασι δαμάζειν,
« Νίκης τ' εὖ θέσθαι γεραρῆς τέλος, οἷον ἔοικεν.
Ὁρμὴ μὰν πολέμοιο, Θεοῦ κλέος ἦεν Ἰούδα,
Καὶ πάτρης μέγ' ὄνειαρ ἀεικέα τετληκυίης.
Τῷ βαρὺ δυσμενέων ῥήξας σθένος, αὐτίκα νηὸν
Δυσσεϐίης ἐκάθηρεν ἀναιδέος, ἐκ δὲ τίναξε
Δείκελον αἰνοσέϐαστον, ὃ τέτρατον εἰς ἐνιαυτὸν
Κύδιμον ἔσχε θόωκον· ὁμῶς δὲ Θεοῖο μελάθρῳ
Τείχισε πάτριον ἄστυ, καὶ ὤπασε φέγγος Ἑϐραίοις,
Πάντ' ἀνάγων εἰς κόσμον, ὅσον σθένος ἦε, παλαιόν.
Ὄφρα δὲ ταῦτα γένοντο μετ' ἀμπνείουσιν Ἑϐραίοις,
« Τόφρα κακὸν βασιλῆα θοὴ φθάσεν Ἀδρήστεια,
« Ἄνδρασιν ἣ κότον αἰὲν ὑπερφιάλοισι κορύσσει.
Θῦνε γὰρ εἰς Πέρσας, Ἐλυμαΐδος ἕδρανα Περσῶν,
Πληθύϊ σὺν στρατιῆς ἀλοόφρονος, ἧχι πέπυστο
Χρήματα πολλὰ λαθόντα καθ' ἱερὸν Ἰοχεαίρης.
Ἀλλά μιν ἀντιόωντες ἐϋσθενέεσσι πολῖται
Χείρεσιν ἐντροπάλιζον, ἔρυντο δὲ θέσφατον ὄλϐον.
Αὐτίκα δ' ἐξ ἀΐδου πολυπενθέος ὦρσε δαφοινὴν
Τισιφόνην Νέμεσις βαρυκαρδίος, ἣ φλόγα θερμὴν
Ἀνέρος ἐν φρεσὶν ἧψεν ἀκηλήτοιο μερίμνης,
Εἵνεκ' ἐλεγχειῆς λιποκερδέος· ὅσσα δ' Ἑϐραίων
Χάρμην ἀγγέλλουσα βοηθόος ἦλθεν Ἐριννὺϊ
Ὀργὴν προσύνουσα κακοφρονέοντι τυράννῳ.
Ἣ τάχα μισγομένη σὺν ἀταρτηρῇσιν ἀνίαις,
Διπλόον ἄλγος ἔθηκε· κακοῖς δ' ἐπὶ τοῖσιν ἐναργῶς
Ἤντετ' ὀλεθρολόκεια Θεοῦ τίσις ἀνδρὶ πονηρῷ.
Μνῆσε δ' ἀταλασθίης μιν ἀναιδέος, ἥπερ ὅμιλον
Εὐσεϐέων ἐκάκωσε, Θεοῦ ἀλάπαξε θέμιστας.

Quin et *Amonitas*, quos duxit iniquus *Hebræis*
Timotheus, repulit; ſimul et victoria fratres
Condecorat, ſubigant alios ut fortiter hoſtes.
Sed quæ meta fuit juveni præfixa laborum?"
Quò retulit palmas? Non vana ſuperbia, non eſt"
Plebivora improbitas; non luxurioſa voluptas;"
Quîs alii turpare ſuæ decora inclyta palmæ"
Gaudent, proſperitas fatuos quos invida reddit."
Nam pauci, magnis vincunt qui viribus hoſtes,"
Se ſe ipſi vincunt, animos ſubiguntque rebelles,"
Et curant, ut verum habeat victoria finem."
Gloria vera Dei, patriæque indigna ferentis
Utilitas, ad bella acrem ſtimulabat *Iudam*.
Mox igitur, rabidos ubi profligaverat hoſtes,
Triſte nefas templo expurgat; ſtatuamque *Pelaſgi*
Exſcindit *Jovis*, in quartum quæ manſerat annum
Sacrâ fixa loco; fanumque inſtaurat, et urbem
Communit; lucemque ſuis accendit *Hebræis*,
Priſtina reſtituens decora, ut ſinit illa facultas.
Dumque ita reſpirat genus *Iſraële* profectum,
Interea *Nemeſis* regem divina (ſuperbis"
Perpetuas acuens iras) comprêndit atrocem."
Iverat in *Perſas* magno cum robore belli,
Scilicet ut caperet munitam *Elymaïdos* arcem;
Dictymnæ in templo vis auri ubi magna latebat.
Sed contrà egreſſi cives non ſegnibus arcent
Sacrilegum manibus, bonáque indirepta tuentur.
Nec mora *Tiſiphonem* lacrymoſi e ſedibus Orci
Adraſtea ciet, face quæ ſuccincta tremendos
Curarum totis mox ſenſibus implicet ignes,
Excuſſi ob probrum lucri: Mox rumor *Hebræos*
Succeſſus referens, *Furiæ* ſe adjungit, et æſtus
Aggravat irarum lymphato in corde tyranni.
Et dum ſic curis mordacibus ardet et iris,
Vulnus habet geminum: cumque his ſe peſtibus offert
Horribilis viſu juſti vindicta Tonantis,
Accelerans lethum, redigitque in pectora, ſanctos
Quo ſcelere affligans cœleſtem avertere legem

Δεῖξε δὲ ῥόπτρ' ἀΐδαο, τά μιν τάχα μέλλε πιέζειν.
Τοὔνεκ' ἀποφθινύθων ὑπὸ κήδεσιν ᾤχετο λυγρῶς,
Εὐμενίδων στυγερῇσιν ὅπη νῦν δαίρεθ' ἱμάσθλαις.
" Σκηπτοῦχοι φράζεσθε κακόφρονες, οἷον ὄνειαρ
" Εὐσεβίῃ βλοσυροῖσι νοήμασιν ἀντιφερίζειν.
" Γλήνης ψαῦσε Θεοῖο θεόφρονα φῶτα χαλέψας. κ. τ. λ.

ΠΑΛΑΙΣΤΙ'ΝΗΣ, ἤτοι 'ΑΓΙ'ΑΣ 'ΙΣΤΟΡΙ'ΑΣ τὸ ἕβδομον.

ΧΡΙΣΤΟ'Σ.

Ἕβδομον, ἱστορίην Χριστοῦ σωτῆρος ἐνίσπει.

ΚΟΙΡΑΝΙ'ΗΣ γὰρ τοῦδε κατὰ χρόνον ἔνθεος υἱὸς
Παρθενικῆς ἔργου ζωαρκέος ἦρχε, διδάσκων
Ὀμφῇ θεσπεσίῃ· καὶ θαύματα χρήσιμα κάμνων·
Καὶ θνήσκων βροτέης λώβης ὕπερ· αὖθί τ' ἀνιστάς·
Ἀμβαίνων θ' ὅθεν ἦλθε· καὶ ἔνθεον οὖρον ἰάλλων·
Ὧν τε λόγων φωστῆρα κατὰ χθόνα πᾶσαν ἀείρων.
Εὖτε γὰρ ἡλικίης τριτάτη δεκὰς εἰς πέρας αὐτῷ
Ἐκδραμέειν τάχα μέλλεν, ἐπ' ἀχράντοισι μέλεσσιν
Ἁγνὸν ἐδέξατο νᾶμα θεοκράντοιο λοετροῦ,
Βαπτιστέω χείρεσσιν ἀμύμονος. αἶψα δ' ὄλυμπος
Ἠνοίχθη, καθαρῆς δὲ πελειάδος εἴδεϊ λάμπον
Πνεῦμ' ἅγιον Σωτῆρος ἐπῃωρεῖτο καρήνῳ·
Καὶ γενετὴρ ὕψιστος ἀπ' αἰθέρος ὀξὺ λεληκὼς
Μαρτυρίῃ τοιῇδε θεόμβροτον υἱὰ μύησε·
" Οὗτος ἐμὸς φίλος υἱὸς, ἐμαῖς φρεσὶ πάμπαν ἑαδώς.
Ἐκ τότε μὲν λόχμῃσιν ἐρημοπόλοισι κιχήσας
Δαίμων, ἀργαλέοις τεχνήμασι πειρήτιζεν.
Ἀλλὰ μάτην ἐπόνησε, καὶ αἰσχρὴν ἥρπασε φύζαν.
Τῆμος δ' ἐργολόγου κηρύγματος ἐσθλὸν ἀγῶνα
Οὐρανόπαις ἔντυνε· πόνων τ' ἐρίηρας ἑταίρους
Κρίνατο· τῶν οἱ κεδνότατοι καὶ φίλτατοι ἦσαν
Δώδεκ'· Ἰωάννης πολυφίλτατος, ἠδ' Ἰάκωβος
Μείζων καὶ μείων, Σίμων καὶ κεδνὸς Ἰούδας,

Ἀνδρείας

Tentârit, monſtratque ultricis verbera pœnæ.
Hâc ita mœrorum conſumptus tabe ſub Orcum
Labitur, *Eumenidum* flagra nunc ubi ſontica geſtat.
Vos bene ſceptrigeri triſtem perpendite finem,"
Quem fert impietas, quæ jura oppugnat Olympi."
Pupillam *Jovæ* lædit, pia pectora lædens. &c."

PALÆSTINÆ, hoc eſt, HISTORIÆ SACRÆ, Liber ſeptimus.

CHRISTUS.

Septimus hiſtoriam texit tibi, *Chriſte* Redemptor.

REGE ſub hoc etenim caſtâ de virgine natus
Inchoat officium noſtræ DEUS ipſe ſalutis:
Vera docet, peragit miracla benigna, ſuâque
Morte nefas mortale piat, vivuſque reſurgit,
Et redit unde abiit; ſacri dat munera flatûs;
Et verbi lucem totum defundit in orbem.
Namque decas ſancti cùm tertia curreret ævi
Ad finem *Chriſto*; divino membra lavacro
(Quæ ſine labe tamen) juſſum Baptiſta faceſſens
Tingit ei. Mox ſe referat domus aurea cœli;
Et ſacer ex alto, niveæ ſplendore columbæ,
Flatus adeſt, lotumque caput nitidâ obtigit alâ;
Et pater æternum nati teſtatus amorem,
Talia voce DEUS, rutilâ declamat ab æthrâ,
Hic natus mihi dilectus, mea ſumma voluptas."
Invenit hinc Illum deſertis perfidus oris,
Intentans omnis, *Satanas*, molimina fraudis;
Sed fuga turpis adeſt, vanum comitata laborem.
Exin cœlipotens præconia ſancta capeſſit
Heros, et fidos ſibi deligit inde ſodales.
Inter et hos arcto binos ſibi jungit amore
Et denos. *Jannes* eſt intimus, inde *Iacobus*
Cum majore minor; *Simon* et amicus *Iudas*,

Ἀνδρείας καὶ Πέτρος· ὁμῶς Θωμᾷ δὲ Φίλιππος,
Ματθαῖος, προδότῃ δ' ἅμα Βαρθολομαῖος Ἰούδᾳ.
Τοὺς ἕλε βαπτίζειν τε, καὶ ἀνδράσι χρηστὰ διδάσκειν.
Τοῖς δ' ἅμ' ἀειζώοιο Θεοῦ πινυτόφρονα βουλὴν
Ἀνθρώποις κήρυξε· νόμῳ Πατρὸς ἔμπυρον ὀργὴν
Ὀξύνων, κακίης τ' ὀλοόφρονος ἦθος ἐλέγχων,
Καὶ ζωῆς φαίνων θεοτερπέος ἄπλανον οἶμον.
Ἐκ δ' εὐαγγελίοιο βροτοῖς λαοσσόον οἶκτον,
Καὶ χάριν εὔστοργον σφετέρου γενετῆρος ἀνοίγων,
Ἐν Χριστῷ μερόπεσσιν ἐπαντιόωσαν ἀλιτροῖς.
Εἰς τόσον, εἶπε, Θεὸς κακοήτορα φίλατο κόσμον, Joh. iii.
Ὡς καὶ μουνογενῆ φίλον υἱέα λύτρον ἔδωκεν,
Εἰς μόρον, ὀλλυμένων θνητῶν ὕπερ· ὄφρα τὶς αὐτοῦ
Δραξάμενος καθαρῆς μετὰ πίστιος, οὔποτ' ὄληται,
Ἀλλὰ Θεοῦ κληροῦχος ἀγήραον εἰς βίον ἔλθῃ.
Δεῦτε βροτοὶ στυγεροῖσιν ὑπ' ἄχθεσι τετριγῶτες Matt. xi.
Ἀμπλακίης, καμάτοις τ' ἀδδηκότες, αὐτὸς ἀνιῶν
Θυμοβόρων ἀνάπαυμα δυηπαθέουσιν ὀπάσσω.
Βίβλοι μὲν πλήθουσι θεουδέες, ὧν ῥα δίδασκε
Δημοσίῃ τ' ἰδίῃ τε διηνεκές· ἄλλοτε θεσμὸν
Ἐκφράζων στερεῶς, εὐάγγελον ἄλλοτε μῦθον
Κηρύσσων ἑανῶς· καὶ θεσπεσίοις τεράεσσι
Θαμβαλέως ζαθέην διδαχῆς πιστώσατο φωνήν.
Ἡ γὰρ νυμφιδίῃ παρὰ παστάδι νήχυτον ὕδωρ
Ἐς μέθυ λαρὸν ἄμειψε· καὶ εἴδεα ποικίλα νούσων
Ἀλθαίνοντ' ἀγανοῖς ὑπὸ νεύμασιν εἰν ἔπος ἤρκει.
Κωφοῖς οὔατ' ἄνοιξε, καὶ ὄμματα δάσκια τυφλοῖς,
Ἀφθόγγοις τε χάλασσεν ἀθελγέος ἅμματα φωνῆς.
Λεπροῖς χρῶτα κάθηρε, συνήρμοσε δ' ἄψεα χωλοῖς,
Καὶ πυρετοὺς ἔσβεσσε, καὶ ἐκ χροὸς οὐλοὸν ὕδωρ
Οἰδαλέου τέρσηνε, καὶ ἔκλυσιν εἵλετο γυίων,
Καὶ φθίσιν· ἐκ κατόχων δ' αὖ πνεύματα λυγρὰ δίωξε.
Παυριδίοις δ' ἄρτοισι καὶ ἰχθύσιν ἄπλετον ἔθνος
Δειπνίζων ἐκόρεσσε· λόγῳ δ' εὔνησε θυέλλας.
Καὶ νεπόδων ἔπλησε μετ' ἀσπαλιεῦσι σαγήνας.
Ταρσοῖς ἀβρέκτοισι θαλάσσης νῶτα πάτησε.
Καί που γίνετ' ἄφαντος. ἔδωκε δὲ πίστιν ἀληθῆ,
Ὡς ᾔδει τάτ' ἐόντα, τάτ' ἐσσόμενα, πρό τ' ἐόντα·

Petrus et *Andreas*, *Thomas*, acerque *Philippus*,
Matthæus, *Bartholomæus*que, et ſævus *Iudas*.
Hos legit, ut Verum doceant, et flumine tingant
Converſos; cumque his ſummi mortalibus edit
Conſilium patris; ex *Legis* cui juſſibus iram
Exacuit; ſimul et veſanæ incendia culpæ
Arguit, oſtenditque iter inculpabile vitæ.
Ex *Evangelio*, quàm gratia larga benigni
Sit patris, et quàm ſit miſeratio fida, revelat,
Per *Chriſti* meritum, quæ ſontibus obvia cunctis.
Uſque adeò DEUS, inquit, amat mitiſſimus orbem,
Unigenam ut morti natum quoque tradat acerbæ,
Qui luat omne nefas: quem ſi quis prênderit unum
Non dubitante fide, nunquam mergatur *Averno*,
Sed conſors vitæ æternæ potiatur *Olympo*.
Huc agite, O homines, agite huc, quos pondera culpæ
Dura premunt, gemituſque angit gravis; ipſe levabo
Feſſos, ipſe dabo cunctis lenimina curis.
Pleni ſermonum libri, quos publicè in aures
Sparſit, privatimque habuit; nunc verbera *Legis*
Incutiens rigidè; blandis præconia verbis
Nunc *Evangelii* reſonans, per templa, per ædes;
Digna DEO veris adhibens miracula dictis.
Fontanum mutat generoſa in vina liquorem,
Dum tædis bonus hoſpes adeſt: tot numine pellit
Cœleſti morbos, verbo et vix utitur uno.
Mox aures aperit ſurdis, mox lumina cæcis,
Mox linguæ demit captivæ obſtacula mutis.
Et lepras abigit; claudis ſua membra reponit;
Extinguit febres; tumidoque in corpore fuſas
Siccat aquas. Si quis ſegnes immobilis artus
Tabeque conſumptus; *Beliæ*que furore ſubactus,
Sanus abit. Paucis ingens quoque panibus agmen
Piſciculiſque cibat; verbo rabida æquora ſternit;
Squamigeroſque greges in retia cogit; et udi
Terga maris ſicco calcat pede; ſique neceſſe eſt,
Subtrahit extemplò ſe oculis; certò omnia novit,
Quæ ſint, quæ fuerint, longè et ventura trahantur,

Quæ

Τῆλε τ' ἀφισαμένων πόρον ἔγνω, καὶ φρένας ἀνδρῶν.
Καὶ δύναθ' ὅσσ' ἐθέλεσκε διαμπερές. οὐ γὰρ ἐόντας
Ἐν θανάτου προπύλῃσι μόνον ζώγρησεν ἰωῇ,
Ἀλλ' ἤδη φθιμένοισιν ἀνοστήτοισι μιγέντας
Ἐς φάος αὖτε κάλεσσεν, ἱεὶς ψυχοστόλον Ἑρμῆν
Ὃν λόγον, ᾧ καὶ πάντα διαπρήξας τολυπεύει.
Καὶ βαιὸν πρὸ μόροιο, φίλοις ἐπέδειξε μαθηταῖς
Θεσπεσίως στίλβουσαν ἑὴν θεοειδέα μορφήν:
Φοίβου στιλπνοτέροις ἀμαρύγμασι λάμπεν ὀπωπὴ,
Εἵματα δ' ἀκτίνεσσιν ἐκαίνυτο φέγγεος αἴγλην.
Μωσῆς δ' Ἠλίας τε θεοπρόπος εἰς ὀαρισμὸν
Ἠλυθέτην, μακάρων τείως προλιπόντε χορείην.
Μαρτυρίῃ δ' ὕπατος γενετὴρ φίλον υἷα γέρηρε·
Τῷ δὲ κέλευε γένος μεροπήϊον οὖατ' ἀνάψαι.
Ὡς δ' ἄρα οἱ τέτρατον κηρύγματος ἤντετο Πάσχα,
Ὧι χάριν ἡμείων ἱερευσέμεν αὐτὸν ἔμελλεν·
Ἀμνοφάγον μετὰ δαῖτα, φίλοις διέταξε μαθηταῖς
Χριστοδόχον μέγα δεῖπνον· ἑῆς μὲν σαρκὸς ἐδωδὴν
Καὶ λύθροιο ποτῆτα, μεθ' ἁγνοτόκοιο λοετρὸν
Βαπτισμοῦ σφετέρης μυστήριον ἄλλο λατρείης.
Καὶ πόδας οἷσιν ἔνιψεν ὀπάοσι. τὴν δ' ἀνὰ νύκτα
Εἷς αὐτῶν παρέδωκεν Ἰουδαίοις μιν Ἰούδας·
Οἵ μιν ἀπηχθήραντο διαμπερὲς, οὕνεκεν αὐτῶν
Δυσσεβίην ἤλεγχε· κεχηνόσι δ' εἰς νόθον ἄλλον
Χριστὸν, ὃς ἀνδρόμεον διέποι μέγα κάρτος Ἑβραίοις,
Σκάνδαλον οὗτος ἔγεντο, καὶ οὐτιδανός σφιν ἐφάνθη.
Τοὔνεκεν οὐ παύσαντο, τιτυσκόμενοί μιν ἑλέσθαι
Κερδοσύνῃ τε βίῃ τε. Θεοῦ δ' ἐτελείετο βουλή.
Τοιάδ' ὑπὲρ βροτέης ὃς ἐδίζετο λύτρα γενέθλης.
Ὡς γὰρ πᾶσι βροτοῖς κακίην καὶ στυγνὸν ὄλεθρον
Πρῶτος ἀνὴρ πόρσυνεν ὑπερβασίῃσιν ἀλιτραῖς·
Ὣς χρέος ἦν πιστοῖς τὸν δεύτερον ἄνδρα κομίζειν
Αὖθι δικαιοσύνης ζωῆς τ' ἀπερείσιον ὄλβον,
Πλησινόμοις ἀρετῇσι, καὶ ὀξυμόροισιν ἀμοιβαῖς.
Καὶ τότ' ἐν ἀνθεμόεντι λιταζόμενος παραδείσῳ
Φρικτὸν δῦνεν ἀγῶνα ΘΕΟΣ ΛΟΓΟΣ· ἐκ δέ οἱ ἱδρὼς
Κήκιεν αἱματόεις, ἐρύθυνε δὲ νῶτον ἀρούρης.
« Χριστὸς γὰρ βάσταξεν ὅλου κακὰ νήριτα κόσμου.

Μύσαι

Quæque procul diſtent; menteſque introſpicit ipſas;
Cuncta poteſt quæ vult. Nec tantùm mortis ad umbras
Jam deſcenſuros reddit vitalibus auris;
Sed jam defunctis mixtos, animâque carentes,
Rurſum animat, vi ſermonis quâ cuncta gubernans
Efficit. Hic Ille eſt animis qui præſidet *Hermes*.

Jam propè finis erat, cùm majeſtate coruſcam
Divinâ ſpeciem coràm dat cernere paucis.
Ora micant radiis, quantùm non ipſe coruſcat
Phœbus: et haud lux eſt, rutilos quæ vincat amictus.
Colloquio ſe addunt, paulùm ſtatione relictâ
Cœlituum, ſacer *Helias*, *Moſes*que verendus.
Summus et in natum Genitor proclamat amorem:
Et jubet, humanum genus huic ut præbeat aures.

Et quartum jam *Paſcha* ſuos referebat honores,
Hoſtia quo noſtri caderet pro labe parentis.
Diſcipulis parat ergo novam, ſolenniter agni
Defunctis epulo, Cœnam; quâ fercula Christi
Sunt caro, purpureus ſed pocula ſanguis; ut hoc ſit,
Poſt Baptiſma ſacrum myſterion inde ſecundum.

Abluit et plantas ſociis. Hâc nocte magiſtrum
Prodit *Iudæis*, auro ſtimulatus, *Iudas*,
Infenſis, vero quoniam ſcelera arguit ore,
Erroreſque horum: cupido et dum pectore quærunt
Chriſtum, qui regnum terreſtre extendat *Hebræis*,
Spernitur: et quàm probra nihil miſer ipſe reportat.

Nec priùs abſiſtunt omnes intendere fraudes
Et vires, quàm mira Dei eſt perfecta voluntas;
Pro noſtrâ pretium culpâ, qui tale popoſcit.
Namque ut primus homo peccatum induxit in orbem
Exitiumque, Dei frangit dum juſſa parentis;
Sic erat in fatis, ut homo credentibus alter
Juſtitiæ repararet opes vitæque beatæ,
Supplicio placans legem, et virtutibus implens.

Carnigerum ſed lucta Dei triſtiſſima Verbum
Corripit, exculto dum fervidus orat in horto.
Sanguinis exſudat guttas, terramque cruentat.
Nam *Chriſtus* geſtat totius crimina mundi."

Μύσται δ' ὁπλοφόρων λατρίων στίφος ἦκαν Ἰούδα
Ἡγεσίης· ὁ δ' ἄνακτα φιλήματι δεῖξεν ἀλιτρῷ.
Οἱ δέ μιν ἀντιόωντα, θελήμονα πρὸς μόρον εἷλον,
Καὶ κρῖνον τοπρῶτον ὑπ' αἰνοῖς ἱεροφάνταις·
Καὶ κρίσις ἦν ἀθέμιστος. ἐφευράμενοι γὰρ ἐν αὐτῷ
Οὐδ' ὀλίγιστον ἔλεγχον, ὑπὲρ θέμιν ἠδ' ὑπὲρ αἰδῶ,
Παντοίαις τὸν ἄριστον ἀεικείῃσι δάμασσαν,
Εἰς κόρον· αὐτὰρ ἔπειτα θεμιστεύοντι Πιλάτῳ
Ῥωμαίων κατὰ θεσμὸν, ἀναίτιον ἐστήσαντο.
Αἴτια δ' ἐψεύσαντο θοῆς ἀντάξια ποινῆς·
Ὡς λαοὺς καινοῖσι διδάγμασιν ἠπεροπεύει,
Καὶ σέβας ἁρπάζων Χριστοῦ, τὸν Καίσαρ' ἀτίζει.
" Εὐδικίης δὲ τάλαντα δικασπόλος ὀρθὰ τιταίνων,
Φράσσατο, μυστάων τε κακηγόρον εὕρατο λώβην.
Τῷ μιν ὑπεξερύσαι μεμαὼς, εἰς πάντα τέτραπτο
Μήδεα· τῶν πότος ἦεν ἐτώσιος. ἶφι γὰρ αὐτῷ
Λαὸς ὑπ' ἀρχιερεῦσιν ἐπειχθεὶς ἀντία βαῖνε,
Καίσαρος οἰομέδοντος ἐπαχθέα μῆνιν ἀπειλέων.
Ὅνπερ ὑπερτρομέων κρατερὸς πρόμος, ὕβρεϊ πολλῇ
Ἀμφιέπων Θεὸν ἄνδρα, καὶ ὀξυόδουσιν ἱμάσθλαις,
Σταυρῷ λωβήεντι μετήορον ἧκε παγῆναι,
Χεῖρέ τε καὶ σφυρὰ δισσὰ πεπαρμένον ὀξέϊ κέντρῳ,
Αἰχμητῶν ὑπὸ χερσὶ δυοῖν μεσσηγὺ κακούργοιν.
Γαῖα δὲ παμμήτειρα καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθε
Συμπάσχοντε φάνησαν ἑῷ κτιστῆρι παθόντι.
Ἠέλιος γὰρ κρύψεν ἄφαρ τερψίμβροτον αἴγλην,
Τρεῖς ὥρας, καὶ πᾶσαν ἀνὰ χθόνα πέπταθ' ὁμίχλη·
Παλλομένη δ' ὑπὸ γαῖα βαθυῤῥίζους σχίσε πέτρας·
Θεσπεσίου δὲ πέτασμα διάνδιχα ῥήγνυτο νηοῦ·
Τύμβοι δ' ἠνοίγοντο, καὶ ἔμπνοος ἐκτὸς ὄρουεν
Ἀρχεγόνων κλυτὸς ἑσμὸς, ἑοῦ μετ' ἔγερσιν ἄνακτος.
Ὅς τότ' ἐὼν γαίης τε μεταίχμιος ἠδέ τ' ὀλύμπου,
Σεμνοὺς ἐξεπέτασσε βραχίονας, οἷον ἅπαντας
Ἀμφιπεριπτύξων καθ' ὅλην χθόνα· καὶ πάθος ἔτλη
Πάμπαν ἀνεξικάκως· ἠρήσατο δ' ἐσθλὰ φονευταῖς,
Οἵ ῥά ἑ κερτομίῃσιν ἐλεγχίστῃσιν ἄμυσσον·
Πίνειν δ' αἰτίζοντι χολημιγὲς ὄξος ὄπαζον.
Αὐτὰρ ὁ λαοσόον τελέσας καὶ δριμὺν ἄεθλον,

Exin *Pontificum* manus agglomeratur *Judæ*
Ductibus infidi: Dominumque is basia miscens
Indicat. Extemplò capitur, qui præscius ultrò
Se obtulerat. Primi satagunt inquirere *Mystæ*
In captum; sed jus procul exulat et pudor omnis.
Nam licèt inveniant nil dignum crimine, probris
Fœdatum tamen exagitant, feriuntque, furorem
Dum saturant cupidum: sistunt sed manè *Pilato*
Prætori Latio miserum; qui quamlibet insons
Criminibus fictis oneratur. Namque *Senatus*
Accusat, populum quòd falso dogmate inescet;
Quòd *Christi* rapiens decus, ipsum *Cæsara* temnat.
At judex justo librans examine causam,"
Lance *sacerdotum* mendacia repperit illinc,
Hinc nullum *Christi* scelus; utque hunc liberet, omnes
Se in species vertit; sed frustrà. Namque frementes
Cum populo *mystæ*, insano clamore fatigant
Præfectum, sævasque obtentant *Cæsaris* iras.
Has metuens ergo miserum *dux*, atque merentem,
Carnificum dat ludibriis, rigidisque flagellis
Vexandum; clavisque manus et crura foratum,
In cruce sublimem figi demandat; ubi inter
Latrones geminos spectaclum triste pependit.
Ipsa dolet tellus, et vastus mœret *Olympus*,
Conditor ut junctos patitur cum morte dolores.
Sol etenim roseum tenebris caput occulit atris,
Tres horas; medioque die nox omnia mergit.
Succutitur tellus, visæ et discedere rupes
A se divulsæ. *Templi* quoque vela patescunt
Fissa; et hiant tumuli; redivivaque corpora *patrum*
Se referunt, quando *Christus* caput extulit umbris.
Qui tunc in medium cœli terræque levatus,
Brachia dispandit latè, complexibus omnes
Ceu velit inclusos terræ genialis alumnos.
Et placidè tolerat sua fata, ipsisque precatur
Hostibus omne bonum; fœdè qui illudere gaudent
Semineci, et promunt sitienti fellis acetum.
Ut verò exegit certamina dura salutis,

Πνεῦμα Θεῷ παρέθηκε, καὶ ἄπνοος ἐκ φρενὸς ἁγνῆς
Ἔβλυσεν αἰχμάζοντι λύτρον καὶ φαίδιμον ὕδωρ.
Ὣς θάνεν αἰσχίστοιο Θεοῦ παῖς ἄλγεσι πότμου!
Κυδίστης δὲ ταφῆς νέκυς ἔμμορε· τὸν γὰρ ἄριστοι
Σφῶν ἑτάρων χρίσσαντες ἀρώμασιν ἠδὲ μύροισι,
Συνδόσι λεπταλέαις τ᾽ εἰλυμένον ἐκτερέϊξαν,
Ἠρίον εἰς τυκτὸν νεαρόν θ᾽, ὑπὸ γείτονι πέτρῃ.
Ἔνθάδε νεκρὸς ἔκειτο φερέσβιος εἰς τρίτον ἦμαρ,
Καὶ πρόπαν ἐλομένου κράτος ἄϊδος ἐξαλάπαξε.
Καὶ τρίτατον μετὰ φέγγος, ἐϋκλείστου διὰ τύμβου,
Κυδρὸς ἑῇ δυνάμει παλινάγρετον ἐς βίον ἔστη.
Πολλῶν δ᾽ εὐσεβέων ἐφάνη βλεφάροισιν ἐναργῶς
Ἀνδρῶν, θηλυτερῶν τε· φίλοις θεράπεσσιν ὁμιλῶν,
Πολλοῖς ἐν χώροισι, καὶ ἤματα τεσσαράκοντα,
Ζωῆς τε ἀτρεκέος τεκμήρια πολλὰ κομίζων.
Ὀψὲ δ᾽ ἑοῦ τάξας κηρύγματος ἔνθεον ἔργον,
Αὐτοφόρῳ δυνάμει πρὸς ὀλύμπιον οἶκον ἀέρθη·
Δεξιτερὴν δὲ τοκῆος ἔχων, κράτος ἔσχεν ἁπάντων.
Ἠοῖ δ᾽ ἐν δεκάτῃ θεοδινέα πέμψεν ἀήτην,
Πυρσοῦ ζαφλεγέθοντος ὑπ᾽ εἴδεϊ πάμπαν ἀγητῷ,
Ἐκ φρενὸς ἧς καὶ πατρὸς, ὑπὸ φρένα καὶ στόμ᾽ ὀπηδῶν·
Πάντων οὓς συνάγειρεν, ἀλιτροῦ νόσφιν Ἰούδα,
Ὃς θάν᾽ ἀπαγξάμενος, καὶ σπλάγχν᾽ ἐκχεύατο πάντα·
Εἶχε δὲ Ματθίας λόγιον γέρας. οἱ δ᾽ ὑπὸ θερμῷ
Πνεύματι κινηθέντες, ἀνὰ χθόνα πᾶσαν ἴαλλον
Σπέρμα λόγων ζαθέων, μεγάλου τ᾽ ἕρκεα Χριστοῦ
Ἔθνεα πάντα θέριζον, ἀμύμονι πίστιος ἅρπῃ,
Ἐκ Σολύμης τὸ πρῶτον ἀγακλέος ὁρμηθέντες.
Πολλὰ μὲν ἐν Χριστοῦ Στέφανος καὶ Πέτρος ἀέθλοις
Κάμνον, Ἰωάννης τ᾽, Ἰάκωβός τ᾽ ἠδὲ Φίλιππος,
Βαρνάβας τ᾽ ἄλλοι τε, βοῆς, γραφίδος τε καὶ οἴτου
Μαρτυρίῃ, σταυροῖο λόγον μέγα κυδαίνοντες.
Πάντων δ᾽ ἀριπρεπὴς Παῦλος τὰ πλεῖστα μόγησεν·
Ὃν φόνον ἐκπνείοντα, καὶ ὀκρυόεσσαν ἀπειλὴν,
Εἰς Χριστοῦ γένος ἠΰ, καὶ ἀγρεύοντα πρὸς οἶτον,
Θαυμασίαις φωνῆσι καὶ ἀστεροπῇσι φαεινῶν,
Αἰθέρος ἐξ ὑπάτοιο, Θεοῦ σωσίμβροτος υἱὸς,
Ὡς ὁδὸν εὐσεβίης, καὶ πίστιος ὀξὺν ἄεθλον,

Commendans animam reddit patri, éque reſiſſo
Pectore jam functus cum ſanguine projicit undam.
Infami ſic morte Dei cadit unicus hæres!
Sed tamen inſignem tumuli ſortitur honorem.
Namque hunc condîtum vario bene aromate, et unctum,
Syndoneque obtectum purâ, non infimi amici,
Exciſo nuper, pulchroque in marmore, condunt.
Illîc exanimis vitæ jacet optimus auctor;
Intereaque atri regnum populatur *Averni.*
Dumque redire parat terris lux tertia, buſti
E clauſtris, proprio motu, ſe tollit in auras;
Oſtenditque piis ſe clarâ in luce videndum
Matroniſque viriſque: dies quater inde revelans
Per denos, et amica ſuis commercia jungens,
Argumenta novæ præbet quàm plurima vitæ.
Tandem ubi veriloqui inſtituit præconia verbi,
Ad ſuperas propriis ſe viribus evehit arces:
Et patris ad dextram pollens tenet omnia regnum.
Luce ſed hinc decimâ *numen ſpirabile* mittit
Corde ſuo ac patris, miræ ſub imagine flammæ:
Occupat hoc largè ſociorum pectora et ora;
Quos tunc conciêrat, malefidum præter *Iudam:*
Guttur is innectens laqueo profuderat alvum;
*Matthias*que loco ſucceſſerat. Ergo benigno
Exciti flatu, divini ſemina verbi
Per cunctas ſparsêre plagas; inque horrea *Chriſti*
Omnigenas populos fidei mox falce metebant.
Principiumque operis Solymæâ extenditur urbe.
Multa quidem *Petrus* et *Stephanus* pius, atque *Philippus,*
*Barnabas*que, et *Ioannes* cum fratre *Iacobo,*
In *Chriſti* fortes peragunt certamine, et ore
Ac calamo, lethoque crucis teſtantur honorem.
Inter eos *Paulus* ſed ſcripto ac voce peregit
Plurima; quem *Chriſti,* dum cædes ſpirat et iras
In genus, et paſſim fraudes et vulnera nectit,
Voce tonans ſubitâ, et miro fulgore coruſcans
E cœlo, ſummi proles æquæva parentis
Ad pietatis iter traxit, fideique palæſtram,

Ἐκτὸς ἀλημοσύνης τε καὶ ἔχθεος εἶλκε δαφοινοῦ·
Ἐξαῦτις δέ ἑ θῆκεν ἀπόστολον, ὃς τάχα πᾶσαν
Εὐρώπην τ᾽ Ἀσίην τε Θεοῦ λόγον ἦλθε διδάσκων.
Ἐκ γὰρ Ἰουδαίης Συρίην μόλεν· ἐνθάδε πρῶτον
Χριστιανῶν ὄνομ᾽ ὦρτο, κατὰ πτόλιν Ἀντιοχείης.
Ἐκ Συρίης Κιλίκων δάπεδον, καὶ πατρίδα Ταρσὸν,
Καὶ Κύπρον μετέπειτα· καὶ ὅσσα περ ἔθνεα κεῖται
Ἀσίδος ἐν κόλποισιν ἐλάσσονος αἰολοτέκνοις.
Παμφυλοὺς, Πισιδάς τε, Λυκαονίης τε πολίτας,
Καὶ Φρύγας εὐπλούτους, Γαλατῶν θ᾽ ἑτερόθροον ἔθνος,
Μυσούς τ᾽ εὐρυπέδους, καὶ Ἰάονας ἀγχιθαλάσσους.
Θείης τ᾽ ἐννεσίῃσι πέρην Ἀθαμαντίδος Ἕλλης,
Ἐς Μακετῶν χθόνα βαῖνε, καὶ Ἑλλάδος ἀγλαὸν οὖδας,
Νήσων τ᾽ ἀμφιάλων ναέτας· σωτῆρα δ᾽ ἐνίσπων
Σταυροθανῆ ζαθέης ἰαχαῖς καὶ γράμμασι φωνῆς,
Στηρίζων τ᾽ ἀφάτοισι τεράασιν ἔνθεον αὐδὴν,
Πέρσε Θεῶν ἀμενηνὰ σεβάσματα ποικιλομόρφων.
Εὖτε δ᾽ ἐεικοστὸν καὶ δεύτερον εἰς ἐνιαυτὸν
Πρῆξεν ἐλευθέριον διδαχῆς δρόμον, ὀψὲ δόλοισι
Σφίγγετ᾽ Ἰουδαίων, καὶ δέσμιος ἵκετο Ῥώμην.
Ἔνθα δικασπολίῃσιν ἀλιτροβίοιο Νέρωνος
Τεμνόμενος, Χριστοῦ ψυχὴν εἰς χεῖρας ἔθηκεν,
Εὖτε καὶ Ἑσπερίοις θεοφάντορα λύχνον ἀνῆψε.
Παύλου δ᾽ εἰσέτι νῦν ζώει λόγος ἐν σελίδεσσιν·
Ἃς πυκνὰς πολέεσσιν, ἐν ἅμμασι, καὶ τοπάροιθεν
Γράψεν, ἐτητυμίης φαίνων θεοπειθέος αἴγλην.
Ταῖς δ᾽ ἐνὶ (συντέμνειν εἰ βούλεαι) τρισσὰ δίδαξε·
Πίστιν ἐπὶ Χριστὸν καθαρὴν, ἥτ᾽ ἄνδρα σαώζει·
Πάνστοργόν τ᾽ ἀγάπην, ἣ πᾶσιν ἐοικότα ῥέζει·
Καὶ τάλασιν μόχθων εὐέλπιδα. καὶ γὰρ ὅτ᾽ ἄνθος
Οὐρανίοιο λόγου θάλλει, καὶ καρπὸν ἀέξει,
Σταυροῦ δακρυόεντος ὁμοῦ βλαστοῦσιν ἄκανθαι,
Κεντεῦσαι Χριστοῖο σεβάστορας· ἔνθα μάλα χρεὼ
Τλημοσύνης, τὴν ἐλπὶς ἀριστεύουσα λοχεύει.
Αἶψα γὰρ, ὡς Χριστοῖο λόγου μυκήσατο σάλπιγξ
Ἐς χθόνα, κηρύκων Χριστοῦ μέγα φυσιοώντων·
Δαίμων ἀγριόθυμος ἑὸν μένος ὦρσεν ἐπ᾽ αὐτοὺς,
Καὶ στατὴν θώρηξεν ἀπειθέα δυσσεβεόντων

Ε᾿ΙΣ ΤΟΥ῍Σ ΑΥ᾿ΤΟΥ΄Σ.

Genus idem.

Τίς τόδ' ἀνὴρ πινυτὸς πεπνυμένον ἔργον ἔτευξε;
    Μῶν τὶς ἀφ' Ἑλλήνων Τήϊος ἦν τὸ γένος;
Οὐκ ἄν, ὅτ' ἀντὶ σοφῶν οἷς πρίν ποτ' ἔθαλλεν, ἐρήμη
    Ἑλλὰς πᾶσα σκότου βαρβαρικοῖο γέμει·
Καὶ Μοῦσαι Χάριτές τε, φίλον ποτὲ δῶμα λιποῦσαι,
    Εἰς Φράγκων γαίην ὃν μετέθεντο χόρον.
Τούτων δ' ἐκγεγαὼς πολυδήμων Σερρανὸς αἴης,
    Θεῖον ὅδ' Ἀργολίδι μέλψεν ἔπος κιθάρῃ.
Ὧι Θεὸς εὐεπίῃ γλῶσσην κοσμήσας, ἔδωκεν
    Σὺν μεγάλῃ μεγάλην εὐσεβίῃ σοφίην.

Bonavent. Vulcanii Brugenſis.

IN EOSDEM.

QUISNAM vir ſapiens hocce ſapiens opus compoſuit?
    Num quiſpiam e Græcis Teius erat genere?
Minimè quidem, quando loco Sapientûm, quibus antea olim floruit, deſerta
    Græcia tota tenebris barbaricis ſcatet:
Atque Muſæ, Gratiæque, caro quondam domicilio relicto,
    In Francorum ſolum ſuum tranſtulêre Chorum.
Horum autem oriundus celeber SERRANUS *e* gente,
    Divinum hocce cecinit carmen Argolicâ lyrâ.
Cui Deus, eloquentiâ linguâ *ejus* inſtructâ, dedit
    Unà-cum magnâ pietate magnam ſapientiam.

DE IISDEM.

O DULCES lacrymæ, queis mollia pectora paſcit
    Sanctus amor, cellis dulcior, Hybla, tuis!
O dulces gemitus! ô dulcia vulnera cordi!
    Dulce decus vitæ præſidiûmque meæ!
Spirate ô faciles concordis flaminis auras,
    Noſtra ſuo ut fiat mens magis apta Deo.
Quis credat? præter ſolitum mihi dulcis amaror
    Et ſapit, et dulci eſt parta labore quies.
O divina manus, quæ tanta et talia fudit!
    SERRANI ſemper ſit mihi chara manus.

Simonis Goulardi Sanliſiani.

DE IISDEM.

QUI citharæ primi numeros docuêre canoros,
Et varios nabli diſpoſuêre modos;
Qui pede vinxerunt molli vaga nomina primi,
Cantibus aſſuerant vota litare Jovi.
Poſtera famoſos cecinerunt ſecula luxus,
Prælia Mavortis, fortiáque auſa virûm:
Grandiloquo regum jactatis ore triumphis,
Captabant famæ nomina Cecropiæ.
Fatidico at noſtri modulantes cantica plectro,
Phœbe, tuis palmam vatibus eripiunt.
Namque procul nugis, nullóque hæc oblita nævo,
Æterni pangunt numinis arte melos.
Priſca ſuos jactent natos Helicone poetas,
Noſtra tamen priſcis tempora majus habent.
Ergo quibus ſacræ reſerant penetralia Muſæ,
Huc aciem genii vertite Dædalei.
Ponite laſcivum reſonantia barbita ceſtum, Iliad.Ξ.214. Odyſſ.
Et docti doctam ſumite materiam. Θ. 266.
Ferte Deo cuncti nova carmina, ferte, poetæ:
Veſtra Sabæorum victima vincet opes.

Blaſii Marçvardi.

GRÆCIÆ CAPTIVÆ Querela.

EN ego quæ quondam felix molibar habenas
Europæ atque Aſiæ, rerum pulcherrima tellus,
Hellas honos Orientis, eheu jaceo, aurea quondam
Muſarum domus, ingeniis tot fœta decoris:
Exceſsêre artes patria, Graiûmque per urbeis
Barbarus indignis volitans impunè triumphis
Inſultat cineri noſtro. ſed quantula ſunt hæc?
Ille Dei miſera ſacraria ſuſtulit ora,
Ille tot heroum monumenta patrûmque labores,
Ille ſacras ſtirpeis radicibus eruit imis:
Vix adeò ut vix inter opeis urbeiſque ſepultas,
Artibus extinctis et relligione peremta,

De

De me præterquam buſtum illætabile reſtet,
Agnoſcique ipſa vel in Hellade neſciat Hellas.
Magna tamen noſtri, Scythicis elapſa ruinis,
Barbariem increpitans, trans æquora fugit imago.
Inde pererrâtis, qua ſors minus æqua jubebat,
Gentibus hinc Italis, hinc Rheni finibus, exul,
Helvetias arceis propter Rhodanúmque ſonantem
Appulit, et tuta vix demum conſtitit umbra:
Donec opes Scythicæ Tanaique effuſa tyrannis
Mole ſua ruerint. Vos ô tamen impia, fratres,
Tandem condite tela, cruentarúmque furentes
Deſinite irarum populi: aut ſi numine lævo
Tantus amor ferri Martiſve inſania verſat
Ferventeis animos, vobis ceſſantibus olim
Caucaſis Argolicos cur verberat ungula campos?
Méque tot heroum, regúmque ducúmque parentem
Barbarus hoſtis habet? fabellas hem cano ſurdis.
Ergo mei (ſi fortè aliquæ ſi fortè meorum
Reliquiæ ſupereſtis) opem requiemve laborum
Sperate è cœlis: at tu, SERRANE, memento
Teſtanti terras et ſidera voce moventi
Verba præire mihi, et cantus ordire ſecundos.

Urbani Calvetonis C.

ΤΟΥ͂ ΑΥ᾽ΤΟΥ͂ εἰς τὺς Ψαλμύς.

Genus Elegiacum.

ΕΙ῎Θ᾽ ἄλλυς γελόωσαν ἐῷ Θεὸς Ἑλλάδα μέλπειν,
Ὡς ςοναχεῖ τύτυς Ἑλλὰς ὀδυρομένη.

EJUSDEM in Pſalmos.

UTINAM alios ridentem ſineret Deus Græciam canere,
Quemadmodum gemit hos Græcia mœrens.

INDEX Psalmorum et Poëmatum Sacrorum.

Ex odio in ſanctos, deceptæ erroreque mentis:
Legatumque ſibi fecit, quo penè per omnem
*Europam*que, *Aſiam*que ſuum citò dogma propagat.
Namque ab *Iudæâ*, *Syriam* penetravit; in urbe
Antiochenâ, ubi Chriſticolæ nova nomina genti
Surgunt. Hinc *Cilicum* terras patriamque reviſit
Tarſon; et inde ſolo *Cypri* venit hoſpes, et omnes
Pervadit gentes, *Minor Aſia* quotquot alebat;
Pamphylos, *Piſidas*que, *Lycaoniæ*que colonos,
Et *Phrygas* auricomos, *Galatas*que alio orbe profectos;
Myſos lativagos, ſparſoſque in littore *Ionas*.
Admonituque Dei ſuperans *Athamantidos Helles*
Æquor, adit *Macedûm* terras, et *Achaïda* pulchram,
Indigenasque maris: dumque in crucis arbore fixum
Prædicat argutis labiis, calamoque diſerto,
Et ſua confirmat miraclis dicta ſtupendis,
Divorum paſſim cultus abolentur inanes.
Jamque in vigenos binosque eduxerat annos
Doctrinæ curſum liber; cùm fraude malignâ
Vinctus *Iudæûm*, *Romæ* defertur in urbem.
Hîc animam *Chriſti* manibus tranſmittit habendam,
Impuri arbitrio truncatus colla *Neronis*;
Cùm priùs *Heſperios* verbi quoque luce beâſſet.
Et doctrina libris etiam nunc vivida ſpirat,
Vinctus epiſtolico calamo quos ſcripſit et antè,
Liber adhuc; veri cum cœlica lumina profert.
In quibus (in ſummam ſi ſtrinxeris iſta) docetur
Vera fides, Chriſto prênſans donante ſalutem:
Et fraternus amor, cunctis qui ſervit; et omnes
Ærumnas tolerans animus. Nam germina quando
Cœleſtis florent verbi, fructuque redundant;
Spina crucis pariter lacrymoſæ effloret, acutis
Chriſticolas pungens ſtimulis: Patientia ad iſtos
Ergo piis opus eſt, quam ſpes fortiſſima gignit.
Nam ſimul ac *Chriſti* magnum tuba læta per orbem
Clanguit, a Chriſti magnis inflata miniſtris;
Confeſtim vires *Dæmon* contendit in illos;
Armat et in rapidos mox agmina ſæva furores

Chriſto

Οἰστρήσας. οἱ δ' αὖ κρατερόφρονες οἷα μαχηταὶ,
Μίμνον, ὑφιστάμενοι φρενὶ κόσμου παντὸς ὀϊστοὺς
Ἀτρέπτῳ· κραδίῃσι λόγον μόνον, ὅπλα φέροντες,
Ὡς Χριστοῦ μέγα πλῆθος ὑπὸ ζεύγλῃσι δάμασσαν.
Ὀψὲ δὲ πολλὰ καμόντες ἀγώνια, πολλὰ παθόντες,
Νίκης, ἐν θανάτῳ περ, ἀέθλια κύδιμ' ἄροντο.
Τίς κεν ἐπιτροχάδην ἐρέῃ κακὰ, τοῖσι πάλαιον;
Ἐς δεσμοὺς βάλλοντο, καὶ ἀζηχέσσιν ἱμάσθλαις,
Αἰμαλέως ξαίνοντο, καὶ ἐκ κτεάτων ἐλάοντο.
Καὶ πάτρης, εἴργοντο δ' ὁμαῖς ξυνόδοισι πελάσσαι·
Πᾶσιν ἐπιχθονίοισιν ὑπόψιοι, ἠδὲ θέητρον
Κόσμου τ', ἀνθρώπων τε, καὶ αὐτῶν ἀγγελιωτέων·
Πᾶσιν ἄδην ἐπίχαρμα, καθάρματα κύντατα γαίης.
Ἄλλον δ' ἄλλα κέλευθα φέρε στονόεντος ὀλέθρου.
Τὸν μὲν χερμαδίοισι χεροπληθέσσι κάλυψαν·
Τοὺς δ' ἀπεδειροτόμησαν ἀφειδέες· ὕψοσε δ' ἄλλον
Ἐν σκολόπεσσι τίτηναν· ἀπ' ὀστεόφιν δέ που ἄλλῳ
Δέρμ' ἔρυσαν ζώοντι, καὶ ἔκ τινα βήματος ἄλλον
Ρίψαν ἀνηλεγέως· ἕτερον δ' ἔψησαν ἐλαίῳ
Ζωὸν ἀπημάντῳ· τινὰ δ' αὖ τέφρωσε τύραννος,
Καί τιν' ὑπ' αἰχμητέων τοξεύμασι θῆκε δαΐζειν.
Τίς δὲ μόρους λέξειε διακριδόν; οἷσιν ὅμιλος
Πρῶτον Ἀποστολικὸς, μετέπειτα δὲ μάρτυρες ἄλλοι,
Χριστὸν κυδαίνοντες, ὀπίσσω σταυρὸν ἔνεικαν·
Ἐξ οὗ σταυροφόρος βασιλεὺς, ἐνοπῇσι μαθητῶν
Σταυρολόγοις, θεόχαρτον ὁμήγυριν ἦρχεν ἀγείρειν.
Ἀρχομένην τὴν εἶδεν, ἀεξομένην τε τύραννος
Ἀντίπας φθονεροῖσιν ὑπ' ὄμμασιν, οὐδ' ἀπόνητο.
Τοῦδ' ἄρ' ἀδελφοῦ τέκνον Ἀριστοβόλοιο θανόντος
Ἀγρίππας κατέχευε λυγρὴν παρὰ Καίσαρι φήμην,
Ὡς κακὰ μηχανάατο. κατηγορίῃ δὲ πιθήσας
Γάϊος αὐτομέδων, σὺν κλεψιγάμῳ μὲν ἀκοίτι
Ἐς Κελτοὺς μετέθηκεν· ὅπη μόρος ἔφθασεν ἄμφω
Ἄξιος, ἐν κλεινῇ Λουγδουνίδι. καὶ τότε θυμῷ
Καίσαρος ἡγεσίην δεκετηρίδα λεῖπε Πίλατος·
Αὐτοῦ δ' αὐτοφόνῳ ψυχὴν ἀπέκερσε σιδήρῳ,
Καὶ ποιναῖς ἀπέτισσεν ἑὸν χρέος, οὕνεκεν ὠμῶς
Ἀβραμίδαις σήμηνεν, ἀπέκτανε δ' υἱὰ Θεοῖο.

Ἡ τοῦ

Chriſto adverſantûm. Forti ſe at milite dignum
Quiſque gerens, tela excipiunt hoſtilia mundi
Totius, nil quàm verbi contrà arma ferentes,
Quìs adigant *Chriſti* juga ſub mitiſſima gentes.
Duraque perpeſſi multa in certamine forti,
Invicti, ex ipsâ referunt nece munera palmæ.
Quis breviter narret mala, quæ malo in orbe tulerunt?
In vinclis hærent miſeri, flagrisque cruentos
Excipiunt ictus; opibus ſpoliantur; et ipſam
Amittunt patriam, et ſacri commercia cœtûs.
Ut qui ſint hominum labes; ſpectacula mundi,
Spirituumque hominumque, omni ludibria vulgo;
Horrendiſque modis abolenda piacula terræ.
Suppliciis igitur variis tolluntur: In Illos
Impia vis lapidum nimbosâ grandine ſævit;
His caput avellunt; ſunt qui turbantur ab alto
Suggeſtu; et vivam nudo quìs detrahit hoſtis
Oſſe cutem. Sunt quos trabibus ſuſpendit in altis
Transfixos; et quos olei ferventis aheno
Percoquit incolumes: alios rogus igneus aufert
Vivos; et miles ſinuato conficit arcu.
Quis lethi formas narret? Quìs cœtus ad umbras
Ivit *Apoſtolicus*, quìs martyres inde beati
In *Chriſti* ſubiêre crucem patienter honorem:
Ex quo, Chriſtiloquis ſociorum vocibus, agmen
Rex crucifer ſibi dilectum legere undique cœpit.
Antipas cujus primordia læta tyrannus
Vidit et invidit; nihil at vidiſſe juvabat.
Hunc ſed *Cæſareâ Agrippas* infamat in aulâ,
Fratris *Ariſtoboli* natus, jam lumine caſſi,
Quòd monſtri quid alat. Mox *Caïus* ergo malignis
Credulus indiciis, cum fœdâ uxore relegat
Inceſtum ad *Gallos*; *Lugduni* ubi dignus in urbe
Hos capit interitus. Tunc *Cæſaris* ira *Pilatum*
Abdicat imperio, quod per duo luſtra tenebat.
Qui tandem proprio vitam ſibi præſecat enſe;
Debitaque exſolvit pœnis, quòd ſævus *Hebræis*
Dux fuerat, ſobolemque occiderat ALTITONANTIS.

MAHOMETIS

Ἡ τοῦ ΜΑΧΟΜΗ΄ΤΟΥ Ἀρχή.

Ἐκ τοῦδ' ἔπνεεν αὖτις ἀνὰ χθόνα δῖαν ἀήτης
Εὔδιος, ἀργαλέων δ' εὐνάζετο κῦμα διωγμῶν.
Ἔστε περ ἀγλαΐην καὶ τίμιον ὄλβον ἄμερσεν
Ὕβρις Ἀγαρρηνῶν· ὅτε γὰρ σφίσιν Ἡράκλειος
Δηναιῆς στρατιῆς ἠρνήσατο μισθὸν ὀπάσσαι,
Αὐτίκα Ῥωμαίων προτέρην φιλότητα λιπόντες,
Δυσμενέες φαίνοντο, καὶ ἀντίθεον Μαχομήτην
Ἀρχηγὸν στήσαντο. νέου δ' ὅγε δόγματος ἄρχων,
Ὃ Χριστοῦ ζαθέοισιν ἐναντίον ἐστὶ λόγοισι,
Κοιρανίης ἤγειρε νέον κράτος, ἀμφὶ Δαμασκὸν,
Ἐν Συρίης ταναοῖσι καὶ Ἀρραβίης πεδίοισιν.
Ἡ δ' ὀλίγοις ἐτέεσσιν ἀέξετο τόσσον ἐπιπρὸ,
Ὡς Συρίην τάχα πᾶσαν ὁμῶς Λιβανωτίδι χώρῃ,
Σύν τε Παλαιστίνῃ Νειλωΐδος οὖθαρ ἀρούρης,
Καὶ Περσέων νομὸν εἷλε τανύσφυρον, ἠδὲ καὶ αὐτὴν
Ἐς Λιβύην ἐτάνυσσεν ἑὸν ζυγὸν, ἠδὲ σὺν αὐτῷ
Τέθμια δυσεβίης Μαχομητίδος. ἔρρε δὲ πάντη
Χριστοῦ λαοσόου καθαρὸν σέβας. οἰκτρὰ δ' ἀνέτλαν
Εὐσεβέες. τεῦχον δὲ καὶ ἐν Σολύμοισιν ἀγαυοῖς
Σηκὸν ἀποιχομένῳ Μαχομήτεϊ, λαμπρὸν ἰδέσθαι,
Καὶ σεμνὸν πάντεσσιν. ὅμως δ' ἀνὰ θέσκελον ἄστυ
Ἕδρανα καὶ νηὸς θεοπειθέϊ λείπετο φύτλῃ,
Ἀρχῶν εὐμενίῃ· τακτὸν φόρον εἴ τις ὄπαζεν,
Ἢ τόθι ναιετάων, ἢ ἄλλοθεν ἔνθ' ἱερεύων.
Ὡς ἄρα δουλοσύνης περ ὑπὸ στυγεροῖσι λεπάδνοις
Εἰρήνη τὶς ἔθαλπε φιλοχρίστων γένος ἀνδρῶν·
Μέσφ' ὅτε δὴ τετράτῃ γενεῇ μετόπισθεν ἀείρων
Δυσμενίης πρηστῆρα κακόφρονος, ἔπραθε νηὸν,
Καὶ Χριστοῦ μενέηνε σεβάσματα πάμπαν ἀμέρσαι
Αἰγυπτίων Καλυφᾶς ἀλιτήρως. οὗ κλυτὸς υἱὸς
Πρηΰτερος ναέτῃσι θεοφρονέουσιν ἐφάνθη·
Ὅς σφι δομὴν νηοῖο χαρίσσατο πεπτηῶτος. κ. τ. λ.

Hactenus ex RHODOMANI PALÆSTINA Te, L. B. oblectare (nec frustra spero) studui. Vale.

MAHOMETIS Exortus. E Libro ejuſdem autoris IX.

TUNC *terris* iterum *ſanctis* afflare ſecundi
Incipiunt venti, adverſos et ſternere fluctus.
Donec opes et ſplendorem graſſatio delet
Prorſus *Agarrhenûm.* Nam cum negat *Heraclius*
Pendere militiæ conſueta ſalaria, et ipſi
Romanis operam in bello navare recuſant,
E ſociisque hoſtes facti, MAHOMETIS adoptant
Imperium. Mox ILLE novi fit dogmatis auctor;
Quod CHRISTI prorſus tradit contraria verbis.
ILLE novum condit regnum, quod ab urbe *Damaſci*
Per *Syriæ* campos *Arabum*que extendit; et annos
Intra non multos tantùm feliciter auget,
Thuriferæ ut patriæ, *Syriæ*que adjunxerit omnis
Arva, *Palæſtinæ*que et fertilis ubera *Nili.*
In *Perſas* etiam juga promovet impia, et ipſam
Subjungit *Libyen:* domat et quoſcunque, nefandæ
Legibus aſtringit ſectæ. Sic undique CHRISTI
Relligio proſtrata jacet; triſtisque piorum
Eſt ſtatus. At quamvis MAHOMETI a funere magnum
In *Solymis* fanum, et toti venerabile genti,
Ædificent, et cuncta habeant; nihilominus illâ
Urbe piis templum manſit ſedesque, favore
Ductorum: ſi quis vellet numerare tributum
Impoſitum, civis pius, aut aliunde profectus.
Sic et ſervitii durâ ſub mole dicatos
Servitio CHRISTI pax qualiſcunque ſerenat:
Donec *Chriſticolas* pòſt quartâ ætate furores
Hoſtiles acuens *Solymæam* diruit ædem,
Deſtruere et CHRISTI totum meditatur honorem
Ægypti Caliphas ſæviſſimus: Editus illo
Mitior in ſanctos fuit, et conceſſit, ut illic
Erigerent fœdo disjectum e pulvere templum. *&c.*

FINIS.

HÆC (nullius ferè momenti) vel si quæ fortè alia prætermitterentur, errata; prelo longiùs a me remoto imputabit, atque ita corriget B. L.

In Textu Græco.

Pag.	Linea	Lege
x	11	ἐκλίθεσθαι
4	11	οὔτω
10	23	ἀνθρώπων
12	5	ἐλπίζωμέν
ibid.	8	συλλεχθησώμεθα
26	9	νόῳ
ibid.	20	δὴ
28	10	νωμᾷ
ibid.	12	πρήξεσσι
32	16	κυρίῳ
38	4	μαλερῷ
ibid.	5	*dele* , *post* τοὐμὸν
46	23	Ὄρει
56	penult.	ἐπεμβατεύσωμεν
64	19	Ὠκυμόροις
76	7	ὑπερπηδᾷ
78	13	ἠδ'
92	12	τοὐμὸν
94	21	Ἐξαναγνωμᾶς
104	3	ἐπιμελεῖσθαι
108	penult.	θλίβουσι
120	18	Ὠκυμόρου.
128	4	τεὸν
ibid.	12	*post* ἀμζωσθεῖσα ;
ibid.	15	παῖδὸς
130	4	In 2 ſedis ſyllabâ 2dâ,-
ibid.	11	αὖ
142	ult.	φύγον
152	7	ναίτηρας
162	21	οὐδὲν
164	18	ΤΙ´ΠΤ`
166	26	Ἦυτε
172	21	Ἔντι
176	5	γοᾶς
180	24	Ὡς
186	17	*post* Λίβανον ,
ibid.	ult.	Ἀμβρόσιος
190	2	Ἐλπωρὴ
192	11	Ζῆν
194	20	εὐμεμφῆ
196	5	ἐμῇ
206	5	μελέτω
ibid.	14	. Ἦλθεν
208	5	ταρβήσει
ibid.	22	ἀμυσχρὸν

In Textu Græco.

Pag.	Linea	Lege
212	antepenult.	οἷα
216	31	ἔντυε
ibid.	penult.	πεντάδας
218	6	θεοπροπέων
ibid.	11	ΤΩι Δ'
222	1	Ἀθηναῖον
224	5	αἱμοβόρον
ibid.	18	ἐνὶ
230	13	μεμέλητο
ibid.	17	ἀολλίσας
234	4	Ἀλλὰ τίς
ibid.	33	πορσύνουσα
ibid.	penult.	ᾗπερ
238	ult.	Ὦ;

In Textu Latino.

Pag.	Linea	Lege
vi	28	Iambico
14	ult.	ſecundo
33	1.	*poſt* imperii *dele* ,
39	9	*poſt* vigor *dele* .
47	18	inſpiciebat
90	Not. 2. 3	*adde* locum *poſt* eum
111	10	*dele* ^ in redarguat
ibid.	28	præſtò
121	6	ſtudium [animus]
123	2	dominatur
ibid.	9	auditis
133	31	tuite
141	16	perquàm agiles [verſatiles]
175	Tit. curr.	XLV.
181	15	carius
189	5	extitiſti,
ibid.	9	et
199	22	probra
201	4	bellum
218	10	autoris *dele* ,
223	18	juſſis

Corrigenda inſuper hæc ſunt,

In Textu Græco.

Pag.	Linea	Lege
x	penult.	Ὢτὰν
110	16	κανόνα
136	ult.	τοὶ ἀμπερὲς
148	14	δίζεσθαι
166	22	κοιρανήιον
208 } 210 }	Tit. Curr.	Κυρίλλου
238	8	λαοσσόον
244	15	τ' ἀτρεκέως
ibid.	26	τ' εἰς ἔρκεα

In Textu Latino.

Pag.	Linea	Lege
41	21	*ante* cœtus ſacer
58	3	Dicolon Triſtrophon
114	5	*dele* pedem in Iambico Dimetro redundantem
115	4	exultes
155	14	*poſt* tibi ſoli
ibid.	antepenult.	*poſt* potes Tu
158 } 198 }	2 } 13 }	Anacreontic. non Trochaic. vid. Pſ. xiii. p. 12.
171	3	tuarum
221	8	Tergeminum
237	21	obtegit

